

আমি

Assamese
Unlimited

"Ami"/"আমি" magazine is a creation of Assamese Unlimited. Copying any content without permission is prohibited.

Please note that the opinions expressed by individual authors are their own. Assamese Unlimited, the Editor of "Ami"/"আমি", and/or the editorial board are not responsible for the authenticity, originality and intellectual ownership of any author's content or creation.

This issue, first published on 01/08/2021.

Magazine Design: designpolu@yahoo.com

Cover Image: www.freepik.com

What am I without you? And what are you without me, or someone else? Neither of us exists. I, you, every single person in this world exists because of another. "I" does not exist, "We" do. Hence, "আমি" exists.

Our e-magazine "আমি" (We) is a symbol of the collective spirit of the Assamese Unlimited community. Nay, it is something more today. With participation from many beyond the Assamese Unlimited family, "আমি" is a true reflection of the collective spirit of all women and girls of Assam.

As a seedling, just developing green shoots in the verdant forest of literature and knowledge, "আমি" requires your nurturing to grow into a colossus which will be the shoulder on which manifold giant women and girls will dazzle with their intellect. This is just the beginning, and it gives me immeasurable pride to say that it has been a very promising commencement to our journey.

In these times of the pandemic, all efforts – of the writers, the artists, and the Editorial Board – have gone online. So it is manifestly special that all of us across various districts of Assam, indeed across states of India, have come together to present you with the first edition of "আমি". It is a historic moment for all of Assam's women as, to the best of our knowledge, "আমি" is the first women's e-magazine of Assam. It is also unique because it is a bi-lingual magazine featuring Assamese and English.

As we go into the future, we look forward to your blessings and support in our endeavours. We will exist because of you. "আমি" will thrive because of all of you.

Khem Konwar Chetri
Editor

**Message from Dr Himanta Biswa Sarma,
Hon'ble Chief Minister of Assam**

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্রী, অসম
Chief Minister, Assam

দিছপুৰ
২৬-০৭-২০২১

শুভেচ্ছাবাণী

আছামিজ আনলিমিটেডৰ উদ্যোগত 'আমি' নামৰ এখন ই-আলোচনী প্ৰকাশৰ বাবে যো-জা চলাই থকা হৈছে বুলি জানিবলৈ পাই মই আনন্দিত হৈছোঁ।

বৌদ্ধিক তথা শৈক্ষিক বিকাশৰ দিশত আলোচনীসমূহৰ অৱদান অনস্বীকাৰ্য। আলোচনীসমূহে নবীন-প্ৰবীন লেখকক এক মঞ্চ প্ৰদান কৰি নিজৰ সৃজনীশীল প্ৰতিভা বিকাশৰ বাবে সুবিধা প্ৰদান কৰে। একবিংশ শতিকা হ'ল বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিৰ শতিকা। এই শতিকাত প্ৰচলিত মাধ্যমসমূহৰ উপৰি ডিজিটেল মাধ্যমৰ গুৰুত্ব দিনক দিনে বৃদ্ধি পাই আহিছে। এনে প্ৰেক্ষাপটত আছামিজ আনলিমিটেডে এখন ই-আলোচনী প্ৰকাশৰ জৰিয়তে আমাৰ নৱ প্ৰজন্মক বৌদ্ধিক বিকাশৰ এক মঞ্চ প্ৰদানৰ উদ্যোগ লোৱাটো নিতান্তই আদৰ্শীয়। ই-আলোচনীখনে পাঠকৰ মনোগ্ৰাহী লেখাসমূহ প্ৰকাশৰ উদ্যোগ ল'লে পঢ়ুৱৈসকলে জ্ঞানৰ অন্বেষণৰ দিশত অনুপ্ৰেৰণা লাভ কৰিব বুলি আশা কৰিলোঁ।

মই ই-আলোচনীখনৰ সফল প্ৰকাশ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

সম্পাদনা সমিতি

ক্ষেম কোঁৱৰ ছেত্ৰী
সম্পাদক

অত্ৰি ওমপ্ৰিয়া কেশৰ
সহকাৰী সম্পাদক

পূজা দত্ত

ভৈৰৱী গগৈ

কাকু মনি বৰা

কুমকুম বৰা

অৰুণিমা কলিতা

গায়ত্ৰী কলিতা

বিশেষ ধন্যবাদ: লীনামণি শইকীয়া দিহিঙীয়া

GOVT OF ASSAM

OFFICE OF THE DEPUTY COMMISSIONER, BONGAIGAON

Phone No.03664-230889 Fax-03664-231338

E Mail Id : dc-bongaigaon@nic.in

MESSAGE

It gives me immense pleasure to learn that Assamese Unlimited is going to publish its first Women's e-Magazine namely "Ami". I would like to congratulate all the members of Editorial Board for their endeavour in publishing the magazine. I am sure that the magazine will be informative and resourceful.

I am delighted to be able to extend my best wishes to all concerned.

(Dr. M.S. Lakshmi Priya, IAS)
Deputy Commissioner,
Bongaigaon

SECTIONS | শাখাসমূহ

Points of View | দৃষ্টিভঙ্গী

Inspiration | অনুপ্রেরণা

Stories | গল্প

Poetry | কবিতা

Travel | ভ্রমণ

Fresh Ink | নতুন চিয়াঁহী

Knowledge | জ্ঞানমূলক

Good Wishes | শুভকামনা

Points Of View

দৃষ্টিভঙ্গী

সু-সিদ্ধান্তইহে জীৱন সুন্দৰ কৰি তোলে

দেহ আৰু মনৰ ওতঃপ্ৰোত সম্বন্ধ আছে। শৰীৰ ভালে থাকিলেহে মনো ফৰকাল আকাশৰ দৰে স্বচ্ছ আৰু নিকা হৈ থাকে বুলি কোৱা হয়। সেয়েহে গ্ৰীক দাৰ্শনিক এৰিষ্ট'টলে মন্তব্য কৰিছিল "Sound mind in a sound body" অৰ্থাৎ সুস্থ দেহতহে সুস্থ মনৰ সৃষ্টি হয়। দৈনন্দিন জীৱনত ঘটি থকা অনেক ঘটনা আৰু অভিজ্ঞতাই দেহ-মনত নিবিড়ভাবে প্ৰভাৱ পেলায়।

কাৰ্ল মেনীংগাৰ মতে, "মানসিক স্বাস্থ্যই মানুহৰ বিশ্ব আৰু ইজনৰ প্ৰতি সিজনৰ সুস্থ সংযোজন আৰু আনন্দৰ পৰিৱেশ সৃষ্টি কৰে।" সুস্থ মানসিক স্বাস্থ্যই ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশৰ এক অন্যতম অৱস্থা। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত দেখা দিয়া বিভিন্ন জটিলতা, জীৱন-ধাৰাৰ পৰিৱৰ্তন, নতুন জীৱনৰ কৌশল, অতিমাৰীৰ প্ৰভাৱে মানুহৰ মানসিকতাক সলনি কৰি দিছে।

সময়, অতি নিৰপেক্ষ এক প্ৰবাহ। সময়ৰ চলমান সোঁতত যি, যিহকে পেলাই দিয়ে, নৈৰ সোঁতৰ দৰে উটুৱাই নিয়ে। পাৰ্থক্য মাথোন ইমানেই যে নদীৰ সোঁতত উটি যোৱা বস্তু উটি গুচি যায়, কিন্তু সময়ৰ সোঁতত উটি যোৱা মানুহৰ কৰ্মই জীৱনৰ ৰং আৰু ৰূপটো গঢ়ি তোলে।

মানুহৰ জীৱনটোও এজোপা গছ, য'ত নহ'লে কেৰোণ লাগিব, পোক-পৰুৱাই বাহ ল'ব আৰু ফল নালাগিব। কৈশোৰ কালতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সপোনবোৰ বাস্তৱ ৰূপ দিবলৈ অফুৰন্ত সময় পায়। তদুপৰি লাহে লাহে পৈণত হোৱাৰ ফলস্বৰূপে জীৱনৰ লক্ষ্য উদ্দেশ্যৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হৈ পৰে। তদুপৰি বহুতো কথা আৱেগৰ দ্বাৰা নিয়ন্ত্ৰিত হয়। সেই সময়তে উপযুক্ত শিক্ষা, অনুশাসন যদিহে নাপায় তেতিয়াহ'লে নানা সমস্যাৰ সৃষ্টি হয়।

সৌ বেলিটোৰ দৰে শিক্ষাইহে মানুহৰ মনৰ আন্ধাৰ দূৰ কৰে। বেলিৰ পোহৰ পৰিলেহে আন্ধাৰত ডুব যোৱা গছ-গছনিৰ ৰং দেখা পাওঁ, নদীখন, চৰাইটোৰ সৌন্দৰ্য দেখা পাওঁ। কিন্তু আশাৰ বালিঘৰ সাজি ভাগৰি পৰিলে হ'ব জানো? জীৱন মানে ব্যাপ্তি আৰু অৰ্থৱহ এখন সমৰক্ষেত্ৰ। অহৰহ যুদ্ধ চলে মনৰ দ্বন্দ্ব আৰু বিবেকৰ যুদ্ধত নোপোৱাকৈ পোৱাৰ অফুৰন্ত উন্মাদনাৰ ঢল বয়।

জীৱনটো সমস্যাবহুল। সেইবাবেই বিশিষ্ট সমাজবিজ্ঞানী David L Weatherford-এ কৈছিল-- "When faced with a challenge, look for a way, not a way out."

ইন্দ্ৰানী বৰুৱা
বিষয় শিক্ষয়িত্ৰী, ব্ৰহ্মপুত্ৰ ভেলী একাডেমী
খেলমাটি, উত্তৰ লখিমপুৰ

STRENGTHENING WOMEN.

Whenever any topic on the rights of women are raised, there's always a sense of motivation. Velu Nachiyar, the great queen of Sivaganga, she predates the Ranis of Kittur and Jhansi as the first female freedom fighter against the British. She was trained in martial arts, horse riding and archery.

Rani Lakshmbai, Begum Hazrat Mahal, Kittur Chennamma, also Kali, Durga, Maa Manasha, Parvati and the endless list of our true warriors; they were all females. Being a female and living with the consideration of being inferior is a 'FACT' that 80% of women still have in their mind. "LOG KYA KAHENGE?", "LADKIYAN PARAYA DHAN HOTI HAIN", "LADKI HO LADKI KI TARAH RAHO", and what not!!! Aren't we all prey of such cliché dialogues in our lives at some point in time?

But here comes the difference, when fighting with such mental pull downs in our lives there are women who manage to stand with shoulders up, chins up and confident smiles. There are women who accept the reality and understand that LIFE IS A ONE TIME JOURNEY, with the steering wheel in your hand. They understand that this life is ours, we are the bosses of our lives. No matter what pulls us down, it's only us who can pull ourselves up again.

I'm not saying about equally physically fighting with men but when it comes to rights and decisions, we should never step back. May it be 6 in the evening or 10 at night, may it be a long kurti or a short dress, may it be the fight for education for girls or the fight against domestic violence; we all have the fire in us to solve them all. All it takes is CONFIDENCE! You only live once and if you don't utilise this one-time-offer you'll be filled with regrets on your deathbed. Do something for yourself, so that when you're taking your last breath in life, you've a smile on your face realising your life was worth living.

আইৰ মুখৰ ভাষা শিকো আহাঁ

মৰমৰ অকণিহঁত,

আটায়ে মৰম ল'বা। আশাকৰোঁ কুশলে আছে। বিদ্যালয় বন্ধ ৰখাৰ বাবে ঘৰত কটোৱা সময়ছোৱাত তোমালোকে কৰা কামসমূহত বাৰু আটাইতকৈ বেছি সঁহাৰি কাৰ পৰা পাইছা? মাৰ পৰা নহয়নে?' মা' ৰ মৰমৰ দৰেই আমাৰ সকলোৰে বাবে 'মাতৃভূমি' আৰু 'মাতৃভাষাও' বৰ আপোন আৰু মৰমৰ। মই তোমালোকলৈ মাতৃভাষাৰ বিষয়ে কেইটামান কথা লিখিছো। ভালকৈ পঢ়ি বুজিবলৈ যত্ন কৰিবা দেই।

তোমালোকে মাৰ কোলাত থাকোতে, মাৰ মুখৰপৰা যি ভাষাৰ সৈতে পৰিচিত হৈছিল, যি ভাষাৰ জৰিয়তে বৰ্তমানৰ জগতখনৰ লগত চিনাকি হ'লা সেয়াই হৈছে আমাৰ মাতৃভাষা। মাতৃভাষা হৈছে তোমালোকৰ দৰে শিশু সকলৰ মন আৰু অন্তৰৰ ভাষা। যাৰ সহায়ত সকলো ভাৱ, অনুভূতি আৰু চিন্তাৰ আপোনা-আপুনি প্ৰকাশ হয়। তোমালোকে নিজৰ মাতৃভাষাৰ জৰিয়তে জেষ্ঠজন, বন্ধু- বান্ধৱী আৰু ঘৰৰ সকলোৰে সৈতে যি আত্মীয়তাৰে মনৰ কথা প্ৰকাশ কৰিব পাৰিবা সেই কথা দ্বিতীয় বা তৃতীয় ভাষাৰ মাধ্যমত প্ৰকাশ কৰাত অসুবিধা পাবা। ডাঙৰ হৈ নিজ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত তোমালোকক মাতৃভাষাইহে সহায় কৰিব।

পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ভাষা -ভাষী মানুহৰ লগত যোগাযোগ ৰক্ষা কৰি চলিবলৈ ভাষা হৈছে একমাত্ৰ মাধ্যম। আজিৰ পৃথিৱীখন যিহেতু গোলকীয় গাঁৱলৈ পৰিৱৰ্তিত হৈছে,সেয়ে তোমালোকৰ বাবেও সৰ্বপ্ৰচলিত ইংৰাজী ভাষা শিকাটোও বৰ দৰকাৰী হৈ পৰিছে।

সেইবুলিয়ে আকৌ নিজ মাতৃভাষাক গুৰুত্বহীন কৰি ৰাষ্ট্ৰীয় বা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ভাষা শিকিবলৈ গ'লে তোমালোক আধৰুৱা হৈ থাকিবলগা হ'ব।

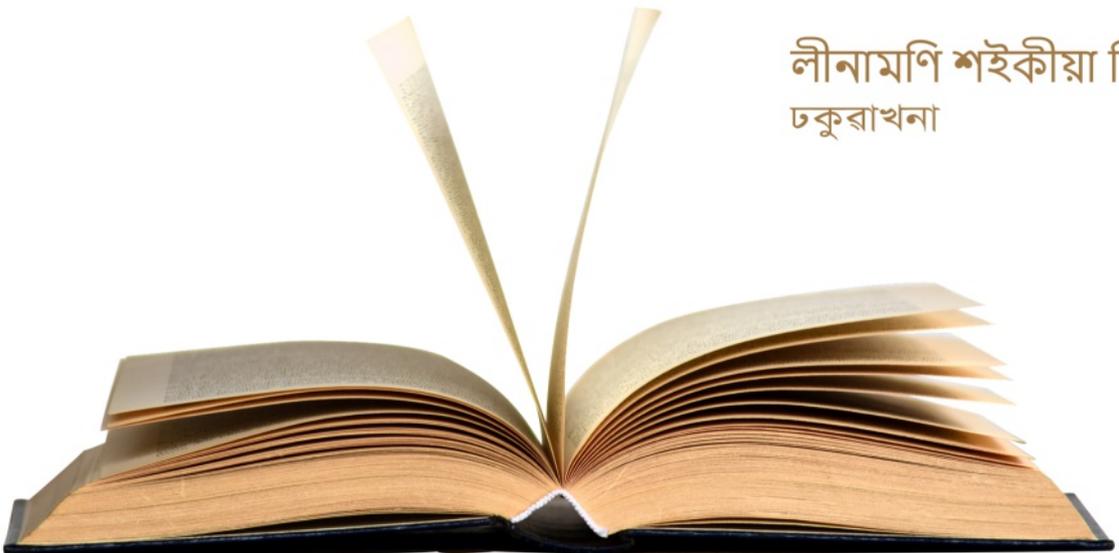
মাতৃভাষাৰ বিষয়ে লিখিবলৈ যাওঁতে সৰু উদাহৰণ এটা মনলৈ আহিল। এয়া এক সঁচা ঘটনা। আমাৰ চুবুৰীয়া বাবুটো, ৰুণ, গীত, টুপুলী, জুপি, মইনা, ধন্যা আৰু চুপহীয়ে সদায় আমাৰ চৌহদতে গোট খাই মোৰ পৰা সাধুকথা শুনাৰ লগতে গীত, নৃত্য, কবিতা আবৃত্তি, ছবি অংকন, ব্যায়াম আদিৰে নিজৰ প্ৰতিভা প্ৰদৰ্শন কৰি আবেলিৰ সময়বোৰ পাৰ কৰেহি। আটাইৰে মাতৃভাষা অসমীয়া। মাজতে তেওঁলোকৰ মাজত এলানি প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজন কৰিলোঁ। সকলোৰে যে কিমান আনন্দ। প্ৰত্যেকেই গীত গালে, ছবি আঁকিলে সাধুও ক'লে।

পিছে জুপিয়ে ইংৰাজী আৰু হিন্দী কবিতা আবৃত্তি কৰিলে যদিও অসমীয়া কবিতাৰ আবৃত্তি নকৰিলে। আকস্মিক বাক্ প্ৰতিযোগিতাৰ দিনাও তেওঁলোকৰ খুউব আনন্দ। নিজৰ ভাগ্যই টনা বিষয়টিৰ ওপৰত যিয়ে যেনেকৈ পাৰে ক'বলৈ যত্ন কৰি গ'ল। কিন্তু জুপিৰ পাল পৰিলত লাগিল লেঠা। সপ্তম শ্ৰেণীৰ মেধা ছাত্ৰী জুপিৰ সমস্যাটো হ'ল - তাইৰ ভাগত পৰা শব্দটো অসমীয়া ভাষাত লিখাক লৈ। জুপিয়ে ক'ব পাৰিলেও অসমীয়া আখৰ ভালকৈ পঢ়িব নাজানে। যাৰ বাবে জুপিয়ে প্ৰতিযোগিতাখনিত অংশগ্ৰহণৰ আনন্দৰ পৰা বঞ্চিত হৈ দুখ পাব লগা হ'ল। ই এক ডাঙৰ সমস্যা। তোমালোকৰো এনে হয় নেকি? এয়া ভাল কথা নহয়।

মাতৃভাষাৰ মাধ্যমেৰেই তোমালোকে কবিতা আবৃত্তি, গীত, নাটক, সাধুকথা আদি প্ৰকাশ কৰি নিজৰ প্ৰতিভাক আঙুৱাই নিলে আন ভাষাত দক্ষতা লাভ কৰাৰ লগতে সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি সম্ভৱ হৈ উঠিব। কিন্তু মাথোঁ মুখস্থ কৰি মনত ৰখা কথাবোৰ এটা সময়ত তোমালোকৰ বোজাস্বৰূপ হৈ পৰিব। এতিয়াৰে পৰা তোমালোকে শিশু আলোচনী, শিশুগ্ৰন্থ পঢ়াৰ অভ্যাস কৰিলে লাহে লাহে বিশ্ব সাহিত্যৰ বিভিন্ন ভাষাত লিখিত গ্ৰন্থৰ অনুপম সোৱাদ ল'ব পাৰিবাইক। নিজৰ ভাষা সাহিত্যত নিপুণতা অৰ্জন কৰিব পাৰিলে বিদেশী ভাষা সাহিত্যতো বুৎপত্তি লাভ কৰিব পাৰিবা। অকণিহঁত, মাতৃভাষাৰ জ্ঞান নাথাকিলে সমাজ জীৱনত মানুহ দিশহাৰা হৈ পৰে।

সেয়েহে তোমালোকে মাতৃভাষাৰ মাধ্যমেৰে প্ৰথমে আত্মপৰিচয়েৰে পিছলৈ আত্মবিশ্বাস অটুট ৰাখিবা দেই। আমাৰ জুপিয়ে মাতৃভাষাৰ গুৰুত্ব বুজিলে আৰু শুদ্ধকৈ পঢ়াৰ লগতে লিখাৰ অনুশীলন কৰি গৈছে। তোমালোকেও মাক ভালপোৱাৰ দৰেই 'মা'ৰ মুখৰ ভাষাকো সন্মান কৰাৰ সংকল্প লোৱাচোন।

তোমালোকলৈ পুনৰ বহুত মৰম জনালোঁ।

লীনামণি শইকীয়া দিহিঙীয়া
চকুৱাখনা

ভাতৰ তিতা সহিব পাৰি মাতৰ তিতা সহিব নোৱাৰি

মানুহৰ মুখৰ মাতষাৰে ব্যক্তিত্বৰ প্ৰায় নব্বৈ শতাংশই দাঙি ধৰে। ভদ্ৰভাৱে কোৱা কথা-বতৰাই আকৰ্ষিত কৰাৰ লগতে শ্ৰোতাকো মুগ্ধ কৰে। আমাৰ সমাজত অনেক প্ৰকাৰৰ মানুহ আছে। ইয়াৰে একাংশ মানুহে প্ৰথম চিনাকিতে শালীনভাৱে সুন্দৰ বাক্যশৈলীৰে মনৰ ভাৱ ব্যক্ত কৰিব জানে। মানুহৰ মুখৰ মাতষাৰে শ্ৰোতাৰ ওপৰত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলায়। উদাহৰণস্বৰূপে কোনো এজন ব্যক্তিয়ে কোনো কামত সফলতা অৰ্জন কৰিছে আৰু তেওঁক দ্বিতীয়জনে সুন্দৰ মাত-কথাৰে উৎসাহ যোগাইছে। শ্ৰোতাজনে তেওঁৰ সেই উৎসাহিত কথাষাৰৰ যোগেদি মনত আৰু অধিক উদ্যম লাভ কৰে। আনহাতে তেওঁক ঠাট্টা সুৰত কথা ক'লে তেওঁ খন্তেক সময়ৰ বাবে হ'লেও মনত গধুৰ বোজা অনুভৱ কৰিব। সেইদৰে কোনোবা ব্যক্তিয়ে ভুল কৰিলে তেওঁৰ ভুলক আঙুলিয়াই নিদি সমালোচনা কৰিলে বা গালি-গালাজ কৰিলে ব্যক্তিজনে নিজৰ ভুলৰ সংশোধন কৰাৰ বিপৰীতে জেদী মনোভাৱৰ হৈ যোৱাৰহে সম্ভাৱনা থাকে। সেয়ে সেই ভুলক আঙুলিয়াই দি সুন্দৰ মাত-কথাৰে দ্বিতীয়বাৰলৈ ভুল নকৰিবলৈ বুজনি দিব লাগে। আমি কথা উচিত শৈলীৰে ক'বলৈ চাব লাগে যাতে কথাষাৰৰ উচিত তাৎপৰ্য শ্ৰোতাজনে ধনাত্মকভাৱে অনুধাৱন কৰিব পাৰে। বৰ্তমান সময়ত ছ'চিয়েল মিডিয়া বা অন্যান্য ক্ষেত্ৰসমূহত মানুহে আচল সত্যতা বিচাৰ নকৰি ভালে-বেয়াই সকলো সাঙুৰি গঠনমূলক সমালোচনা ত্যাগ কৰি বজৰুৱা সমালোচনাৰে থকা-সৰকা কৰে। কিছু বেলিকা কথা ক'ব জনা মানুহৰো জিভা পিছল খাই কথাৰ গুঢ়াৰ্থ অন্যফালে ঢাল খায়। কেতিয়াবা একাংশই সুন্দৰ, মিঠা মাত-কথা, বাক্যশৈলীৰে কথা কৈ বিপৰীত পক্ষৰ পৰা সুবিধা আদায় কৰে বা দুৰ্বলতাৰ সুযোগ লয়। গতিকে কোনে, কেনেধৰণে, কিয় কথা কৈছে সেই বিষয়ত শ্ৰোতাগৰাকী সষ্টম হৈ থাকিব লাগে। কেতিয়াবা মানুহে খঙৰ ভমকতো ঘপকৈ যিকোনো কথা কয়। এনে কথাৰ ধনাত্মক দিশ কমহে থাকে আৰু কওঁতাজনৰ লগতে শ্ৰোতাজনৰো ক্ষতি কৰে। কিছুমান কথাবতৰা পৰিস্থিতি অনুসৰি বাধ্যত পৰিও ক'বলগীয়া হয়। কেতিয়াবা শ্ৰোতাৰ মন জয় কৰিবলৈ মুখৰ মাতষাৰত মিছা প্ৰতিশ্ৰুতি সানি কথা কয়। এনেদৰে কথা ক'বলগীয়া হ'লে দহগুণ ভাৰি চোৱা উচিত। কিছুমান ব্যক্তিৰ বাকপটুতা গুণ ইমানেই ক্ষীপ্ৰ যে তেখেতসকলৰ বক্তব্য শুনি থাকিবৰ মন যায়। ইয়াৰ বিপৰীতে একাংশৰ কোনো বিষয়ত যথেষ্ট জ্ঞান থাকিলেও শ্ৰোতাক আকৰ্ষিত কৰিব পৰাকৈ কথা ক'বলৈ অসৰ্মথ হয়। সম্প্ৰতি ছ'চিয়েল মিডিয়া বা অন্যান্য ক্ষেত্ৰসমূহত দেখা যায় যে কিছুমান ব্যক্তিৰ প্ৰেৰণামূলক বক্তব্য শুনিবলৈ মানুহ আগ্ৰহী হয়। কাৰণ জীৱনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় মূল্যবান কথাসমূহ লিখিত আকাৰত পঢ়াতকৈ কথনশৈলীৰ সুন্দৰ উপস্থাপনৰ বাবে তেখেতসকলৰ মুখেৰে শুনি অনুধাৱন কৰিবলৈ ভাল পায়। অসমীয়াত এষাৰ কথা আছে "ভাতৰ তিতা সহিব পাৰি, মাতৰ তিতা সহিব নোৱাৰি"। ভাতৰ সৈতে তিতা বস্তু সহ্য কৰি হ'লেও খাব পাৰি। কিন্তু তিতা, কঠুৱা মাত-কথা দীৰ্ঘসময়লৈ কোনো মানুহে সহিব নোৱাৰে। সেয়ে ব্যক্তিত্বৰ প্ৰথম পৰিচয় মুখৰ মাতষাৰ আনক দিওঁতে জুখি-মাখি, সুন্দৰ শৈলীৰে, অমায়িকভাৱে দিব লাগে।

মনস্বিনী শৰ্মা
স্নাতক চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক
অৰ্থনীতি বিভাগ
শিৱসাগৰ ছোৱালী কলেজ

বন্ধুত্ব এক মহান উপহাৰ

পশ্চিমীয়া সংস্কৃতি অনুকৰণ কৰি আমাৰ সমাজত বন্ধুত্বৰ পৰিসীমা বিস্তাৰিত হৈছে। আজিৰ বন্ধুত্বই এখন বহল পথাৰ অতিক্ৰম কৰিছে। য'ত উচ্চ-নীচৰ পাৰ্থক্য নাথাকে, থাকে মাথোঁ মৰম, স্নেহ, মধুৰতা, সম্পৰ্ক ইত্যাদি। বন্ধুত্বত জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ, লিংগ, বয়সৰ সীমাৰেখা নাথাকে। মনে-প্ৰাণে আৰু আত্মাই দুখন হৃদয়ত ক্ৰিয়া কৰিলেই বন্ধুত্বই ঠাই পায়।

বন্ধু বান্ধৱী সকলোৰে থাকে। যাৰ বন্ধু নাই সেইজনৰ কোনোৱেই নাই বুলি ক'ব পাৰি। বন্ধু শব্দটো এডাল শিকলিৰ দৰে। যাৰ ওচৰত হৃদয়ৰ সকলো কথা মুক্ত ভাৱে প্ৰকাশ কৰিব পাৰি। বন্ধুত্বৰ মূল সীমাৰেখা হ'ল --- পৰস্পৰৰ মাজত বুজাবুজি, বিশ্বাস আৰু গোপনীয়তা। বন্ধুৱে অসৎ পথে গতি কৰা বন্ধুকো বুজাই বঢ়াই সৎ পথে গতি কৰাব পাৰে। প্ৰকৃত বন্ধুৱেহে বন্ধুৰ বুজনি আৰু সততা বুজি পায়। মনত স্বাৰ্থ লৈ বন্ধুত্ব কৰা, বিপদলৈ ঠেলি দিয়া, বন্ধুক ছলনা কৰা, অসৎ কামত লিপ্ত কৰোৱা মহাপাপ। কাৰণ বন্ধুত্ব ভগৱানৰ মহান উপহাৰ।

বন্ধুত্ব কেতিয়াবা লোৰ শিকলি খুলি যোৱা নাৱৰ দৰে নাইবা এখন ভাঙি যোৱা আইনাৰ দৰে হোৱা দেখা যায়। সেয়েহে কোৱা হয় ----

"Friendship is like a glass, when broken it never repairs again."

ইয়াৰ প্ৰকৃত অৰ্থ যদি আমি দূৰ দৃষ্টিৰে চাওঁ তেন্তে অনুভৱ কৰিম সেই বন্ধুত্বত লেশ মানো সমদৃষ্টি, আন্তৰিকতা, বুজাবুজি, বিশ্বাস, আৰেগ, অনুভূতি, সততা আদিয়ে স্থানেই পোৱা নাছিল। অৱশ্যে লোৰ শিকলি যেনেকৈ জোৰা লগাব পাৰি তেনেকৈ ভাঙি যোৱা বন্ধুত্ব পুনৰ গঢ় দিব পাৰি, যদিহে প্ৰতিজন বন্ধু-বান্ধৱীয়ে নিজক সংশোধন কৰিব পাৰে।

কিছুদিন আগলৈকে পত্ৰ বন্ধুৰ জনপ্ৰিয়তা আছিল। কিন্তু বৰ্তমান ম'বাইল, ফেচবুক, হুৱাটচএপ, ইন্টাৰনেট আদিয়ে পত্ৰ বন্ধুৰ জনপ্ৰিয়তা হ্ৰাস কৰিলে। বিশ্বৰ কোনো শক্তিয়ে বন্ধুত্বক নিৰ্দিষ্ট সীমাৰেখাৰ মাজত আৱদ্ধ কৰি ৰাখিব নোৱাৰে। পূজনীয় পিতৃও কন্যাৰ বাবে বন্ধু আৰু মাতৃও পুত্ৰৰ বাবে বন্ধু হ'ব পাৰে। তেজৰ সম্বন্ধ বা বয়সৰ সীমাৰেখাই ইজনক আনজনৰ পৰা আঁতৰাব নোৱাৰে। যদিও অনেক বন্ধু গঢ় দিব পাৰি তথাপি পিতৃ-মাতৃৰ দৰে বন্ধু বহু ক্ষেত্ৰত বহু ওপৰত। পিতৃ-মাতৃৰ পৰিত্ৰ অন্তৰে সন্তানক কেতিয়াও বিপথে গতি কৰিবলৈ নিদিয়ে, যিটো প্ৰকৃত বন্ধুৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য হয়। প্ৰকৃত বন্ধুৱে টকা-পইছা আদিৰে সহায় কৰিব নোৱাৰিলেও তেনে বন্ধুৱে উৎসাহ আৰু নৱ-প্ৰেৰণা দি জীৱন মধুময় কৰি তুলিব পাৰে। সুখৰ দিনত অনেক বন্ধুৱে লগ দিয়ে কিন্তু দুখৰ দিনত আঁতৰি যায়।

মুঠতে ক'বলৈ গ'লে বন্ধুত্ব এটা মমতাময়ী অনুভৱ, যি দুখ সংঘাতেৰে ভৰা কঠোৰ বাস্তৱ জীৱনত ছটিয়াব পাৰে সঞ্জীৱনী সুখ।

শেষত, আশা কৰোঁ সকলোৰে জীৱনলৈ আহক এনে এক বন্ধুত্ব, যি বন্ধুত্বৰ পৰশত প্ৰাণ পাই উঠক এটি নিভাঁজ চিৰসেউজ সম্বন্ধ।।

অৰুণিমা কলিতা
স্নাতকোত্তৰ দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক
অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়

পইচা বচাওক,
জীৱন সুন্দৰ কৰক।

৭০ km চলাওক মাত্ৰ ₹১২-ত

HEROELECTRIC

**M/S Nilambar Automobiles
Jayanagar | Opposite Axis Bank
A T Road | Moranhat**

জ্ঞান আহৰণৰ অন্তিম সীমা নাথাকে

জীৱ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰাণী হিচাপে জন্মৰ পৰা মৃত্যুলৈকে প্ৰকৃতিৰ প্ৰত্যেকটো উপাদানৰ পৰা নতুন নতুন জ্ঞান আহৰণ কৰা হয়। সমাজত অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন অনুষ্ঠানৰ দ্বাৰা বহুতো ভিন্ন নজনা কথা জানিব পাৰি। ঠিক একেদৰে আছামিজ আনলিমিটেড অনুষ্ঠানটিৰ পৰাও যথেষ্ট কথা শিকিছো আৰু আগলৈও শিকি গৈ থাকিম। ১২ জুন ২০২১ তাৰিখে এডুকেচন জেনেৰিক গ্ৰুপৰ জৰিয়তে বিনামূলীয়া ইংৰাজীত কথা ক'বলৈ শিকাৰ বুলি খবৰ পাই ভাল লাগিছিল আৰু দ্বিতীয় ভাল লগা কথা এই অনুষ্ঠানটি মাত্ৰ ছোৱালীৰ বাবে আছিল। দিল্লীস্থিত এগৰাকী অসমীয়া শিক্ষয়িত্ৰীয়ে পাঠদান কৰাৰ বুলি গম পোওঁতে অসমখনক লৈ গৌৰৱ অনুভৱ কৰিছিলোঁ। তেওঁৰ নাম হৈছে ক্ষেম ছেত্ৰী। তেওঁ বহুত সাহসী মহিলা। কৰ'না মহামাৰীৰ দ্বাৰা আক্ৰান্ত দেশখনৰ, বিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান আদি সকলো বন্ধ হৈ থকা চৰ্তেও তেওঁ নিজৰ কৰ্ম সুচাৰুৰূপে চলাই নিব পাৰিছিল। এই অনুষ্ঠানটি মোৰ বাবে আশীৰ্বাদস্বৰূপ আছিল। ৱাটছএপ গ্ৰুপত যোগ হোৱাৰ কিছু সময় পাছতে বাইদেৱে কিছুমান প্ৰেৰণামূলক উদাহৰণ দিছিল যিকেইটাৰ বাবে অনুপ্ৰেৰণা পাইছিলোঁ।

I can speak English. I can speak English.

I am confident. I am confident.

I have no fear. I have no fear.

উক্ত শ্ল'গানকেইশাৰী হয়তো বহুত সাধাৰণ কিন্তু যেতিয়াই এই বাক্য শাৰী মনৰ মাজত মাতো তেতিয়াই ক'ৰপৰা নাজানো বহুত সাহস পোওঁ। প্ৰতিটো পাঠদান কাৰ্য কৰাৰ আগতে শ্ল'গান এবাৰকৈ কৈ লৈছিলোঁ। পাঠদান কৰোতে বাইদেউয়ে যিখিনি তথ্য যোগান ধৰিছিল সেইখিনি গুৰুত্বপূৰ্ণ আছিল। বাইদেউয়ে সদায়ে আমাৰ বাবে নিয়মিত বাৰ্তাৰ যোগান ধৰিছিল আৰু সকলো ছাত্ৰীকে এবাৰকৈ পঢ়িব দিছিল। সদায় ক্লাছত পঢ়ি থকাৰ ফলত আমাৰ পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বেছিকৈ নহ'লেও কিছু উন্নতি হোৱা দেখিব পাইছিলোঁ। আমি সৰলভাৱে পঢ়িব পৰা হৈছিলোঁ। ক্লাছৰ মাজতো সময় উলিয়াই আমাক নিজৰ বিষয়েও সুধিছিল। এইবোৰেই যথেষ্ট আছিল মোৰ বাবে। সপ্তাহত ক্লাছ তিনিদিন পাইছিলো বুধবাৰ, শুক্ৰবাৰ আৰু শনিবাৰ। যথেষ্ট খিনি সময় বাইদেউৰ লগত পাৰ কৰি আহিছোঁ। বহুত কম দিনৰ ভিতৰতে ক্লাছত জড়িত অচিনাকি মুখেইখন আপোন হৈ পৰিছিল একো গৰাকী বান্ধৱী হিচাপে। কিন্তু এইকণ সময় যে ইমান সোনকালে উৰা মাৰিব ভবাই নাছিলোঁ। হয়তো এদিন ক্লাছ কেইটাৰ অন্ত পৰিব আৰু এদিন মই বা আমি তেওঁৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰী হিচাপে নিজক পৰিচয় দিম। কিন্তু বাইদেউৰ লগতে বহুত কম সময়তে চিনাকি হোৱা বান্ধৱীসকল সদায়ে মোৰ হৃদয়ৰ মাজত থাকিব। শেষ মুহূৰ্তত আছামিজ আনলিমিটেড অনুষ্ঠানটি একোটা অনুষ্ঠান হিচাপে নহয় এখন পৰিয়াল হিচাপে গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত সহায় কৰাৰ বাবে সমগ্ৰ পৰিয়ালবৰ্গক অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপনৰ লগতে কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

শুভেচ্ছাৰে..

ইছা নেৱাৰ

প্ৰথম ষাণ্মাসিক

ইংৰাজী বিভাগ

মৰাণ মহাবিদ্যালয়।

Inspiration
অনুপ্রেরণা

সতী জয়মতীৰ ত্যাগৰ কাহিনী

বিশ্বজুৰি কম্পিত কৰা, দেশজুৰি উজ্বলাই তোলা, নাৰী সমাজৰ অদম্য প্ৰতিভা দাঙি ধৰা আৰু ত্যাগ তথা আদৰ্শৰ প্ৰতীক স্বৰূপা অসম বুৰঞ্জীৰ পাতত সোণালী আখৰেৰে জিলিকি উঠা এগৰাকী নাৰী যি গৰাকী নাৰীৰ সাহস আৰু ত্যাগৰ বিনিময়ত আহোমৰ স্বেচ্ছাস্বাৰী শাসন চিৰদিনৰ বাবে ওৰ পৰিল, সেইগৰাকী আহোম ৰমণী হ'ল সতী জয়মতী। তেওঁৰ জন্ম হৈছিল মাদুৰী নামৰ ঠাইত বৰগোহাঁই বংশৰ লাইথেপেনা বৰগোহাঁইৰ ঔৰসত চন্দ্ৰদাৰুৰ গৰ্ভত।

এদিনাখন জয়মতীয়ে ভনীয়েকহঁতৰ লগত পদূলিত বৈ থাকোতে টিংখাঙৰপৰা গেলেকী বৰবিললৈ অহা গোবৰ ৰজাৰ পুত্ৰ গদাপাণি কোঁৱৰৰ ভোক আৰু পিয়াহ লগাত কিবা খাবলৈ বুলি জয়মতীৰ ঘৰতেই সোমাল। জয়মতীয়ে গদাপাণিক পানী খাবলৈ দিছিল আৰু আলহী অহাৰ কথা দেউতাকক জনাইছিল। তাৰ পাছত জয়মতীয়ে গদাপাণিক মুখ, হাত ধুবৰ বাবে পুখুৰীলৈ লৈ গ'ল। জয়মতীয়ে গদাপাণিক দেখাৰে পৰা তেওঁৰ চকুত গদাপাণিৰ ছবিখন ভাঁহি ৰ'ল।

কিছুদিন গ'ল। এনেতে কটকীয়ে খবৰ দিয়ে যে গোবৰ ৰজাৰ পুত্ৰ গদাপাণিলৈ জয়মতীক বিয়া কৰাই নিব বিচাৰে। এই কথাত জয়মতীৰ দেউতাক মান্তি হ'ল আৰু বিয়াৰ দিন ঠিক কৰিলে। এনেকৈয়ে এদিন গদাপাণিয়ে জয়মতীয়ে দিয়া কৰচ কাপোৰ আৰু হেংদাং গ্ৰহণ কৰি আহোমৰ নিয়ম অনুসৰি চকলং পদ্ধতিৰে বিয়া কৰাই নিয়ে।

"নাৰীৰ জীৱনত ত্যাগেই অলংকাৰ আৰু পতিয়েই দেৱতা"—এই কথাকেই সত্য বুলি জ্ঞান কৰি জয়মতীয়ে এই সুখৰ যুগ্মজীৱনত নিজকে উৰ্চগা কৰিছিল। গদাপাণি কোঁৱৰ আৰু জয়মতীৰ যুগ্মজীৱনৰ সাক্ষীস্বৰূপে লাই আৰু লেচাই নামেৰে দুটি পুত্ৰ সন্তানৰ জন্ম হয়। কিন্তু নিয়তিৰ পৰিহাস। সেই সময়ত দেশত সিংহাসনক লৈ ডাঙৰীয়া আৰু ৰাজবিষয়াসকলৰ মাজত টনা-আঁজোৰা লাগিল। স্বাৰ্থপৰ লালুকসোলা বৰফুকনে নিজ স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ বাবে ৰাজমন্ত্ৰী আতন বৰগোঁহাঁইক হত্যা কৰি চৈধ্য বছৰীয়া কোঁৱৰ চুলিকফাক সিংহাসনত অধিষ্ঠিত কৰায়।

Art by Angelina Parasar

তেওঁ অতি কম বয়সত ৰজা হোৱাৰ বাবে তেওঁক ল'ৰাৰজা বুলি কোৱা হয়। সিংহাসনৰ লালসাত লালুকসোলা বৰফুকনে বহুতো ষড়যন্ত্ৰ কৰিছিল। সেই সময়ত আহোমৰ নিয়ম অনুসৰি কোনো ঘৃণীয়া মানুহ সিংহাসনত বহিব নোৱাৰিছিল। সেয়েহে ৰজা হোৱাৰ উপযুক্ত বয়সৰ কোঁৱৰসকলক লালুকসোলা বৰফুকনে ল'ৰা ৰজাৰ জৰিয়তে অংগক্ষতৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। লালুকসোলা বৰফুকনৰ আদেশত ল'ৰা ৰজাই অন্যান্য ফৈদৰ কোঁৱৰসকলক অংগক্ষত কৰালে। কিন্তু গদাপাণি কোঁৱৰক তেওঁলোকে অংগক্ষত কৰিব নোৱাৰিলে। সেইবাবে তেওঁলোকে জয়মতীকে নানাধৰণেৰে শাস্তি দিছিল। কাৰণ তেওঁ গদাপাণিৰ কথা তেওঁলোকৰ আগত একো কোৱা নাছিল। এনেকৈয়ে তেৰ দিনে তেওঁ চাউদাঙৰ শাস্তি মূৰ পাতি লোৱাৰ পিছত চৈধ্য নম্বৰৰ দিনা ইহলীলা সম্বৰণ কৰে।

এনেদৰেই জয়মতীয়ে দেশৰ মংগলৰ বাবে আৰু স্বামীৰ জীৱন ৰক্ষাৰ বাবে নিজৰ জীৱনকো তুচ্ছজ্ঞান কৰি সতীত্বৰ চানেকি দি থৈ গ'ল। জয়মতীৰ এনে আদৰ্শ সমগ্ৰ বিশ্বতে বিৰল। জয়মতীৰ এই মহান ত্যাগৰ ফলতেই গদাপাণিয়ে ১৬৮১ খ্ৰীষ্টাব্দত আহোমৰ ৰাজপাটত উঠে আৰু এই গদাপাণিয়ে অসমৰ সংকটকালৰ অৱসান ঘটায়। শেষত ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ এটি গীতেৰে ক'ব বিচাৰো যে—

"লুইতৰে পানী
যাবি অ' বৈ
জয়াৰে কীৰ্তি
দেশে বিদেশে
চহৰে নগৰে
ফুৰিবি কৈ।"

জয়মতী সমগ্ৰ অসমৰ বাবে গৌৰৱ।

পৰিণীতা দত্ত
চকুৱাখনা জাতীয় বিদ্যালয়
লখিমপুৰ

ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াৰ 'শিশু সাহিত্য'

শিশু অৱস্থাৰ পৰা কৈশোৰলৈ এই সময়ছোৱাত মানৱ মগজুৰ বুদ্ধি- বৃত্তি, চিন্তা চৰ্চা আৰু স্বভাৱ চৰিত্ৰৰ প্ৰভূত বিকাশ হয়। এইসময়ত ল'ৰা-ছোৱালীৰ কাম-কাজ, খেলা-ধূলা, দুষ্টালি আদি শিশু এটিতকৈ বেলেগ পৰ্যায়ৰ হয়।

এনে বয়সৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ মন আৰু মগজুৰ খুব সুন্দৰ প্ৰতিফলন কৰি ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াদেৱে লিখা তিনিখন কিতাপ মই এতিয়ালৈ পঢ়া কিতাপবোৰৰ ভিতৰত অন্যতম। সেইকেইখন ক্ৰমে- "মহাদুষ্টৰ দুষ্টবুদ্ধি", "শান্ত-শিষ্ট হুষ্ট-পুষ্ট মহাদুষ্ট" আৰু "মৰমৰ দেউতা"। হাস্যৰসেৰে ভৰা আঠসত্তৰটা সৰু সৰু ঘটনাৰ সংকলন "মহাদুষ্টৰ দুষ্টবুদ্ধি"- নামটোৱেই কয় কিমান দুষ্টালিভৰা ঘটনাবোৰ। কিশোৰ অৱস্থাত বদমাছি কৰাটোও হেনো মানসিক বিকাশৰ চিন। প্ৰতিটো ঘটনাৰ আৰম্ভণিতে পিছে লেখকে এইটোও লিখিবলৈ পাহৰা নাই যে, "যি ধেমালি নুবুজে, তেওঁৰ লগত ধেমালি নকৰিবা"। কিন্তু যিয়েই এইখন পঢ়িব এবাৰ হ'লেও এনে নিৰ্দোষ বদমাছি কৰাৰ আনন্দ ল'বলৈ বিচাৰিব সেয়া নিশ্চিত।

আমাৰ ওচৰে-পাজৰে সচৰাচৰ ঘটি থকা কিছুমান সৰু সৰু ঘটনাক নাটকীয় ৰূপত সংকলন কৰা আনখন মোৰ প্ৰিয় কিতাপ "শান্ত-শিষ্ট হুষ্ট-পুষ্ট মহাদুষ্ট"। ৰুণি, বাপু, মনু তিনিও বায়েক-ভায়েক আৰু সিঁহতৰ লগতে চুবুৰিৰ ভুলু, ইহঁতেই হ'ল কিতাপৰ নাম অনুসৰি চৰিত্ৰকেইটা। ইহঁতৰ সৰু সৰু কাজিয়া-পেচাল, খং-ধেমালি আৰু দুঃসাহসিক হ'বলৈ চেষ্টা কৰা কুমলীয়া মনবোৰ আৰু সিঁহতৰ বদমাছিবোৰত লুকাই থকা সৰলতা আৰু সততা কিযে ধুনীয়াকৈ আৰু জীৱন্তকৈ কাহিনীৰ ৰূপ দিছে। কিতাপখনৰ আটাইতকৈ ভাল লগা দিশটো হ'ল সিঁহতৰ মাজৰ কথা-বতৰাবোৰ। কিতাপখন পঢ়ি থাকিলে এনে লাগে যেন প্ৰতিটো ঘটনাই মই নিজ চকুৰে দেখি আছো, কথা-বতৰাত ভাগ লৈছো। শইকীয়াদেৱৰ লিখনীৰ যাদু এইখিনিতে।

কিশোৰ-কিশোৰীৰ বাবে শইকীয়াদেৱে লিখা আন এটি মনোৰম কাহিনী "মৰমৰ দেউতা"। শিশু অৱস্থাতে অলপ অলপকৈ আহৰণ কৰা বেয়া গুণবোৰে অলপ ডাঙৰ হোৱাৰ পাছত বিপুল নামৰ ল'ৰাজনক ইমানেই প্ৰভাৱিত কৰিছিল যে ঘৰৰ লগতে আন মানুহকো অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ভয় নকৰা হ'ল। দুষ্টামিৰে অসুৰ বুলি পৰিচিত হোৱা বিপুলে কি পৰিস্থিতিত কেনেদৰে নিজৰ ভুলৰ উপলব্ধি কৰিলে সেয়াই "মৰমৰ দেউতা"ৰ কাহিনীভাগ।

ড° ভবেন্দ্ৰনাথ শইকীয়াদেৱে কিশোৰৰ মনোজগতক কিমান ভালদৰে বুজিছিল এই তিনিওখন কিতাপ পঢ়িলে বুজা যায়। মোৰ মা-দেউতাহঁতে পঢ়ি ভালপোৱা কিতাপকেইখন ময়ো এতিয়া পঢ়ি সিমানেই ভাল পাওঁ। ইয়াৰ অৰ্থ এয়ে যে তেখেতৰ লিখনীৰ প্ৰভাৱ সকলো সময়ৰ ল'ৰা-ছোৱালীৰ ওপৰতে স্থায়ী আৰু বিৰাজমান। শইকীয়াদেৱে সহজ-সৰল, শুদ্ধ ভাষাত কিশোৰ-কিশোৰীৰ বাবে লিখা এই কিতাপকেইখন ল'ৰাৰ পৰা বৃদ্ধলৈ সকলোৱে পঢ়াৰ উপযোগী বুলি ভাবো।

নিষ্ঠা বৰগোহাঁই
অসম জাতীয় বিদ্যালয়
নুনমাটি, গুৱাহাটী

KALPANA CHAWLA

Kalpana Chawla was a very brave and courageous woman of India. She was the first Indian woman who went to space.

Kalpana Chawla was born on March 17, 1961 in the Karnal district of Haryana state. Kalpana, who was lovingly called Mantu by her parents, had shown an extraordinary interest in flying since childhood. As a child, she always went with her father to a local flying club and watched planes.

According to her teacher, Kalpana had an interest in science right from the beginning. So, she dreamed of going to space since childhood. Due to her interest in science, her father inspired her to go for higher studies.

Kalpana got her primary education in Tagore Bal Niketan School and she got admission in Punjab University for graduation. After that she went to America for further studies. In 1984, she completed her post-graduation in Aerospace Engineering from Texas University. In 1998, she got a doctorate degree from Colorado University. After that, she began her career in NASA's Ames Research Centre.

In 1993, she became the Vice-Chairperson of a company called Overset Methods. In 1995, Kalpana Chawla became a member of the NASA space corps. She first went to space in 1997. She went to space again on 16th January, 2003 with her seven companions. While dreaming of going to space, Kalpana also wanted to land at the moon. In these ten years, Kalpana was true to her responsibilities. But unfortunately, when Kalpana was doing research in space and was returning to earth, the space shuttle Columbia burst at a height of 2-lakh feet. This was a piece of heartbreaking news for especially the staff of NASA, her school companions and teachers.

The news spread like a wildfire in the world. No one was able to believe it. The whole world was in grief. Kalpana had left the world for space for the benefit of human beings.

We should all try to be like Kalpana Chawla. The world will never forget her unforgettable contribution.

Akanshya Sonali Dutta
Suvidya REM High School
Machhowa, Dhemaji

ICFAI UNIVERSITY TRIPURA

Approved under section 2(f) of the UGC Act, 1956

NAAC ACCREDITED

Faculty of Science & Technology,
ICFAI University, Tripura

From **Indian Air Force** to **Amazon**,
IUT Students are working with top brands.

Padma Shri
DIPA KARMAKAR
Brand Ambassador, IUT

ADMISSION OPEN

APPLY ONLINE

<https://iutripuraadmissions.winnou.net/>

Pursuing students also can apply

PROGRAMS OFFERED

Engineering & Science

- B.Tech (CE, ME, ECE, EEE, CSE)
- B.Tech (Lateral Entry)
- BCA
- BCA-MCA (Integrated)
- MCA
- MCA (Lateral Entry) (2 Years)
- B.Sc (Hons) Physics
- B.Sc (Hons) Chemistry
- B.Sc (Hons) Mathematics
- M.Sc Physics
- M.Sc Chemistry
- M.Sc Mathematics

Allied Health Science Programs

- BSc. in Emergency Medical Technology
- BSc. in Cardiac Care Technology
- BSc. in Dialysis Therapy Technology
- Bachelor in Health Information Management

Management

- BBA
- MBA
- MBA (Rural Mgmt)
- MBA (Healthcare Mgmt)

Law

- BA-LLB (Hons.)
- BBA-LLB (Hons.)
- LL.B (3 Years)
- LL.M (2 Years)

Commerce

- B.Com (Hons)
- M.Com

Education

- M.A (Education)
- B.Ed
- M.Ed

Liberal Arts

- BA(Hons) English
- M.A(English)
- BA(Hons) Psychology
- MA-Psychology

Clinical Psychology

- M.Phil

Nursing

- ANM

Library Science

- B.Lib.I.Sc (1 Year)
- M.Lib.I.Sc (1 Year)
- M.Lib.I.Sc (Integrated)(2 Years)

Special Education

- D.Ed.Spl. Ed (ID)
- B.Ed Spl. Ed (ID)
- M.Ed Spl. Ed (ID)

Physical Education & Yoga

- D.P.Ed
- B.P.Ed
- B.P.ES
- B.P.ES (Lateral Entry)
- PGD in Yoga (1 Year)

Ph.D in Engineering, Basic Sciences, English, Special Education, Education, Physical Education, Law, Management, Commerce, Library Science

+91 9854116517

Toll Free No. 18003453673

f/iutripura

University Campus : Kamalghat, Agartala - 799210 Tripura (West) ☎ +919854116517, +91 8876968745

City Office : Colonel Chowmuhani, Agartala, Tripura (W)

MOTHER TERESA

Mother Teresa was a great woman. She was the founder of the order of the Missionaries of Charity, a Roman Catholic congregation of women dedicated to helping the poor. Mother Teresa was born on 26th August 1910 in Skopje, Macedonia. Her early name was Agnes. But she is popularly known as Mother Teresa. She took her initial vows as a Nun.

Mother Teresa devoted herself to work among the poorest of the poor in the slums of Kolkata. Although she had no funds, she started an open air school for slum children. Mother Teresa had to face many difficulties and criticisms, but she was undeterred. She said, "No matter who says what you should accept it with a smile and do your own work".

Mother Teresa received a number of national and international awards. She advised people to go back home and love their family. Mother Teresa died on 5th September 1997 in Kolkata, she was truly dedicated to uplifting society and helping people. She is still alive in the hearts of people.

Daisy Das

কথাশিল্পী লক্ষ্মীনন্দন বৰাদেৱৰ "সেহি গুণনিধি" - কিছু চিন্তন

বৰ্তমান পৃথিৱীখন তথ্য প্ৰযুক্তি তথা উন্নত কাৰিকৰী কৌশলৰ পৃথিৱী। বিজ্ঞানৰ ন ন আৱিষ্কাৰে মানুহৰ সময় লাঘৱ কৰিছে। তাৰ মাজতে গ্ৰন্থ অধ্যয়নৰ প্ৰতি মানুহৰ ইচ্ছা আকৰ্ষণ কমি যাব নেকি সেয়া এক ডাঙৰ প্ৰশ্ন। কিন্তু এটা কথা স্বীকাৰ কৰিবই লাগিব যে গ্ৰন্থৰ পৰা লাভ কৰা জ্ঞানে আমাক আনন্দ দিয়ে। মই এগৰাকী নৱ প্ৰজন্মৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে অনুভৱ কৰো যে প্ৰজন্মৰ পাছত প্ৰজন্মই গ্ৰন্থৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হ'ব আৰু গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰি যাব। মই পঢ়িবলৈ পোৱা কিছুসংখ্যক গ্ৰন্থই প্ৰমাণিত কৰে যে আমাৰ দেশৰ সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আমাৰ ভালপোৱা কিমান গভীৰ। তেনে এগৰাকী ত্যাগী, সংযমী, সংগ্ৰামী, মহাপুৰুষৰ উৎসৰ্গীকৃত জীৱন ভিত্তিক উপন্যাসৰ বিষয়ে কিছু চিন্তন আগবঢ়ালো। যোৱা ৩ জুন তাৰিখে অসমৰ সাহিত্য জগতৰ উজ্জ্বল নক্ষত্ৰ ড० লক্ষ্মীনন্দন বৰাদেৱে আমাৰ মাজৰপৰা বিদায় ল'লে। তেখেতৰ ব্যক্তিত্ব আৰু জীৱনশৈলীৰ ভালেখিনি অনুকৰণীয় গুণ আৰু দক্ষতাই আমাক সততে অনুপ্ৰাণিত কৰে। তেখেতৰ সাহিত্যকৃতিৰ অন্যতম নিদৰ্শন "সেহি গুণনিধি" মহাপুৰুষ শ্ৰী শ্ৰী মাধৱদেৱৰ জীৱনভিত্তিক উপন্যাস।

মই ভাবো অসমীয়া হিচাপে আমি এইখন গ্ৰন্থ পঢ়া উচিত। গ্ৰন্থখনে আমাক বহুধৰণে উপকৃত কৰিব। ড० লক্ষ্মীনন্দন বৰা দেৱৰ কালজয়ী বৈষ্ণৱ গুৰু শ্ৰী মাধৱদেৱৰ বৰ্ণাঢ্য জীৱন আধাৰত বিৰচিত পঢ়ুৱৈৰ অন্তৰ চুই চাব পৰা ই এখন কাৰুকাৰ্যখচিত উপন্যাস। গ্ৰন্থখনিত ড० লক্ষ্মীনন্দন বৰাদেৱে মাধৱদেৱৰ জীৱনকথা জন্মৰ পৰা মৃত্যুপৰ্যন্ত উপস্থাপন কৰিছে। সেহি গুণনিধি গ্ৰন্থখনত মাধৱদেৱৰ সমসাময়িক তান্ত্ৰিক আৰু শাক্ত বলি বিধান বোৰৰ কথা আছে। লাহে লাহে সেয়া কমি যোৱা আৰু তান্ত্ৰিক বিধি বিধান বোৰৰ ভাল, বেয়া দিশবোৰৰ বিষয়ে গ্ৰন্থখনত প্ৰকাশ পাইছে। ইয়াত শংকৰ মাধৱদেৱৰ মিলন খণ্ডটি সাৱলীল ভাৱে প্ৰকাশ হৈছে। মাধৱদেৱৰ অসমীয়া সাহিত্য জগতলৈ অৱদান অতুলনীয়।

তেখেতে কিদৰে সাহিত্য ৰচনা কৰিছিল, তেখেতৰ জীৱন পদ্ধতি, জীৱনৰ লক্ষ্য, দুখ, যত্নগা, গুৰু ভক্তি আদি সকলো সেহি গুণনিধি পঢ়ি অনুভৱ কৰিব পাৰি। সাহিত্য প্ৰতিভা, দৰ্শনৰ গভীৰ জ্ঞান, ভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা, সাংগঠনিক দক্ষতা তথা সততা, উদাৰতা আদি চাৰিত্ৰিক বৈশিষ্ট্যৰ মূল্যায়ন এই গ্ৰন্থখনিত কৰা হৈছে। "সেহি গুণনিধি" এখন সফল জীৱনীমূলক উপন্যাস হোৱাৰ উপৰিও মধ্যযুগৰ অসমৰ ঐতিহাসিক ঘটনাৱলীৰ অভিজাত সাহিত্য ৰূপ বুলি স্বীকৃতি দাবী কৰিব পাৰে। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ দৰে মাধৱদেৱৰ জীৱনো বৰ্ণাঢ্য আৰু অৰ্থপূৰ্ণ। এইখন গ্ৰন্থই আমাক মধ্যযুগৰ অসমখন চালি জাৰি চাবলৈ সুযোগ দিছে বুলি মই ভাবো। গ্ৰন্থখনে আমাক মহাপুৰুষ গৰাকীৰ জীৱন দৰ্শনৰ গৱেষণাত বহুত সহায় কৰিব।

"আমি নিজে নিজৰ বন্ধু নিজে নিজৰ শত্ৰু। আমি নিজে নিজকে ৰক্ষা কৰো বা মৰো। ভগৱন্ত হৰিক ভজি নিজক তাৰো আৰু হৰিক নভজি নিজকে নষ্ট কৰো।" এয়া হ'ল বিশ্বমানৱলৈ মহাপুৰুষজনাৰ অমৰ সৃষ্টি নামঘোষাৰ এটি উপদেশ।

অত্ৰি ওমপ্ৰিয়া কেশৱ
ঢকুৱাখনা জাতীয় বিদ্যালয়
লখিমপুৰ

Stories

গল্প

মোবাইল

বৰ্ষমুখৰ আবেলিটোত অৱসৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপিকাগৰাকীয়ে ঘৰৰ সকলো কামৰ পৰা আজৰি হৈ চাহকাপ খাই ঔপন্যাসিক মেদিনী চৌধুৰীৰ ২০০৭ চনত বাণী মন্দিৰে প্ৰকাশ কৰা "ফাগুনত আজাৰৰ ফুল" নামৰ উপন্যাসখনৰ ১১১ নং পৃষ্ঠাত থকা প্ৰশান্ত মাথুৰে দিল্লীৰ পৰা পঠিওৱা ম'নাবিলিৰ পেকেটটো ডেকা ফৰেষ্টাৰে লৈ যোৱাৰ কথাটো পঢ়িছিলহে, সুহৃদি মৰাৰ দৰে সেই সময়তে মোবাইলৰ ৰিংটনটো জোৰেৰে বাজি উঠিল। বহুত দিনৰ মূৰত সৰু ভাগিনীয়েকে বিদ্যালয়ৰ পৰা আহিয়েই সহকৰ্মী দুগৰাকীমানৰ কিতাপ - আলোচনীৰ প্ৰতি থকা অনীহাৰ সম্পৰ্কে যিটো কথা ক'লে তেওঁৰ ক'ত যাওঁ গোপাল, ক'ত যাওঁ কৃপাল লাগিল। আজিকালি স্মাৰ্ট ফোন হাতে হাতে হোৱাৰ বাবে নিজৰ নিজৰ লগতে হেনো প্ৰায়বোৰ ব্যস্ত। বৌদ্ধিক চিন্তা - চৰ্চাৰ কথাটো বাদেই, সুখ - দুখৰ কথা এয়াৰ পতাৰো অৱকাশ নাই। এয়া বাৰু সময়ৰ আহ্বান নে পৰিৱৰ্তন!

সভা

অলপ দিনৰ আগতে নগৰখনলৈ বদলি হৈ অহা আৰাধ্যাক নতুনকৈ চিনাকি হোৱা ওচৰৰে মহিলা দুগৰাকীমানে নৱ প্ৰতিষ্ঠিত অনুষ্ঠান এটাৰ মুকলি সভালৈ যাবলৈ আমন্ত্ৰণ জনালে। তাত গৈ দেখিলে যে সভাগৃহত ভালেমান চকী পৰা আছে আৰু মাইকমানে মাইক বজাই আছে। তেওঁ নিৰ্দিষ্ট সময়ত উপস্থিত হোৱাৰ পাছতো তাত সভালৈ মাতিবলৈ অহা মহিলা দুগৰাকীমানৰ বাহিৰে আন কাকো নেদেখি আশ্চৰ্য প্ৰকাশ কৰি সুধিলে -- কিবা কাৰণত আজি সভাখন নহ'ব নেকি? তেওঁলোকৰ পৰা গম পালে যে দিনৰ ভাগত সভাত বৰ বেছি মানুহ নহয়। এয়া মাথোঁ আনুষ্ঠানিকতাহে। ৰাতিলৈ ইয়াত মানুহৰ বহিবলৈ ঠাই নোহোৱা অৱস্থা হ'ব। কাৰণ ইয়াতে মহিলাসকলৰ ভাওনা হ'ব। সকলো তাৰ বাবে ব্যস্ত।

প্ৰদৰ্শন

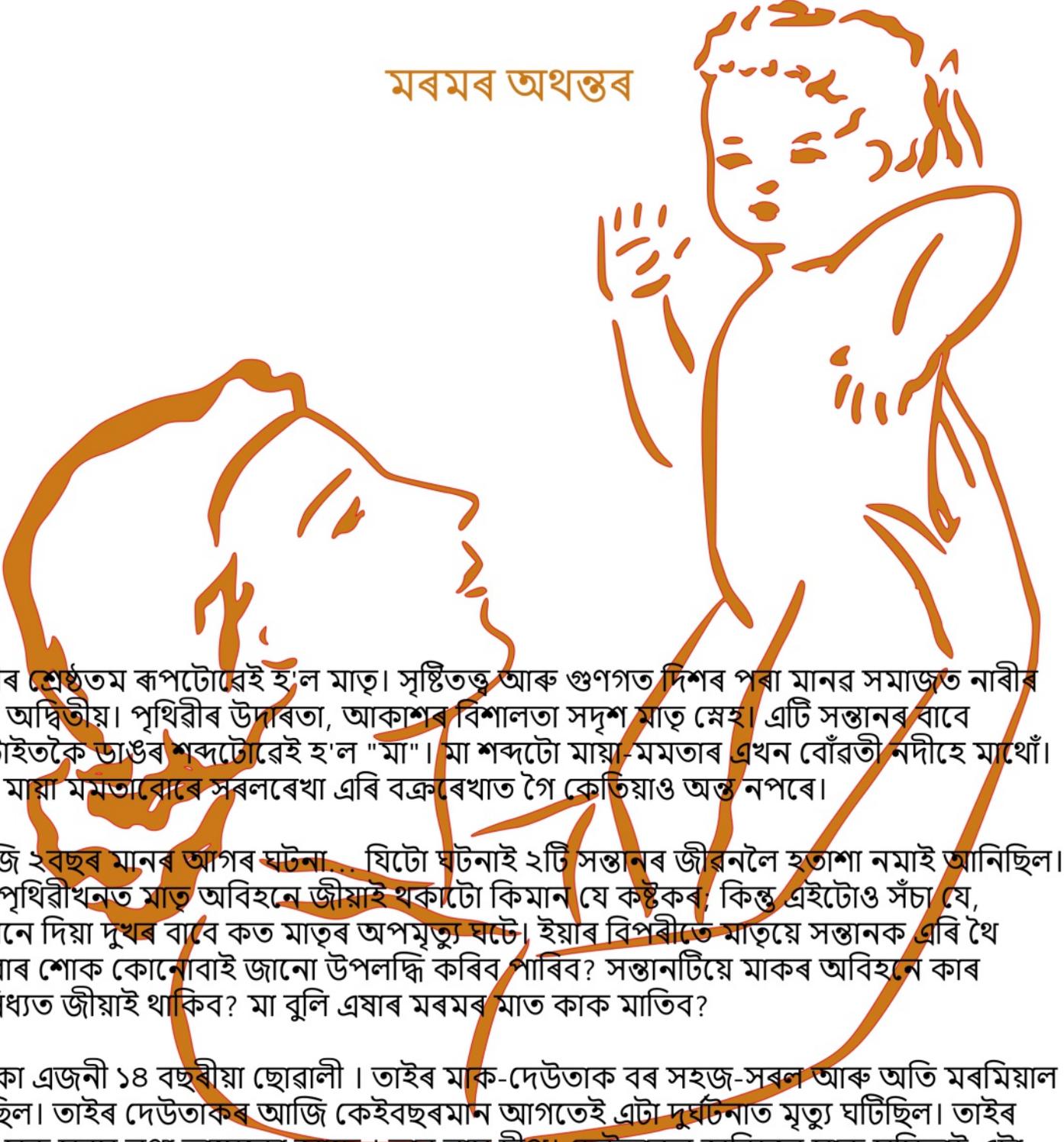
সুদূৰ আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ মেৰীলেণ্ডৰ পৰা দহ দিনৰ টুৰিষ্ট ভিছা লৈ অসমলৈ ফুৰিবলৈ অহা ছোৱালীজনীয়ে যাবৰ সময়ত মেখেলা - চাদৰ, গামোচাকে ধৰি পোৱা কেইবাটাও উপহাৰৰ লগতে এটা পিতলৰ গঁড়ৰ মূৰ্তি, এটা পিতলৰ সৰু ৰাধা - কৃষ্ণৰ যুগল মূৰ্তি, এটা কাঁহৰ সৰু বটা, এখন সৰু পিতলৰ শৰাই লগত লৈ গৈছিল তেওঁৰ আমেৰিকান বন্ধু - বান্ধৱী আৰু ছাত্ৰ - ছাত্ৰীক দেখুৱাবলৈ। কাৰণ তাৰ মানুহৰ বাবে এইবোৰ বস্তু চিনাকি নহয়। আটাইকেইটা সামগ্ৰী বিদ্যালয়ৰ এটা কোঠাত সজাই ছাত্ৰ - ছাত্ৰীক শাৰী পাতি সোমাই চাবলৈ সুবিধা কৰি দিলেগৈ। তেওঁ লোকে আফ্ৰিকাৰ দুটা খড়গ থকা গঁড় বা গঁড়ৰ ছবি দেখিছে; কিন্তু ভাৰতৰ তথা অসমৰ কাজিৰঙাৰ এটা খড়গ থকা গঁড় বা গঁড়ৰ প্ৰতিমূৰ্তি কেতিয়াও দেখা নাই।

সৌভাগ্য

ছোৱালীজনীয়ে নিজৰ দেশতে জানিছিল ভাৰতীয় সমাজ ব্যৱস্থাৰ কথা। পুত্ৰ - বোৱাৰী, নাতি - নাতিনীৰ আদৰ-যত্নত প্ৰতিপালিত হৈ পিতৃ - মাতৃয়ে আজীৱন একেলগে থকাৰ কথাটো তেওঁলোকৰ বাবে বৰ আচহুৱা। সেয়ে বৰ কৌতূহলী হৈ অসমলৈ আহোঁতে তেনেকুৱা কাৰোবাক চাবলৈ বিচৰাত ল'ৰাজনে ডিব্ৰুগড়ৰ মোহনবাৰী বিমানবন্দৰলৈ যোৱাৰ পথত ক্ৰমে শিৱসাগৰ আৰু ডিব্ৰুগড়ত সোমাই নিজৰ আইতাকৰ ঘৰখনৰ লগতে বৰদেউতাক - বৰমাক, দদায়েক - খুৰীয়েক, মাহীয়েক - মহায়েক, মোমায়েক - মামীয়েক, ককায়েক - ভায়েক, বায়েক - ভিনীয়েক, নবৌৱেক, ভাগিন - ভতিজাবোৰক দেখুৱাই নিলে। ছমাহৰ পাছত বাৰ্ধক্যজনিত কাৰণত আইতাকৰ মৃত্যু হোৱাত বৰ দুখ কৰিছিল আৰু তেওঁ তেনে এগৰাকী মহিলাক দেখিবলৈ পোৱাটো নিজৰে সৌভাগ্য বুলি গণ্য কৰিছিল।

ভাৰতী গগৈ বৰুৱা
ধেমাজি

মৰমৰ অথন্তৰ

নাৰীৰ শ্ৰেষ্ঠতম ৰূপটোৱেই হ'ল মাতৃ। সৃষ্টিতত্ত্ব আৰু গুণগত দিশৰ পৰা মানৱ সমাজত নাৰীৰ স্থান অদ্বিতীয়। পৃথিৱীৰ উদাৰতা, আকাশৰ বিশালতা সদৃশ মাতৃ স্নেহ। এটি সন্তানৰ বাবে আটাইতকৈ ডাঙৰ শব্দটোৱেই হ'ল "মা"। মা শব্দটো মায়া-মমতাৰ এখন বাঁৱৰ্তী নদীহে মাথোঁ। মাৰ মায়া মমতাবোৰে সৰলৰেখা এৰি বক্রৰেখাত গৈ কেতিয়াও অন্ত নপৰে।

আজি ২ বছৰ মানৰ আগৰ ঘটনা... যিটো ঘটনাই ২টি সন্তানৰ জীৱনলৈ হতাশা নমাই আনিছিল। এই পৃথিৱীখনত মাতৃ অবিহনে জীয়াই থকাটো কিমান যে কষ্টকৰ; কিন্তু এইটোও সঁচা যে, সন্তানে দিয়া দুখৰ বাবে কত মাতৃৰ অপমৃত্যু ঘটে। ইয়াৰ বিপৰীতে মাতৃয়ে সন্তানক এৰি থৈ যোৱাৰ শোক কোনোবাই জানো উপলব্ধি কৰিব পাৰিব? সন্তানটিয়ে মাকৰ অবিহনে কাৰ সান্নিধ্যত জীয়াই থাকিব? মা বুলি এষাৰ মৰমৰ মাতৃ কাক মাতিব?

ইচিকা এজনী ১৪ বছৰীয়া ছোৱালী। তাইৰ মাক-দেউতাক বৰ সহজ-সৰল আৰু অতি মৰমিয়াল আছিল। তাইৰ দেউতাকৰ আজি কেইবছৰমান আগতেই এটা দুৰ্ঘটনাত মৃত্যু ঘটিছিল। তাইৰ এটা সৰু মৰম লগা ভায়েকো আছে। তাৰ নাম দীপ। দেউতাকৰ অবিহনে মাক মমিতাই এটা সৰু চাকৰিৰে পৰিয়ালটো পোহ-পাল দি আহিছে। মমিতাই বৰ কষ্টৰে ল'ৰা-ছোৱালী দুটাক ডাঙৰ-দীঘল কৰিছিল। ইচিকা আৰু দীপৰ মাজত যথেষ্ট মৰম-চেনেহ আছিল যদিও দুয়োটাই সৰু সৰু কথাতেই কাজিয়াও কৰিছিল আৰু ক্ষন্তেক সময়ৰ পাছতেই আকৌ ভালো হৈ গৈছিল।

ইচিকা আৰু দীপ একেখন বিদ্যালয়তেই পঢ়িছিল। দুয়ো একেলগে অহা-যোৱাও কৰিছিল। ইচিকা নৱম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰী আৰু দীপ ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ আছিল। এনেদৰেই লাহে লাহে দিনবোৰ সুকলমে সুখ-শান্তিৰ মাজেৰে পাৰ হৈ গৈ থাকিল। ইচিকাও দশম শ্ৰেণী পাছ কৰি মেট্ৰিক পৰীক্ষাত সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ নতুনকৈ মহাবিদ্যালয়ত কলা শাখাত নামভৰ্তি কৰিছিল। এনেদৰেই তাইৰ কলেজীয়া জীৱন আৰম্ভ হয় আৰু দীপো অষ্টম শ্ৰেণী পালেগৈ।

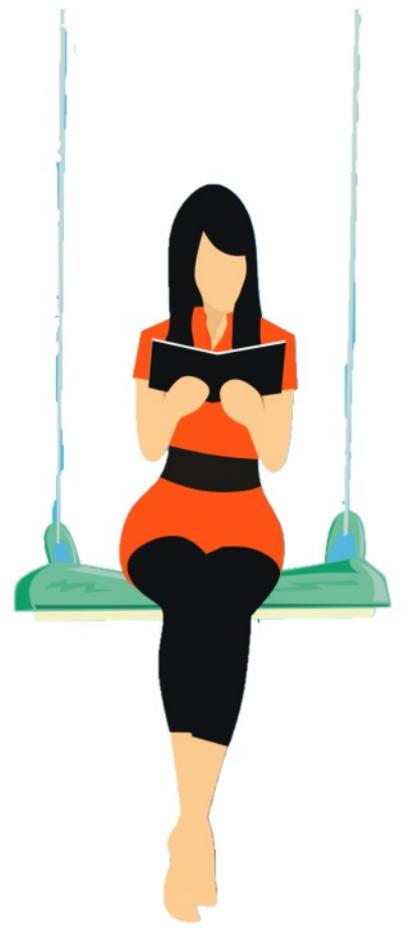
এদিন হঠাতে সিহঁতৰ জীৱনলৈ নামি আহে এক কাল অমানিশা। কোনেও কল্পনাও কৰিব পৰা নাছিল যে এনেকুৱা এটা দিন সিহঁতৰ জীৱনলৈ আহিব। এদিন হঠাতে ইচিকা আৰু দীপৰ মাক মমিতাৰ কোনো খা-খবৰ নোহোৱা হৈ গৈছিল। কোনেও নাজানে মমিতা ক'ত গ'ল? কি হ'ল? এক বিশৃংখল পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈ পৰিছিল। ল'ৰা ছোৱালী দুটা কান্দোনত ভাগি পৰিছিল। পৰিয়ালৰ আন আন লোকেও বহুত বিচাৰ-খোঁচাৰ কৰিলে কিন্তু একো খবৰ উলিয়াব নোৱাৰিলে শেষত উপায় নাপাই পুলিচৰো সহায় ল'লে কিন্তু পুলিচেও একো সন্বেদ উলিয়াব নোৱাৰিলে। কিছু দিনৰ পিছতেই গ'ম পালে যে মমিতা আন এজন অচিনাকী পুৰুষলৈ বিয়া হৈ গৈছে। সন্তান দুটিক এৰি এতিয়া মমিতা জানো সুখত থাকিব পাৰিব? এয়াই আছিল নেকি মাতৃৰ স্নেহ!

মাকৰ অবিহনে ল'ৰা ছোৱালী দুটা বৰ অকলশৰীয়া হৈ পৰিছিল। যদিও সিহঁতে ককাক-আইতাকৰ আশ্ৰয়ত আছিল তথাপিও যেন মাতৃৰ মৰমৰ অভাৱ অনুভৱ কৰিছিল। ককাক-আইতাকৰ তত্ত্বাৱধানত থাকি সিহঁতে জীৱনটো আকৌ নতুনকৈ আৰম্ভ কৰিবলৈ ল'লে। ইচিকাই লাহে লাহে পঢ়া-শুনা শেষ কৰি এটা চাকৰিৰ সন্ধানত আছিল। তেনেতে এদিন খবৰ পালে তাই এখন চৰকাৰী বিদ্যালয়ৰ অসমীয়া বিভাগত শিক্ষয়িত্ৰী হোৱাৰ সুযোগ পাইছে। ইচিকাই নিজৰ ভৰিত নিজেই থিয় দি জীৱন বাটত আগবাঢ়ি গৈ থাকিল আৰু লগতে ভায়েকৰো পঢ়া-শুনাকে আদি সকলোখিনি এতিয়া তায়েই চোৱা-চিতা কৰে। ককাক-আইতাকৰ আশ্ৰয়ত থাকিয়েই তাই এতিয়া ককাক-আইতাকৰ খোৱা-বোৱা, বেমাৰ-আজাৰৰ ঔষধ-পাতিৰ পৰা আৰম্ভ কৰি আদি সকলো কৰে। এইবোৰৰ মাজতেই যেন তাই সুখবোৰ বিচাৰি পায়।

পিতৃ-মাতৃৰ বাৰ্ধক্য, দুৰ্বলতাৰ সময়ত পিতৃ-মাতৃৰ সন্তানৰ প্ৰতি কৰ্তব্য-পৰায়ণতা আজি লিখি-মেলা বুজাবলগীয়া কিয় হৈছে? "মা" শব্দৰ নিচিনা শুৱলা শব্দ আৰু পৃথিৱীত একো নাই। মাতৃৰ বুকুতেই লুকাই থাকে মৰমৰ ফল্লধাৰা। সেই অমৃত ধাৰাত সাঁতুৰি-নাদুৰি মানৱ শিশুৱে গাই জীৱনৰ গীত।

"মা তুমি ধৰিত্ৰী", "তুমি সাগৰ-মহাসাগৰ", "তুমি আকাশ, তুমি পাতাল"। এইপৃথিৱীখনত মাৰ স্থান কোনেও ল'ব নোৱাৰে। "মা তুমি অনন্যা"। মাৰ মৰম অমূল্য সম্পদ। কিন্তু ইচিকা আৰু দীপৰ বাবে বৰ্তমান সিহঁতৰ ককাক-আইতাকেই সকলো।

জুৱিস্মিতা বৰা
নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়
স্নাতক ডিগ্ৰী

বিয়া

মিলিকি - "হেৰি শুনিছেনে, তাইক মই বলাবই পৰা নাই নহয়"।

মধু - "চৰুক সুধি চাউল দিয়াৰ প্ৰয়োজন নাই, অহা সপ্তাহৰ ভিতৰত সিদ্ধান্তটো কৰিয়েই পেলাম, অনলাইন ক্লাছ কৰি আছেই যেতিয়া পৰীক্ষাটো তাই বিয়াৰ পিছতো, গৈ দিব পাৰিব, এনেকুৱা ধনী মানুহ এঘৰ পাইছো যেতিয়া এৰি দিয়াত নাই"।

দেউতাকৰ কথাষাৰ শুনাৰ পিছতে ৰিণিয়ে লেপটপটোৰ ছুইচ অফ কৰি লৈ কোঠাটোৰ পৰা সাউৎকৰে দেউতাকৰ ওচৰলৈ ওলাই আহিল। ৰিণিয়ে জানে যে তাইৰ দেউতাক একেবাৰে আঁকোৰগোজ স্বভাৱৰ, যিটো কৰিম বুলি কয় কৰিহে এৰে। যদিহে তাই, তাইৰ মনৰ ভাবটো প্ৰকাশ নকৰে তেন্তে ওৰে জীৱন মনোকষ্টৰে পাৰ কৰিব লাগিব। সেয়ে স্পষ্টভাৱে দেউতাকক ক'বলৈ বুলি ওলাই আহিল।

ৰিণিয়ে দেউতাকক খোলাকৈয়ে ক'বলৈ ধৰিলে - "দেউতা, মোৰ কথাটো এবাৰ শুনাচোন, মোৰ সুখ হওঁক বুলি ভাবিয়েই যে তুমি মোক ধনী মানুহ ঘৰলৈ বিয়া দিবলৈ ওলাইছা মই বুজি পাইছো, সৎ পথেৰে উপাৰ্জন কৰি ধনী হোৱা মানুহ হ'লেতো কথাই নাই, অসৎ উপায়েৰে উপাৰ্জন কৰাৰ ফলত যদি হ'ব লগা ভাবী জোঁৱাইজনে কোনোবা এদিন জেলৰ ভাত খাব লগীয়া হয় তেন্তে মোৰ অৱস্থা কি হ'ব? ড্ৰাগছৰ ব্যৱসায় বা মানৱ অংগ সৰবৰাহেৰে কোটিটকীয়া ব্যৱসায়ৰ লগত জড়িত সেই ধনী মানুহবোৰক কেনেকৈ বৰ্তমানৰ চৰকাৰখনে জেলৰ ভাত খুৱাইছে দেখা নাইনে? মই ভালদৰে পঢ়াশুনা কৰি স্বাৱলম্বী হ'ব নোৱাৰালৈকে বিয়াৰ কথা ভবা নাই দেউতা, বেয়া নাপাবা"।

মন প্ৰভা হাজৰিকা
উত্তৰ লক্ষীমপুৰ

"মই ভাল ল'ৰা হম"

গৰমৰ বন্ধ খোলাৰ দিনাই বহী দিছে গণিত আৰু বিজ্ঞানৰ। গৰমৰ বন্ধ জুলাই মাহতে দিয়ে কিন্তু আচল গৰম আগষ্ট আৰু ছেপ্তেম্বৰ মাহৰ পৰাহে আৰম্ভ হয়। হাতত কিতাপ এখন লৈ বিচনীৰ দৰে বা দিলে মানসে।

"উফ বৰ গৰম!"

অস্পষ্টকৈ কথাষাৰ কয় মানসে।

মানসৰ মনত যিটো ভয় লাগি আছিল সেইটোৱে হ'ল। ছমহীয়া পৰীক্ষাত সি দুয়োটা বিষয়তে কম নম্বৰ পাইছে। মানসে ষষ্ঠ শ্ৰেণীত পঢ়ে। মানস পঢ়াত সিমান ভাল নহয়। অনবৰতে কেৱল খেলা-ধূলক লৈ ব্যস্ত হৈ থাকে। আনহাতে মানসৰ বায়েক বত্ৰাই অহাবছৰ মেট্ৰিক পৰীক্ষা দিব। তাই এতিয়াৰেপৰা পঢ়া-শুনাত বেছিকৈ মন দিব ধৰিছে। দিনে-ৰাতিয়ে সমানে কষ্ট কৰে তাই।

"তই ভালকৈ পঢ়া-শুনাত মন দে ভাইটি। আমি দুটাক লৈ মা-দেউতাই কিমান আশা কৰে তই জানো নাজান?"

পঢ়া টেবুলত কিতাপৰ ওপৰত টোপনিয়াই থকা মানসক বায়েকে হেঁচুকি দি কয়। বায়েকৰ মাতত উচপ্ খাই উঠে মানস। দিনৰ দিনটো টলৌ-টলৌকৈ ঘূৰি ফুৰি পঢ়া টেবুলত মানসৰ সদায় টোপনি ধৰে।

মানস আৰু বত্ৰা, দিবাকৰ আৰু সুমতিৰ দুটি ল'ৰা-ছোৱালী। দুয়োকে লৈ দিবাকৰৰ বৰ আশা। খেতি-বাতি কৰি কোনোমতে পৰিয়ালটো পোহপাল দিয়ে দিবাকৰে। ঘৈণীয়েক সুমতিও বৰ সাদৰী। আটোম-টোকাৰিকৈ ঘৰখন সাজিবলৈ চেষ্টা কৰে দুয়ো। বত্ৰা বুজন হৈছে। তাইকলৈ বৰ বিশেষ চিন্তা নাই। চিন্তা হ'ল মানসক লৈ। পঢ়া-শুনাৰ প্ৰতি ধাউতি নোহোৱা ল'ৰাটো কেৱল সমনীয়াৰ লগত খেল-ধেমালিতেই ব্যস্ত।

মানসৰ বন্ধু অকণ। চুবুৰীটোত সিহঁত দুয়োজনেই একে শ্ৰেণীতে পঢ়ে। বাকীবোৰ বেলেগ গাঁৱৰ। হ'লেও সন্ধিয়া সকলোৱে একেখন খেলপথাৰতেই খেলে। ছমহীয়া পৰীক্ষাৰ আগৰ পৰা মানসৰ বন্ধু অকণ খেলিবলৈ অহা নাছিল।

"ব'ল অকণ খেলিবলৈ যাওঁ।"

মানসে লগ ধৰে অকণক।

"তই যোগে, মোৰ অলপ কাম আছে।"

লাহে লাহে অকণে মানসক এৰাই চলিবলৈ ধৰিছিল। মানসে ধৰিব পৰা নাছিল অকণৰ এই পৰিৱৰ্তনৰ কাৰণ। পঞ্চম শ্ৰেণীৰ পৰা ষষ্ঠ শ্ৰেণীলৈ টানি-টুনি উত্তীৰ্ণ হোৱা অকণ সলনি হৈছিল। পঢ়াত আগতকৈও বেছি মনোযোগ দিছিল অকণে। আজি ছমহীয়া পৰীক্ষাৰ বহী দিওতে মানসে দেখিছিল অকণে তাতকৈ বহুত বেছি নম্বৰ পাইছে আৰু ছাৰৰ পৰা একোবো খোৱা নাই।

স্কুল ছুটীৰ পিছত কান্ধত বেগটো লৈ ঘৰমুৱা হ'ল মানস। কলাফুল দুটা এতিয়াও ৰঙা পৰি আছে তাৰ। মানসৰ মাক-দেউতাক আৰু বায়েকলৈ মনত পৰি দুচকু চলচলীয়া হ'ল। স্কুলৰ পৰা অকণে যেনেকৈ আজি হাঁহিমুখে ঘৰ অভিমুখে আহিছে ঠিক তেনেকৈ সিও আজি আহিব পাৰিলেহেঁতেন যদিহে সি মাক-দেউতাকৰ কথা শুনিলেহেঁতেন। মানসক যেন আজি সকলোৱে উপলুঙা কৰিছে। বেগৰ পৰা বহী দুখন উলিয়াই ল'লে মানসে। কিছুসময় বহী দুখনৰ ফালে চাই থাকি হাতেৰে বহী দুখন ফালি পেলাবলৈ উদ্যত হ'ল মানস।

"এই বহী দুখন কোনবাই দেখাৰ আগতে মই ফালি পেলাম।"

"ছেহ্, এয়া মই কি কৰিবলৈ ওলাইছো! বহী দুখন মই মাহঁতক দেখুৱাম। আজিৰ পৰা ভালদৰে পঢ়া-শুনা কৰিম। মা-দেউতাৰ মনৰ আশা পূৰণ কৰিম। অহাবছৰ ছাৰৰ বেতৰ কোব মই নাখাওঁ। মই ভাল ল'ৰা হ'ম।"

নিজেই নিজক সাহস দিলে মানসে।
মানসৰ ওঁঠেৰে হাঁহি এটি বাগৰি গ'ল।

ৰঞ্জু হালৈ মুনি
নলবাৰী

THEIR WISH

The children were playing hide and seek in the garden. Risha was hiding behind the bushes, but Arjun was a clever boy so he could easily find his friend. Arjun's mother told them to wash their hands and face. After cleaning up, they sat down for their evening snacks.

Arjun's sister Sayali was a mischievous girl. She was doing her homework but when she saw her brother she jumped upon his back. Arjun took Sayali to the park. He loved his sister very much.

They played and talked with their friends and had a lot of fun. They came home and heard that they would be going to their village during their summer vacation.

They were very happy. They packed their bags and along with them they also packed their grandmother's photo. It was very precious to them. Their grandmother had passed away a year ago. Arjun and his sister missed her a lot. They went to their village and met their grandfather, uncle, and aunt. Sayali and Arjun had lot of fun with their grandfather. At night their grandfather told them stories. Both the children couldn't realize when they fell asleep beside their grandfather.

Next morning Arjun and Sayali played games with their village friends. They always wanted to enjoy such a life every day. But this didn't happen. Their wish remained a dream. After coming to their own home their parents told them that they were going to Delhi to live there permanently.

The day finally arrived. They flew to Delhi. The duo studied hard. Arjun is now a professor at a college in Gujarat. Sayali has settled in the US. Both of them have a successful life, but the longing for living a joyful, simple village life still remains in their hearts.

Jagritee Das
Guwahati

BEING KIND

Alex was a selfish boy. He was never kind towards anyone. His parents were very worried about how to teach Alex the virtue of kindness.

Then one day, Alex while returning home from school on his new bicycle saw a small boy fall down from his bicycle and hurt himself. The boy cried out loud, unable to move his arm.

He pleaded with Alex for help. To this Alex felt sad for the boy and helped him stand up. He even offered to take him to the hospital.

Later that evening, the boy's parents visited Alex at his home and thanked him for the help. They showered him with blessings. Alex felt very happy for his act and promised to himself that he would always be kind and compassionate towards everyone.

**Sehrish Seerin
Golaghat**

বেদনাসিক্ত জীৱনৰ অনুভৱ

পেটৰ কলমলনিত হয়তো নিৰলা নিশা ভালকৈ টোপনি যাব পৰা নাই। ঘৰৰ বেৰৰ ফাঁকেৰে পাৰ হৈ অহা জোনৰ সামান্য পোহৰত তাই কণমানি দুটাৰ ভোকাতুৰ মুখ দুখনিলৈ চাই দুচকু সেমেকি পৰিছে। কি কৰিব তাই উপায়োটো নাই, স্বামীৰ মৃত্যুৰ পিছত দুটি সন্তানক বুকুত সৰটি কিদৰে কংকালময় জীৱন অতিবাহিত কৰিছে সেইটো একমাত্ৰ নিৰলাৰ বাহিৰে কোনেও উপলদ্ধি কৰিব নোৱাৰিব। জীৱিকা হিচাপে তাইৰ কেতিয়াবা ঘৰৰ বন কৰা বাই হিচাপে কামৰ সন্ধান কৰি দিনটো গুচি যায়। দিনটোত পোৱা টকা কেইটাৰে পাঁচবছৰীয়া মমী আৰু সাতবছৰীয়া কমলৰ পেটৰ ভোক মাৰিবলৈও নাটে, মাকে কোনোমতে দোকানৰ পৰা কিনি অনা চাউলৰ টোপোলাটোত সৰুকৈ কাঁচৰ বটল এটাত মিঠাতেল অলপ থাকে যিটো আটাইয়ে খোৱাৰ উপৰিও গাটো সানে। তাতে সিহঁত সুখী, প্ৰাপ্তি, অপ্ৰাপ্তি বুলি কোনো কথা নাই।

ল'ৰা ছোৱালীহালক ঘৰখনত অকলে এৰি থৈ তাই বুকুত এটা চিন্তা লৈ দিনটোলৈ ওলাই যায়। কিন্তু দিনটোৰ কামৰ মাজতো সিহঁত দুটাৰ চিন্তাই তাইক আৱৰি ৰাখে, কি বা কৰিছে?, কি বা খাইছে?, মমীজনীয়ে কান্দিছে নেকি? ককায়েকে বা নিচুকাব পাৰিছে নাই ইত্যাদি। আৰু যেতিয়া কাম বন কৰি আজৰি হোৱাত তাইক খাবলৈ বুলি দিয়া খোৱাবস্তুবোৰৰ পৰা সামান্য অলপ খাই বাকীখিনি সামৰি ৰাখে সিহঁতলৈ বুলি। তাই জানে সদায় সন্ধিয়া হোৱালৈ বাট চাই থকা মমী আৰু কমলৰ প্ৰথম দৃষ্টি নিষ্ক্ষেপ কৰে মাকৰ হাতদুখনলৈ জানোচা সিহঁতৰ বাবে মাকে কিবা খোৱা বস্তু আনিছে।

কিন্তু... কেতিয়াবা ক'তো কামৰ সন্ধান নাপালে সন্ধিয়া খালী হাতৰে উভতিব লগীয়া হয়, মমী আৰু কমলৰ সেইদিনা কেৱল পিয়াহ গুচাই গোটেই নিশাটো কটাবলগীয়া হয়। তাইৰ অন্তৰখন সেই নিশাটোত বৰ জোৰেৰে শোকে খুন্দা মাৰি ধৰে। মাজনিশা ভোকৰ তাড়নাত বিছনাত ছটফটাই থোকাথুকি মতেৰে নিৰলাক কয়, "মা বৰ ভোক লাগিছে অ'।" তেতিয়া তাই দুইটাৰ মূৰত হাত বুলাই মৰমেৰে মাথোঁ ইয়াকে কয় "ৰাতিপুৱা হ'লে মই তহঁতৰ বাবে কিবা খাবলৈ আনিম, (যিটো নেকি নিৰলাই সদায় সান্তনা দিবলৈ কয় যেতিয়া এনেকুৱা নিশা কটাবলগীয়া হয়) এতিয়া শুই থাক"। এইবুলি কৈ তাই নিজৰ চকুহাল জোৰেৰে টিপি ৰাখে হয়তো বৈ আহিব খোজা চকুৰ পানীখিনিক বাধা দিও বুলি।

অহৰহ সমস্যাৰে জৰ্জৰিত নিৰলাৰ সেই সময়খিনিত এটা এটা কৈ দিন দুচকুত ভাঁই আহিছে কেনেকৈ গৰম দিনত গৰমত আৰু মহৰ কামোৰণিত দিন কটাইছিল, আঁঠুৱা নামত এখন নথকা নহয় সাত আঠ বছৰমানৰ পুৰণি আৰু বৰষুণৰ দিনকেইটাত বৰষুণৰ টোপালবোৰ চালখনৰ ফুটাৰে ইমানেই ভিতৰলৈ সোমাই পৰে গোটেই ঘৰটোত বৰষুণ সদৃশ পৰিৱেশ হৈ পৰে। কেনেকৈ মজিয়াৰ বৰষুণ নপৰাৰ ঠাই এডোখৰত ৰাতিটো কটাই দিছিল। ঠিক তেনেকৈ জাৰকালিৰ দিনকেইটাত এখনেই মাথোঁ কঞ্চল তাকো নিজেই চিলাই লোৱা পুৰণি কাপোৰেৰে। ঠাণ্ডাৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ তাকেই লৈ দিনকেইটা কটোৱা। নিৰলাই নিজকে প্ৰশ্ন কৰি কৰি ভাগৰি পৰে কিমান দিনলৈ এই জীৰ্ণ জীৱন সহিব লাগিব, সুখৰ পৰিধি বিচাৰি নাপাবই নেকি। মাজে মাজে তাই অস্থিৰ হৈ পৰে জীৱনটোৰ গতিবেগত।

মাথোঁ একাঁজলি সুখৰ পৰিধিৰ কিম্বাত সাৰথি হিচাপে মমী আৰু কমলক দুবাহুত সাৱটি হিয়াত খোদিত বিষাদৰ যন্ত্ৰণাৰ নীৰৱতাৰে মনৰ পঁজাঘৰত বিচৰণ কৰি ফুৰে যেন এক নতুন প্ৰভাতী সুৰৰ সন্বেদত। লাহেকৈ তাইৰ দুগালেৰে বাগৰিব খোজা চকুপানীখিনিক মচি লব খোজোঁতে হঠাৎ দেখে যে কমলে বিছনাৰ একোণত বহি এক নীৰৱ দৃষ্টিৰে একেথৰে মাকলৈ চাই আছে আৰু নিৰলাই তলকিব নোৱাৰাকৈ সি মাকক জোৰেৰে সাৱটি ধৰি বৈ যাব খোজা চকুৰ পানীখিনি মচি মচিয়েই সি মাথোঁ কৈ উঠিল, "মা নাকান্দিব চাব অতি সোনকালেই আমাৰ ভাল দিন আহিব"।

নিৰলাই মাথোঁ থৰ লাগি ৰ'ল, আৰু তাই বুজি উঠিছিল মৰুদ্যান জীৱনটোত এপাহি আশাৰ ফুল সিঁচি ৰ'ব খোজা অন্মেষণত, বেদনাসিক্ত অনুভৱী জীৱনটোত তমসা নাশি জ্যোতি বিলাবলৈ যেন সি ডাঙৰ হোৱালৈকে নিৰলাই আশাৰে বাট চাই ৰ'ব।

চিমা বড়া
অসম মহিলা বিশ্ববিদ্যালয়

A friend in need, a friend indeed.

'Why did you come home so soon? What happened to you? Why are you crying? Is everything alright?' Mother asked Shyamali, her daughter who reached home very soon.

'Maa please don't... don't... ask me to go there any more. If you can't provide me with a smartphone, I'll leave my studies. I'll help you with your work at home.'

Due to the pandemic, schools were closed. Classes were being taught through Google Meet. As Shyamali did not have a smartphone, she went to her friend Suman's house for the classes. Suman and Shyamali were very good friends. They played together all the time, studied and always had gone to school together.

Suman's father was a rich businessmen. So, she had all kinds of facilities at home but was not proud of them. Shyamali's father was a cook in a hotel. Due to the lockdown, his work had stopped and whatever money he had, he spent for her mother's treatment who was being suffering from cancer.

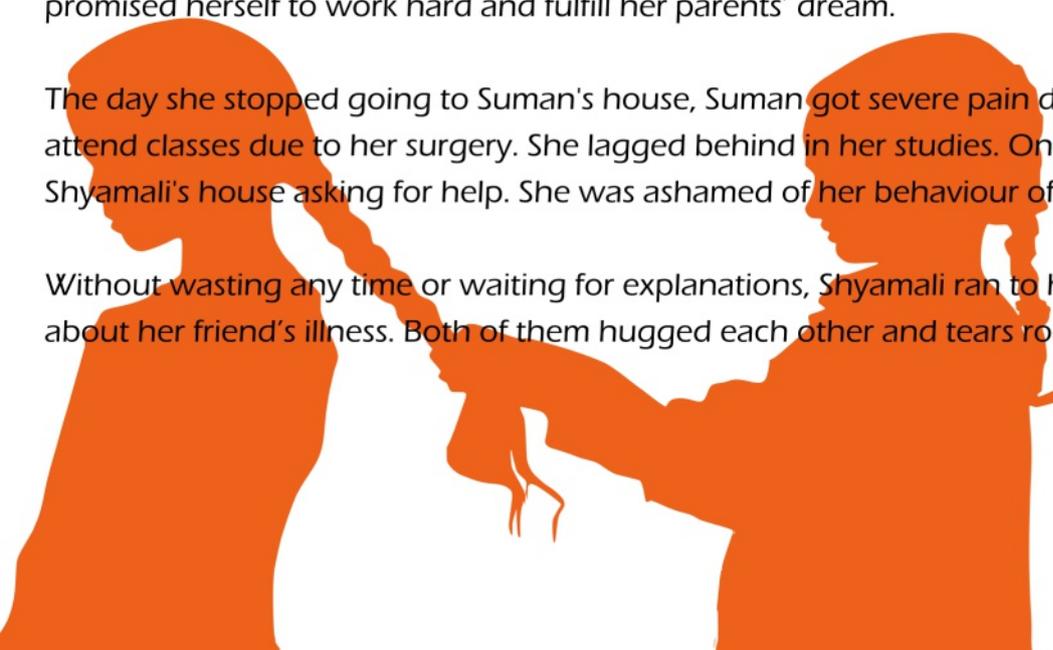
Suman knew everything about Shyamali and always helped her. She shared everything whenever Shyamali required it. Both of them helped each other and were very good at their studies. But that day when Shyamali reached Suman's house, her mother closed the door and windows of the house. She scolded Suman and asked her not to call Shyamali again to their house for studies.

Shyamali heard everything and felt disappointed. But, she understood why Suman's mother reacted that way. She ran back home without looking behind. Suman too felt sorry for her friend. She was surprised to see her mother's behaviour. She called Shyamali back but she had already left.

Shyamali's father was cleaning the cowshed, while they were talking. He heard everything. He quietly took the oxen to the owner of the hotel and sold them. With the money he bought a smartphone for his daughter. She was delighted to see the new phone. But in the evening when she saw the empty cowshed, she understood how did she got the phone. She felt sorry for her father who had always worked hard to give her the best education. At the same time she thought about her mother's illness. She promised herself to work hard and fulfill her parents' dream.

The day she stopped going to Suman's house, Suman got severe pain due to appendicitis. She could not attend classes due to her surgery. She lagged behind in her studies. One day Suman's mother came to Shyamali's house asking for help. She was ashamed of her behaviour of the other day.

Without wasting any time or waiting for explanations, Shyamali ran to her friend to help. She hadn't know about her friend's illness. Both of them hugged each other and tears rolled down from their eyes....

The illustration shows two girls in orange silhouettes. The girl on the left is seen from the side, with her arm around the girl on the right. The girl on the right is facing her, and they appear to be embracing. Both girls have braided hair.

Bhumika Bharati Gogoi
Bokakhat

সংকল্প

মণিপুর- গুৱাহাটী অভিমুখী উৰাজাহাজৰ চি-১২, ১৩ আৰু ১৪ নম্বৰ ছীটত বহি জোনালী, বৃন্দালী আৰু পূৱালীয়ে নিজৰ ছীট বেণ্ট মাৰি লৈছে। ঘৰুৱা আৰু চাকৰিৰ নানা দায়িত্ব সমাধান কৰি জোনালী, বৃন্দালীহঁত দুদিন ইফল ফুৰি আজি ঘূৰি আহিছে। বিভিন্ন মাধ্যমেৰে একেলগে সমাজৰ কাম কৰি ভাল পোৱা জোনালী, বৃন্দালী আৰু পূৱালী তিনিখন বেলেগ বেলেগ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষয়িত্ৰী। মনৰ মিল থকা জোনালীহঁতে প্ৰতিবছৰে সুযোগ মিলাই দুদিনৰ কাৰণে হ'লেও একেলগে এখন- দুখন ইতিহাসপ্ৰসিদ্ধ ঠাই চাই আনন্দ উপভোগ কৰে।

মোবাইল ফোনৰ ছুইচ অফ কৰি পূৱালীহঁতে মণিপুরত চাই অহা উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ বৃহৎ হৃদ লকটক, সুভাষ চন্দ্ৰ বসু মিউজিয়াম, কাংলা পুৰাণা মহল আদিকে ধৰি মণিপুরী বিয়াখনৰ কথাও পাতিবলৈ ধৰে। সৰুতে কিতাপত পঢ়িবলৈ পোৱা 'লকটক হৃদ' চাবলৈ পাই তিনিওগৰাকী শিক্ষয়িত্ৰী বৰ উৎফুল্লিত হৈছিল।

ঐ জোনালী, লকটক হৃদ চাই আমাৰেই ইমান ভাল লাগিল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেতো আৰু ভাল পাব। ভালপোৱাই নহয় সিহঁতক এনে চাক্ষুস বাস্তৱ অভিজ্ঞতাই জীৱনত কিতাপতকৈও বেছি জ্ঞান দিব।

এনেদৰে বৃন্দালীহঁতে নানা বিষয়ক কথা পতাৰ মাজতে জোনালীয়ে একপ্ৰকাৰ জোৰ দিয়েই ক'লে, "আমি প্ৰতিবছৰে জিলাখনৰ ভিতৰত সমাজ বিজ্ঞান বিষয়ত নৱম মানৰ পৰা দশম মানলৈ আটাইতকৈ বেছি নম্বৰ পোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তিনিগৰাকীক আমাৰ খৰচত ফুৰাবলৈ লৈ যাব পাৰো দেখোন।"

পূৱালীয়ে জোনালীৰ এনে ধনাত্মক কথাটো শুনি বৰ ভাল পালে আৰু লগে লগে হয়ভৰ দিলে। বৃন্দালীয়েও হাত উজান দিলে। এঘণ্টাৰ আলোচনাত সংকল্প লোৱা পূৱালী, জোনালীহঁতৰ এই সংকল্প ইতিমধ্যে সিহঁতৰ জিলাখনত বিয়পি পৰিল।

বন্দনা হাজৰিকা
ধেমাজি

Poetry

কবিতা

CLAUSTROPHOBIA

They say it's the phase.
For her to uptake the void
To run and cling to life!

The naive moonlight radiates
through the fanlight,
Amidst all the purple-black hue!

There the same foe awakes.
Takes the blade out of her grasp
slits the wrist,
Yet crawls underneath the skin.

He jogs through her memory lane
Where the mansion of doubt stands erect.

He asks with a smirk,
"Tired of constancy?"

"The constancy of judgement!!"
Yet, she awaits a ray of hope.
For all the dark clouds to pass,
To fill the void;
by the dotted ink of joy.

As how pink, green and violet umbrellas looks,
amidst the white downpour of gloomy snow balls!!

The old "She" will resurrect one day.
She'll then smile a real smile.

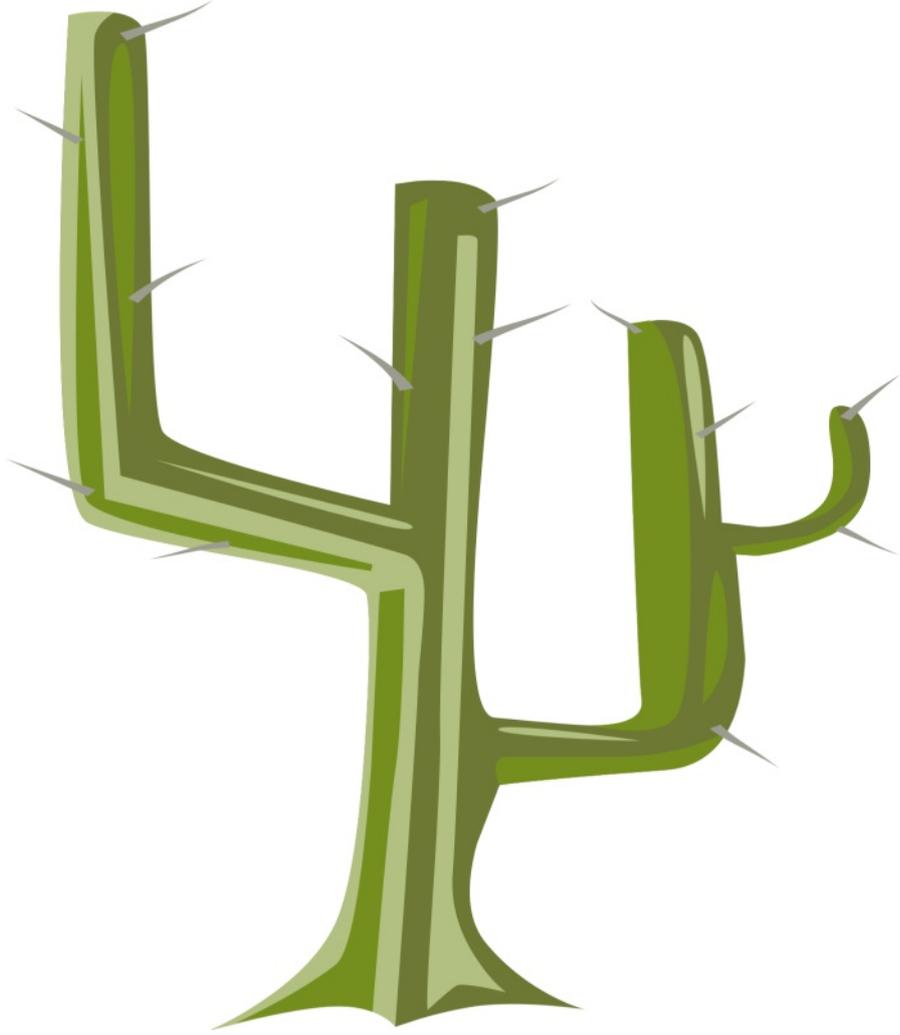
For she knows,
her grin will burst into a
thousand seeds in a sunflower field.

Pratyashee Priya
Cotton University

যন্ত্ৰগাময়

হেঁপাহৰ পাপৰিবোৰ
বিষণ্ণ হৃদয়ৰ উচুপনিত
ধূসৰ হৈ পৰিছে,
ৰঙীন বৰ্ণমালাৰ মাত্ৰাবোৰ
নিসংগতাৰ বক্ষত
ৰৈ ৰৈ ডুলিছে,
যেন---
জনম হ'ব এটি দুটি
যন্ত্ৰগাময় কবিতা।

ৰশ্মি দলে।
ধেমাজি

হৃদয়

এখন সঁচা হৃদয়ে কান্দে অকলে,
কোনে জানে, কোনে বুজে,
নাই কাৰো সঁচা হৃদয়,
সঁহাৰি জনোৱাৰ বিপৰীতে দিয়ে দুখ।
কিয় আহে সেই ধুমুহা হৃদয়ক কন্দুৱা ,
কিছুমান আহে আকৌ হাঁহি-কান্দোন হৈ হৃদয়ক
জ্বলোৱা।
নাহিবি নাহিবি উদাসীন হৈ, হৃদয়ক কন্দুৱাই জ্বলাই
ছাই কৰিবলৈ।
সেয়েহে আজি মনত সঁপিছো,
হৃদয়ক কন্দুৱা সেই চতুৰ জনতাৰ নলঙ সঁহাৰি,
নহ'লে হ'ব লাগিব হৃদয়ক কন্দুৱাই,
হৈ যাব লাগিব পৃথিৱীৰপৰা বিলীন।

কুমকুম বৰা
গন্ধকৰৈ জাতীয় বিদ্যালয়
গোলাঘাট

শাওণ

চহা খেতিয়কৰ সপোন
ইয়াতে নিহিত হৈ থাকে যেন
কষ্টৰ এখন ধূসৰ দাপোণ।
আৰু সেই বৰষুণজাক
নামে যেতিয়া থল থলকৈ,
ধৰণীখন যেন উদ্বাউল হৈ উঠে
গৰ্ভৱতী হ'বলৈ,
খেতিয়ক, ৰোৱনীৰ মুখত
হাঁহি বিৰিঙাবলৈ।
আৰু সেই ভৰ দুপৰীয়া
হাতত জলপানৰ টোপোলাটো লৈ,
আপোনজনৰ হাতত গুৰ্জি দিবলৈ
উদ্বাউল হৈ উঠে মৰমৰ পানশৈ।
সঁচাকৈ শাওণৰ সেউজীয়া পথাৰৰ
দলিচাত নিদ্ৰাৰত হৈ,
গুচি যাব মন যায় দূৰ দিগন্তলৈ।

উষা কলিতা

টীয়ক উচ্চতৰ মাধ্যমিক বালিকা
বিদ্যালয়, যোৰহাট

মনস্তাপ প্ৰকৃতি

প্ৰকৃতিৰ সতেজ, নীৰৱ গছ-লতিকাবোৰক
মানৱসৃষ্ট ভয়াৱহই কিয়
আক্ৰমণ কৰে...!
কিয় ধ্বংস কৰে অপূৰ্ব সৃষ্টিৰাজিক।

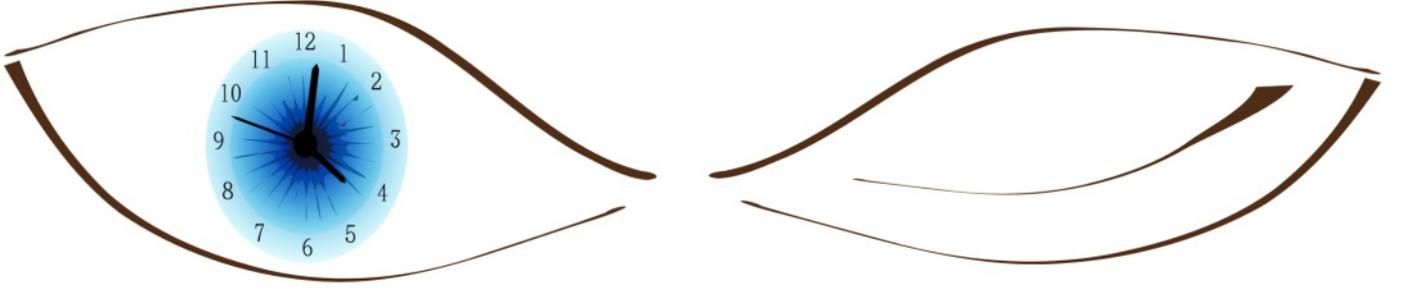
নদীৰ পাৰত মন ভৰি
হালি-জালি থকা সেউজীবোৰ,
আজি নিথৰ হৈ ব'ল।
ক্লান্ত পখী জাকো,
ব্যৰ্থতাৰে হেৰাই গ'ল।

মানৱৰ উৎপীড়নত
দুশ্ৰুপ্য প্ৰকৃতি বিধ্বস্ত,
বিবেকযুক্ত চতুষ্পদৰ কিয়
এনে ঘৃণনীয় কাণ্ড।

সেউজী ধৰণীৰ জননী সন্তান,
আহা চৌদিশে বিলাই দিয়া অল্লজান,
এয়া মনস্তাপ প্ৰকৃতিৰ,
কাতৰ আহ্বান।

ৰিনি মেছ
মৰিধল কলেজ
ধেমাজি

উৎসাহ

সপোনবোৰ সজাই থৈছিলো ।
বাস্তৱত অনুপ্ৰেৰণা পালো ।
মৌনতাক শ্ৰেষ্ঠ ভাষণ হিচাপে লৈ
জীৱন যুঁজত আগবাঢ়িলো ।
নিজস্বতা নেহেৰুৱাই
জীৱন জিনাৰ সাহসেৰে
আপোনজনক প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিলো ।
সঁচাকৈয়ে...!
এতিয়া সজাই থোৱা সপোনবোৰ
দিঠকত পাই হাঁহিবলৈ শিকিলো ।
সময়ৰ অপেক্ষাৰ ফল যে
সদায়েই মিঠা....
এই কথাষাৰ আকৌ মনত পেলালো ।

পূৰৱী নাথ
চাংসাৰি

তুমি আহিলে

তুমি আহিলে
জীপাল হৈ উঠে এই পৃথিৱী।
তোমাৰ স্পৰ্শৰে,
সুপ্ত বীজ অংকুৰিত হৈ পৰে।
তোমাৰ প্ৰতিটো টোপালে,
এই পৃথিৱীক পৱিত্ৰ আৰু
সুন্দৰ কৰি তোলে।
তোমাৰ স্পৰ্শই শুষ্ক ভূমিক
নতুন জীৱন প্ৰদান কৰে।
তুমি আহিলে,
গছ-বিৰিখত ন-কুঁহি পাত মেলে।
তুমি আহিলে,
এই ধৰণীৰ চৌদিশ সেউজীয়া
হৈ পৰে।
তোমাৰ টোপালে,
শুষ্ক পৃথিৱীৰ ধূলি-কণাবোৰ
পৰিষ্কাৰ কৰি দিয়ে।
তোমাৰ স্পৰ্শই,
নিৰ্জীৱ ভূমিক পুনৰ জীৱন
দান দিয়ে।

চেমিন চেজিন খান
দ্বিতীয় ষান্মাসিক,
অৰ্থনীতি বিভাগ
মৰাণ মহাবিদ্যালয়

মই ব্ৰহ্মপুত্ৰ

মই ব্ৰহ্মপুত্ৰ,
মোৰ জন্ম কৈলাশ মানস সৰোবৰত ,
মোৰ গতি হিমালয়ৰ চাৰি
হাজাৰ ফুট ওখৰ পৰা বৈ অহা
নিৰৱচ্ছিন্ন যাত্ৰা অবিৰত...!
তিব্বত-চীনৰ বুকুৱে দি ভাৰতলৈ
স্বাগতম জনালে অৰুণাচলে
নাম দিলে মোক চিয়াং,
অসমৰ বুকুত লোহিত নামেৰে
যমুনা নাম লৈ বাংলাদেশৰ মই ।
আগুৱাই গৈ গংগাৰে মই বঙ্গোপত
মিলি গ'লো, সৰোবৰৰ পৰা সাগৰলৈ
কত ইতিহাস কঢ়িয়ালো....!!

অসম আৰু
অসমীয়াক উপহাৰ দিলো,
পৃথিৱী বিখ্যাত মাজুলী ।
ই কেৱল নদীদ্বীপ নহয়,
অসমীয়া কলা-সংস্কৃতিৰ প্ৰাণ
শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ গুৰু জনাৰ
বৰদান,
আজিও মোৰ বুকুত ৰজনজনাই আছে
অসমীয়াৰ মান।
অসমীয়াৰ মই ইতিহাস ৰচয়িতা
ভূগোলৰ মানচিত্ৰ মোৰ বুকুতে পাবা।
মোৰ সুযোগ্য সন্তান
সুধাকৰ্ণৰ মই মহাবাহু
শস্য-শ্যামলা সেউজী অসমী
মোৰেই বৰদান ।
বুঢ়া লুইত মই অসমীয়াৰ হিয়াৰ আমঠু,
তথাপি বাৰিষাত মই তাণ্ডৰ ৰূপ ধাৰণ কৰো।

এই কথা ভাবি মোৰ চকুলো নিগৰে ।
নতুন প্ৰজন্মৰ প্ৰতি আহ্বান জনালোঁ
পৰিচৰ্যা কৰা মোক নতুন পৰিকল্পনাৰে
ভীষ্মৰ দৰে মই প্ৰতিজ্ঞাৱদ্ধ ।

বিনিময়ত পাবা কিন্তু মোৰ শক্তি আৰু সাহস।
বিজয়ৰ ধ্বজা উৰুৱাবা বিশ্ব দৰবাৰত ।

মিতালী শৰ্মা
উলুবাৰী, গুৱাহাটী

আমাৰ শৈশৱ

সেউজীয়া পৃথিৱীৰ নীলিম আকাশ

তৰা ভৰা বক্ষত পূৰ্ণিমাৰ ৰূপালী হেঁপাহ

নিশাটো পাৰ হ'লেই আন্ধাৰ আঁতৰে

বেলিয়ে চেনেহেৰে সবাকো আঁকোৱালি
ধৰে।

পুৱতি নিশাতে আয়ে চোতালত বাঢ়নী
বোলালে

চিলনীৰ জীয়েক বুলি জগতে জানিলে।

পিতাইৰ হাতত আছিল জ্ঞানৰ চেকনি

বিচনাতে পাইছিলো এচাৰিৰ চানেকি।

ৰামায়ণ, মহাভাৰত, মুখস্থ কাহিনী

নাছিল মোবাইলত খেলা আলসুৱা বাহিনী।

আমি আছিলো বানৰ সেনা

আম, কঁঠাল, জাম বিচাৰি এৰাবাৰী তহিলং
কৰা।

তাৰ মাজতেই আছিল হাঁহি থিকিন্দালি

পথাৰৰ বুকুত খেলিছিলো সকলোৱে মিলি।

পৃথিৱী সলনি হ'ল, সলনি হ'ল নতুন অকণি

মোবাইলতে সোমাই থাকিল ধুনীয়া পৃথিৱী।

সেউজীয়া পাহাৰবোৰ আঁতৰ হৈ গ'ল

আকাশৰ বগা বগলী নীৰৱে নোহোৱা হ'ল।

এতিয়া নিশাবোৰো উৰুঙা হ'ল

তৰা আৰু জোনৰ কাহিনীবোৰ

আইতাৰ বিচনাতে পৰি ৰ'ল।

আজি কাহিনীত প্ৰাণ দিবলৈ আইতাৰো যেন নাই
প্ৰাণ

কম্পিউটাৰৰ বুটাম টিপিয়েই সকলোৱে লয়
জ্ঞান।

লিখি লিখি শেষ নহয় অতীতৰ কাহিনী

এতিয়াও শৈশৱকাল আমাৰ মন্থ সঞ্জীৱনী।

লীনা সোণোৱাল
গুৱাহাটী

শান্তি বিচাৰি

আমি খাইছো হাবাথুৰি
ক'তনো আছে শান্তি?
শান্তি আছে আমাৰ বুকুৰ মাজত
শান্তি আছে আমাৰ পৱিত্ৰ অন্তৰাত্মাৰ মাজত
তুমি আৰু মই
আমি একেই মানুহ
একেই আমাৰ ৰঙা তেজ
একেই সূৰ্য্য
একেই আমাৰ চন্দ্ৰ
একেই আকাশ, একেই বতাহ
একেই মাটি-পানী
একে জনা প্ৰভূৰেই সৃষ্ট আমি
নাম যাৰ ঈশ্বৰ-আল্লাহ-ভগৱান
তেন্তে.....হিংসা-প্ৰতিহিংসাৰ বীজ
মিছাতেই কৰিছো ৰোপণ।
আমি ইজনে সিজনৰ
অতিকে আপোন
আমাৰ মাথোঁ এটাই জাত
"মানৱ জাতি আমি"
শান্তিকামী জীৱশ্ৰেষ্ঠ আমি।

নিপাক্ষী দাস
আগিয়া কলেজ
গোৱালপাৰা

বৰষুণ

(১)

বৰষুণৰ টোপালবোৰ
চোতালত পৰিছে।
মইনাইতে কাগজৰ
নাও সাজি
কিৰিলি পাৰিছে।

(২)

বৰষুণ বৰষুণ লগা
এটি প্ৰাণ
কৃষ্ণচূড়াৰ বহণ সনা
আলসুৱা কলিজা
প্ৰেমিক যুগলৰ
হৃদয়ত বৰষে
বৰষুণৰ গান।

(৩)

ককা-আইতাইতে
বৰষুণত নিতিতে।
মাথোঁ উণৰ কাপোৰখন গাত মেৰিয়াই
গৰম চাহকাপ
হাতত লৈ
খিৰিকীৰে চাই থাকে
অতীত ৰোমন্থন কৰা
হেঁপাহৰ বৰষুণজাকলৈ।

বিদিশা মধুকল্য
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
মনোবিজ্ঞান, দৰং কলেজ
তেজপুৰ, শোণিতপুৰ অসম

নাৰী

উদাত্ত কণ্ঠত, নাই যাৰ কোনো অভিমান,
আত্মাভিमानেৰে যি
সদায় মহীয়ান
কাপুৰুষালিৰ য'ত নেকি নাই....
লেখমান, মৰ্যাদাৰ প্ৰতীক নাৰী
পৰিচয় আত্মসন্মান।

যিকোনো সময়তে টানি আঁজুৰি
সৰকাই নিব পাৰে ধুমুহাৰ তাণ্ডৰ!
যাৰ মাজতে লুকাই আছে মমতা,
সৌন্দৰ্য, ত্যাগ আৰু সাহস অপৰিসীম।

দীৰ্ঘশ্বাস মলিন আকাশত
কোন তুমি? বিষাদ প্ৰতিমা!
লুপ্ত আকাশত হিংস্ৰ উৎসৱ
পতিব্ৰতা ও মহাশক্তি
স্থিতপ্ৰজ্ঞ তেঁৱেই নাৰী,
পৰিচয় এয়া যুগ-যুগান্তৰৰ।

নিকুঞ্জ আকৰ খনিত
নিঃস্বাৰ্থৰ জয়মতী সত্যবানৰ
সাৱিত্ৰী ৰাণী!
তুমি উচ্চ শিৰে প্ৰবাহমান
নীলাচলৰ চূড়াত তুমি ৰিঙিয়াই
আছা নাৰীৰ আধাৰ হৈ!
নক্ষত্ৰ খচিত পূৰ্ণ আকাশত।

নাই যাৰ কোনো স্বাৰ্থ,
নিঃস্বাৰ্থ যাৰ মন- প্ৰাণ!
প্ৰকৃতিয়ে নিজহাতে যে গঢ়া,
সি ভাস্কৰ্য অকৃপণ।
নাপাই যাৰ মহিমা পুৰুষেও,
নকৰিবা নাৰীৰ মনোৰল আওকাণ।

শক্তিমত্তা নাৰী যি ক্ষোভত হয়
জগতো ছাৰখাৰ;
মমতাময়ী তেঁৱেই নাৰী।
হৃদয়ৰ অলেখ টো ক্ষমাৰ
নহয় মাথোন মনুষ্য নাৰী মন সৰ্বত্ৰ,
উৎকৃষ্ট সি দেহ-মনৰ।

বিৰামহীন যাত্ৰা,
জীৱন এক বিৰামহীন যাত্ৰা।
নৈৰাশ্যতাৰ লহৰতো নাচিবলৈ শিকোৱা
ইয়াৰ নামেই জীৱন।।

জীৱন

কেতিয়াবা যদি বুকুভেদি যোৱা ধূসৰ বিষাদ,
কেতিয়াবা আকৌ ৰাঙলী বিয়পোৱা কৃষ্ণচূড়া;
সপোন-দিঠকৰ দোকাল টঁকা বানত
কক বক কৰি উঠা প্ৰাণক
হৰিৎ দলিচাৰে আৱৰি উমাল কৰা
ই হৈছে জীৱন।।

জীৱনৰ ৰূপ অনন্য ---
কেতিয়াবা কলিজাৰ এচুক মুচৰি দিয়া মৰহা
শেৱালি,
আকৌ, কেতিয়াবাই
উন্মত্ত বিষাদতো মতলীয়া হ'বলৈ শিকোৱা
হিমশীতল শান্তি।।
আয়ে পিৰালিত বহি
চুলিত ফুল গুজি দিয়া,
জোনাকীৰ চন্দ্ৰতাপৰ তলত
আইতাৰ কোলাত শীতল বতাহৰ বা লৈ
ৰজা-ৰাণীৰ দেশলৈ মন উৰা মৰা;
অপূৰ্ব অময়াপুৰীৰ সুবাস মিশ্ৰিত
ই জীৱনৰ অনন্য স্বৰূপ।

এজাৰ মানেই জানো বেজাৰ হ'ব পাৰে!
জীৱন মাত্ৰেই জানো হ'ব পাৰে
তানপুৰাৰ বেদনাময়ী ৰাগ!

যান্ত্ৰিকতাই গ্ৰাস কৰা পৃথিৱীয়ে প্ৰশ্ন কৰে
"জীৱনটোৱে মোক কি দিলে?"
নিজৰ নামতেই কংক্ৰিট হৈ যোৱা জীৱই
"জীৱনক মই কি দিব পাৰিছো?" বুলি
নিজক প্ৰশ্ন নকৰে!
জীৱনক যুদ্ধৰ নাম দিয়ে,
কংকৰৰ মুষলধাৰ বৰষুণত
শক্তি হেৰুৱাই দিয়াই নুবুজে
সংঘৰ্ষ যে জীৱনৰ নিমিত্ত মাত্ৰ ভাগহে!
কায়া নামী গজগামিনীৰ প্ৰেমত মাতাল হৈ উঠা যে
প্ৰেমিক এই "জীৱন"!

শিল্পীশিখা দেৱী
দ্বিতীয় ষান্মাসিক
দৰং মহাবিদ্যালয়, শোণিতপুৰ

প্ৰত্যৰ্তন

দুঃসময়ৰ বানে গৰকা শইচৰ পথাৰ

ইটো প্ৰান্তত মই অৱৰুদ্ধ , দিশহাৰা

মোৰো এক সময় আছিল

ধমনীত ৰগুৱা ঘোঁৰা দৌৰিছিল

সপোনৰ উঁৰিয়লি চৰাই উৰিছিল ।

ক'ৰবাত কিন্তু পপীয়া তৰা এটি খহিছিল ।

উকা কেনভাচ ৰঙীন কৰাৰ দুৰ্বাৰ বাসনা

গীটাৰৰ তাঁৰত হোটেল কেলিফৰ্নিয়াৰ উন্মাদনা

থানবান হৃদয়ৰ গান ।

কিন্তু বুকুৰ মাজত যে শতদলৰ পোহৰ

মোৰেই উকা কেনভাচৰ

প্ৰকৃতিচেন মোৰ চৌদিশে

কিয় তেনে মন শূন্য ?

হিয়াৰ মাজতেই যদি এখনি অৰণ্য !

সময়ৰ হাত মিলাই সুৰ ভাঁহে

অচিন পখীয়ে গীত গায়

জীৱন উদযাপনৰ নাম

সেয়েহে মই উলটিলো

সোণোৱালী সপোনৰ দেশলৈ বাট বুলিলো ।

ড° বন্দনা খাটনিয়াৰ
আই. আই.টি, গুৱাহাটী

THE EARTH

The earth is a beautiful planet,
With a beautiful environment and clear climate.

There is beautiful land.

And deserts

Full of sand.

There are many trees
Which make the world green,

And peach.

I am so lucky!

To have my birth
On this beautiful earth.

There is a sky also

It is blue,

And the clouds on it are white.

In the morning

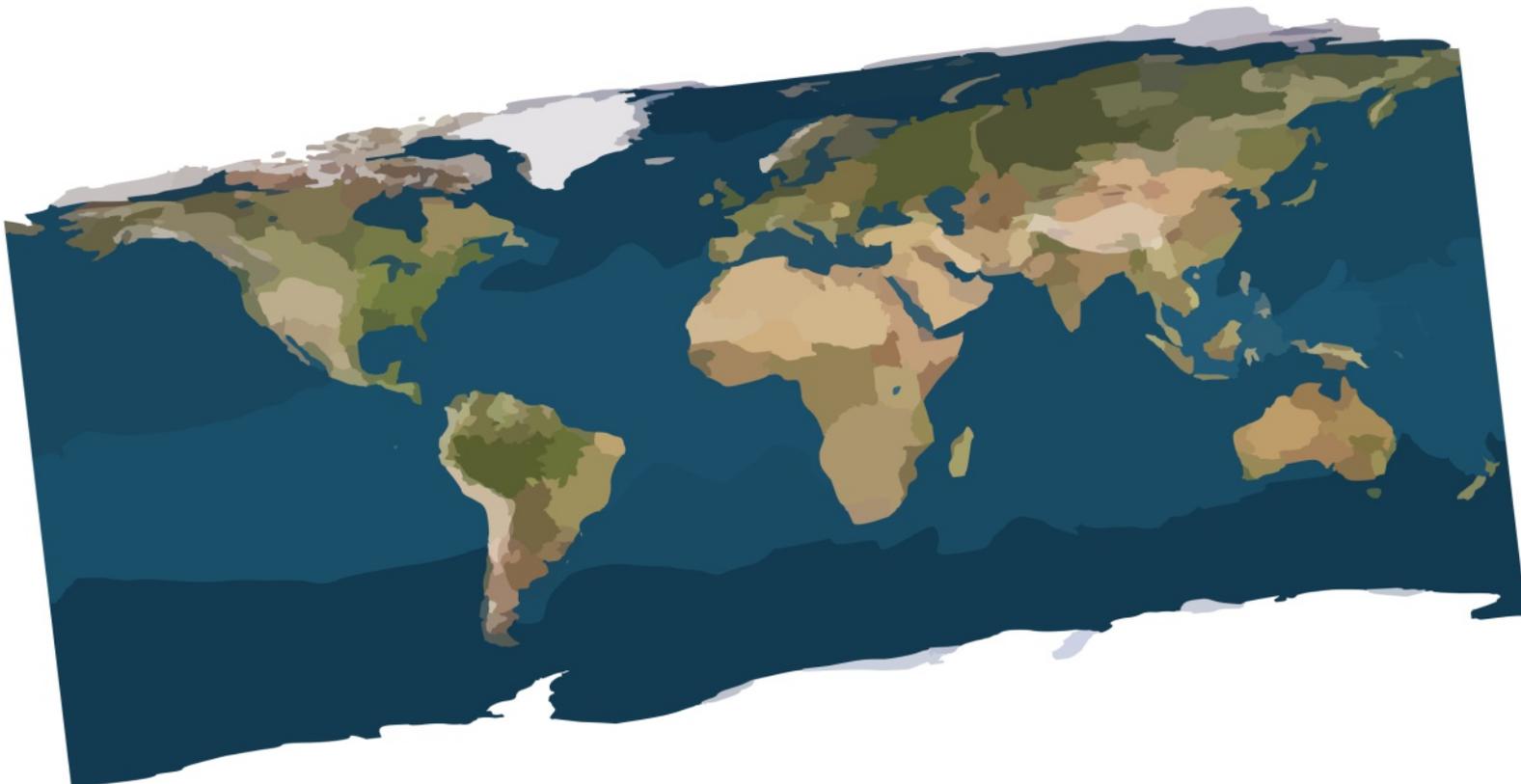
The sun rises in the east,

Birds start to sing.

The wind starts to blow.....

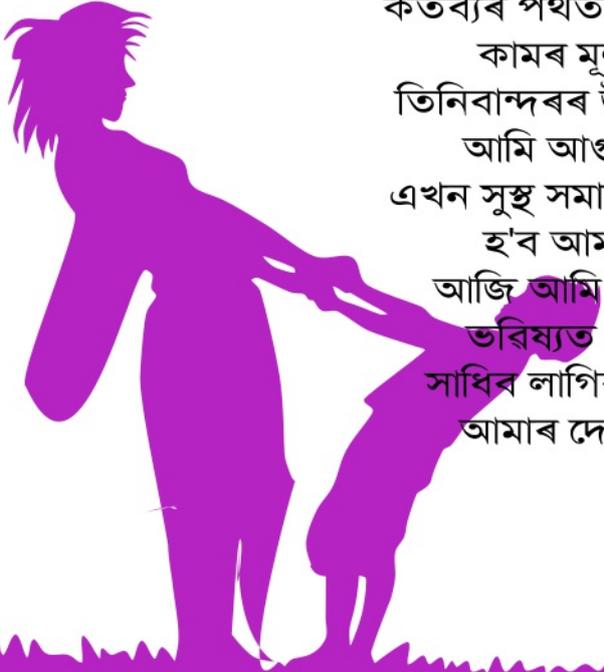
It is like a morning show!!!

Ranisuman Chetia

শিশুৰ পণ

আমি অকণি দেশৰ ধৰণী
বাহুত অসীম বল,
বাধা বিঘিনি নেওচি আগুৱাই
যাম অকণিৰ দল।
আমাৰ মনত নাই কোনো
কুচুট কপটতা,
আছে মাথো সত্যনিষ্ঠা
আৰু পৱিত্ৰতা।
মা-দেউতাৰ পৰিচালনাত
আমি চালিত হ'ম,
শিশু সুৰক্ষা অধিকাৰ আইন
মানিবলৈ কৰিম পণ।
নেহৰু খুড়াৰ আদৰ্শৰে
অনুপ্ৰাণিত হ'ম,
শিক্ষা গুৰুৰ প্ৰতিটো কথা
মনে-প্ৰাণে মানি ল'ম।
আমাৰ বাবে আছে বহু
কৰিবলগীয়া কাম,
তেনে কৰিলেহে ৰাখিব পাৰিম
আমাৰ দেশৰ নাম।
চাকৰি মুখী-শিক্ষাৰে
শিক্ষিত নহও আমি
কৰ্তব্যৰ পথত আগুৱাই যাম
কামৰ মূল্য বুজি।
তিনিবান্দৰৰ উপদেশ মানি
আমি আগুৱাই যাম
এখন সুস্থ সমাজ গঢ়াটোৱেই
হ'ব আমাৰ কাম
আজি আমি শিশু যদিও
ভৱিষ্যত নাগৰিক,
সাধিব লাগিব আমিয়েই
আমাৰ দেশৰ হিত।

অমিয়া শৰ্মা

অৱসৰপ্ৰাপ্ত প্ৰাঃশিক্ষয়িত্ৰী, গোলাঘাট

কোমলকৈ তোমাৰ বুকুত আঘাত কৰিলো।
বাজো নাবাজোকৈ বাজি উঠিল
এটি সুৰ।
ফুটা নুফুটা এটি মাত্বে
তুমি কৈছিলি,
বহু দিন তোমাক লগ পোৱা নাই।
তোমাৰ বাৰু পৰেনে মনত
হেৰোৱা দিনৰ গান।
দুখে-ভাগৰে আমনি কৰে।
কোমল কোমল
মিঠা মিঠা লগা
জোনাকৰ গান
তাহানিৰ দিনৰ।
আজি যে আহৰি নাই
ভাবিবলৈ
অৱকাশ নাই
সময়ে কৰিছে কোঙা
জীৱনৰ বাট।

জুৰি বৰা
কাঁৱেমাৰী উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়
যোৰহাট

জীৱন

হে জীৱন !
শুনিবানে আজি মোৰ এটি সৰু কথা,
য'ত সুপ্ত হৈ আছে শত সহস্ৰ বেথা ।
পুৱাৰ ৰ'দছাটিৰ আলিঙ্গনে যেন
সেই বেথাক লুকুৱাই ৰাখে,
আকৌ কিয় নীৰৱ নিস্তন্ধ ৰজনীয়ে
তাক পুনৰুজ্জীৱিত কৰি তোলে ।
ৰং- বিহীন এটি জীৱন মোৰ,
ঠিক এখন উকা কাগজৰ দৰে,
কিন্তু ইয়ে যেন মোক স্ব-ইচ্ছাৰে
জীৱনক সজোৱাৰ স্বাধীনতা প্ৰদান কৰে ।

জীৱন,
হে জীৱন !!!
নাভাবিবা তুমি মোক বট বৃক্ষৰ দৰে,
যি এবাৰ উভালি পৰিলে আৰু উঠিব নোৱাৰে ।
মই, হ'লো সেই নল খাগৰি বোৰৰ দৰে,
যাক সমীৰে যিমান হাওলালেও
পুনৰ উঠি নাচিব পাৰে ।

পূজা দত্ত
দ্বিতীয় ষান্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ
মৰাণ মহাবিদ্যালয়

অপেক্ষা

২০২০ বৰ্ষটো সঁচাই বৰ
আচৰিত আছিল
আপোন-পৰ একো
নাচালে মহামাৰীয়ে
কেৱল সকলোকে কাঢ়ি নিলে
ভাবিছিলোঁ ২০২১ চনতো বহুত
ভাল হ'ব! আনন্দৰ হ'ব,
এজাক বৰষুণত যেনেকৈ
গছ-গছনি জীপাল হৈ উঠে
ঠিক তেনেদৰে

এজাক বৰষুণে
এই মহামাৰী আঁতৰাই এক
নতুন আশাৰ ৰেঙনি আনিব
কিন্তু সকলো আশা হৈয়ে ৰ'ল।
কোনো আপোন মানুহৰ লগত
একে লগে কথা পাতিব,
ঘূৰিব, ফুৰিব পৰা নাই।
কোনো যদি বেমাৰত মৰিছে
তেওঁক এষাৰ মাত দিব
পৰা নাই।

ককা-আইতাহঁতে যেন আমাক
মৰমৰ হাত কপালত ফুৰাব পৰা নাই
হে ভগৱান দূৰ কৰা
এই মহামাৰী
আৰু কষ্ট নিদিবা তুমি।

গীতাস্বামী ৰাজবংশী
পুলিবৰ আদৰ্শ বিদ্যাপীঠ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়
গোলাঘাট

ক'তেনো হেৰুৱালো মোৰ ল'ৰালি

এখোজ দুখোজকৈ আগবাঢ়ি আহি
হঠাতে হেৰুৱালো মোৰ ল'ৰালি ।

ধূলি-বালিৰ মাজতে উমলি
কিয় বাক হেৰুৱালো মোৰ ল'ৰালি ।

শাওণ মাহৰ সেউজীয়া পথাৰখনি,
তলত সৰি থকা ৰঙা এজাৰৰ কলি ।
দেউতাৰ ৰঙা চকুজুৰি
মাৰ এসাগৰ মৰমৰ মোৰ ল'ৰালি ।

স্কুলৰ শেষত বগৰী তলত
ল'ৰালি আজি পৰিছে বাককৈ মনত ।

লুকা-ভাকু, কাবাদী আৰু ৰচি টনা
পৰিছে মনত মোৰ সমনীয়া কেইটা ।

জোনাক ৰাতি দৌৰি আহি আইতাৰ কোলাত
ৰজা আহি ৰাণীক নিলে কিষে মনোমোহা ।

পঢ়া টেবুলত বহি
হাজাৰ সপোন ৰচা ।

পৰিছে মনত আজি
কিতাপত মূৰ দি ভাগৰ মৰা ।

হঠাতে হেৰুৱালো মোৰ ল'ৰালি
মনতে পৰিলে আজি পুৰণি
সেই মাৰ্বল কেইটি দেখি ।

নাজলিন বেগম
গড়গাঁও কলেজ
শিৱসাগৰ

Travel
ভ্রমণ

দাৰ্জিলিং ভ্ৰমণ কাহিনী

Images - Vikram Kakati & Chad Mitchell @ Pixabay

সকলো মানুহেই ভ্ৰমণপ্ৰিয়। ওচৰে-পাজৰে থকা মঠ-মন্দিৰ নাইবা প্ৰাকৃতিক দৃশ্যৰলীৰে ভৰা সুন্দৰ সুন্দৰ ঠাইবোৰ পৰিভ্ৰমণ কৰিলে আমাৰ নতুন অভিজ্ঞতা হয়। ২০১৬ চনৰ কথা। তেতিয়া মই ক্লাছ 'ৱান'ত পঢ়ি আছিলো। সেইবাবে কথাবোৰ ইমান ভালকৈ মনত নাছিল। মা-দেউতা আৰু মোৰ লগতে আমাৰ সম্বন্ধীয় 'বা'ৰ পৰিয়াল আৰু ওচৰৰ এটা পৰিয়ালো দাৰ্জিলিং ভ্ৰমণলৈ গৈছিল।

নিউজলপাইগুৰিলৈকে বে'লত আৰু বাকীখিনি টাটা চুমু এখনত গৈ দাৰ্জিলিং পালোঁগৈ। চৌদিশে গছ-গছনি, পাহাৰ আৰু পাহাৰ। বাস্তাবোৰ অতি চাফ-চিকুণ। বাস্তাৰ দুয়োপাৰে শাৰী-শাৰীকৈ ৰোৱা আছে পাইন গছবোৰ। পাইন গছবোৰৰপৰা অনবৰতে টুপটুপকৈ নিয়ৰৰ টোপালবোৰ সৰি থাকে। সেমেকা শীতল পৰিৱেশ। অলপ দূৰ আগুৱাই যোৱাৰ পাছত শাৰী-শাৰীকৈ থকা চাহ পাতৰ বাগিছাবোৰে পৰিৱেশটোৰ সৌন্দৰ্য দুগুণে বঢ়াইছিল।

পাহাৰীয়া একা-বেঁকা বাস্তাবে ওপৰলৈ গৈ থাকোতে তললৈ চাওঁতে মাজে-মাজে ভয়ো লাগিছিল। গৈ গৈ আমি এখন হোটেলত উপস্থিত হ'লো। তাতে আমাৰ বেগবোৰ থৈ মা-দেউতাৰ লগতে সকলোবোৰ বজাৰলৈ ওলাই গ'লো আৰু অলপমান সৰু-সুৰা লাগতিয়াল বস্তু কিনি আনিলো। ৰাতিৰ আহাৰ বাহিৰতে খাই পুনৰ হোটেললৈ আহিলো। প্ৰথম দিনটো তাতেই সামৰণি পৰিল।

পিছদিনা ৰাতিপুৱা আমি পুৱাৰ আহাৰ খাই পুনৰ দাৰ্জিলিঙৰ চুকে-কোণে থকা মনোৰম দৃশ্য উপভোগ কৰাৰ মানসেৰে যাত্ৰা কৰিলো। সেইদিনাও আমি এখন টাটা চুমুৰে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিলো। তাত আমি কেইবাটাও ধৰ্মীয় অনুষ্ঠানৰ লগতে আৰু বহুতো মনোৰম দৃশ্য উপভোগ কৰিছিলো। মই অৱশ্যে নামবোৰ পাহৰিলো।

আমি দাৰ্জিলিঙৰ প্ৰাকৃতিক দৃশ্যৱলী উপভোগ কৰি থাকোতে ৰাস্তাত ৱেষ্ট বেংগলৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী মমতা বেনাৰ্জী আৰু সেইসময়ৰ মাননীয় ৰাষ্ট্ৰপতি প্ৰণৱ মুখাৰ্জী ডাঙৰীয়াক সাধাৰণ জনতাৰ দৰে পথেৰে খোজ কাঢ়ি যোৱা নিচেই ওচৰৰপৰা চোৱাৰ সুযোগ পাইছিলো।

দাৰ্জিলিঙৰ আৰু এটা মনোৰম দৃশ্য হ'ল জলপ্ৰপাত। জলপ্ৰপাতৰপৰা বৰবৰকৈ পৰি থকা পানীৰ শব্দই পৰিৱেশটো অতিকৈ মধুৰ কৰি তুলিছিল। চাহ বাগিছাৰ মাজেৰে একা-বেঁকা ৰাস্তাৰে গৈ থাকোতে এডোখৰ ঠাইত আমি ফ'টো উঠাবলৈ বুলি অলপ সময় ৰ'লো। তেতিয়া শুকুলা ডাৱৰবোৰে আমাক ঘেৰি ধৰিছিল। যিবোৰ আমি আঁতৰৰপৰা কপাহৰ দৰে দেখিবলৈ পাইছিলো। এই সকলোবোৰ দৃশ্য পাহৰিব নোৱাৰাকৈ মনত ৰৈ গ'ল।

তাৰপাছত সেইদিনাই আমি টাটা চুমুৰেই চিলিগুৰি পালোহি। দাৰ্জিলিঙৰপৰা ওলাই আহি যেতিয়া ঘূৰি চাই থিয় থিয় পাহাৰবোৰ দেখিছিলো, মনটো দুখেৰে ভৰি পৰিছিল। মনত ভাৱ হৈছিল যেন সপোনৰ দেশৰপৰাহে নামি আহিলো। সেইবাবে চাগে দাৰ্জিলিঙক কোৱা হয় "**Queen of Hills**".

তৃতীয় আৰু চতুৰ্থদিনা কিবা বিশেষ কাৰণত আমি চিলিগুৰিতে কটালো। পঞ্চমদিনা আমি গুৱাহাটী অভিমুখে ট্ৰেইনেৰে ৰাওনা হ'লো। ষষ্ঠদিনা আমি ঘৰ পালোহি। এনেকৈয়ে আমাৰ ভ্ৰমণৰ অন্ত পৰিল।

ৰাজনন্দিনী চেতিয়া
ষষ্ঠ শ্ৰেণী
বোকাখাট খ্ৰীষ্ট জ্যোতি হাইস্কুল
গোলাঘাট

মই পুৰীৰ জগন্নাথ মন্দিৰলৈ যোৱা অভিজ্ঞতা

২০১৮ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ ২৮ তাৰিখে মোৰ ডাঙৰ ল'ৰা প্ৰণৱ আৰু সৰু ল'ৰা নৱজ্যোতিৰ লগত মই জগন্নাথ পুৰীলৈ গৈছিলো। প্ৰথমতে আমি গুৱাহাটীৰ পৰা ভূৱনেশ্বৰলৈ প্লেনেৰে গৈছিলো। তাত এৰাতি থাকি পিছদিনা ৰাতিপুৱাই পুৰীলৈ ৰাওনা হৈছিলো। তাত গৈ পাণ্ডাক লগ কৰি প্ৰথমে বাহিৰৰ মন্দিৰ সমূহ দৰ্শন কৰি তাৰ পাছত ১২ বজাত মূল মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰিলো।

এই মন্দিৰত তিনিটা সময়ত দৰ্শন কৰিবলৈ দিয়া হয়। প্ৰথমটো ছয় বজাত, দ্বিতীয়টো বাৰ বজাত, তৃতীয়টো তিনি বজাত। ইয়াত থকা শ্ৰীমন্দিৰ সমুদ্ৰৰ পৰা একমাইল দূৰত নীলাচল পাহাৰত অৱস্থিত। এই মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰিব পৰা দ্বাৰ চাৰিখন। পূবে-সিংহ দ্বাৰ, উত্তৰে-হস্তী দ্বাৰ, পশ্চিমে-খাজা দ্বাৰ, দক্ষিণে-অশ্ব দ্বাৰ। মন্দিৰৰ চাৰিওফালৰ দেৱালক মেঘনাদ বুলি কয়। আগতে আমি সেইখিনি ফুৰি চাই ল'লো। পশ্চিম ফালে - নতুন বন্ধন শাল, গুদাম ঘৰ, একাদশী ঘৰ, গংগা-যমুনা, সৰস্বতীৰ পানীৰ কুঁৱা আৰু কৃষ্ণৰ মন্দিৰ।

উত্তৰ দিশে- মহাদেৱ মন্দিৰ ঈশান পুৰ, লোকনাথ, শীতলা, ৰাধা-কৃষ্ণ আৰু বৈকুণ্ঠপুৰী। পূব দিশে- চৈতন্য, ৰাধাশ্যাম, ৰাধা-কৃষ্ণ, বদৰি নাৰায়ণ। এইখিনি চাই মনটো বৰ ভাল লাগিল। বন্ধনশালৰ যথেষ্ট মাহাত্ম্য আছে।

ইয়াত আন কোনো মানুহ সোমাব নোৱাৰে কাৰণ লোকবিশ্বাস মতে ভোগ বনোৱাজনৰ বাদে আন মানুহে হাত লগালে ভোগ বিষ হৈ যায়। তাত এটাকৈ চৌকাঠ সাতটা কলহৰ ওপৰত এটাকৈ উঠাই দিয়ে আৰু একেবাৰে ওপৰৰটো আগতে সিজে। সেই ভোগ গংগা-যমুনা, সৰস্বতী কুঁৱাৰ পানীৰেহে সিজাব লাগে। বন্ধনশালৰ কাষতে পাতাললৈ কুঁৱা খান্দি এই পানী উলিয়ায়। সেই পানী দিয়াৰো নিয়ম আছে। বন্ধনশালৰ দেৱালত সৰু সৰুকৈ খিৰিকী আছে আৰু তাতে নাওৰাৰ দৰে টিনপাত বান্ধি দিয়া আছে। তাত বাহিৰৰ পৰা পানী ঢালি দিলে ভিতৰত দি থোৱা পাত্ৰত পৰে। ভোগ বনোৱা কলহবোৰ সদায় নতুন হ'ব লাগে। এই ভোগ বৰ সোৱাদ লগা আৰু খালে গাটো পাতল পাতল লাগে। এইখিনি দৰ্শন কৰি আমি বৈকুণ্ঠপুৰীলৈ আহিলো।

প্ৰভু জগন্নাথৰো পোন্ধৰৰ পৰা বিছ বছৰৰ মূৰত মৃত্যু হয়। তেতিয়া বলোভদ্ৰ, সুভদ্ৰা আৰু জগন্নাথক সেই বৈকুণ্ঠপুৰীলৈ যায়। তাত ডাঙৰ ডাঙৰ বলোভদ্ৰ গাঁত খান্দি তিনিওটা গাঁততে তিনিখন আসন পাৰি তেওঁলোক তিনিও জনক বহুৱাই দি মাটি দি ঢাকি দিয়ে আৰু সদায় তাত ৰঙা চন্দনৰ লগতে বগা ফুল দি থাকে। তাৰ চাৰিওফালে লোহাৰ ৰেলিং দিয়া আছে। তাত মানুহক সোমাব নিদিয়ে। মূল মন্দিৰত এবাৰত একলাখ মানুহ সোমাব দিয়ে। মোক মোৰ ল'ৰা দুটা আৰু পাণ্ডাই সিংহ দ্বাৰেদি সোমোৱাই ধৰি ধৰি একেবাৰে জগন্নাথ প্ৰভুৰ সমুখলৈ লৈ গ'ল। ইয়াত ১৬ ফুট দীঘল, ১৩ ফুট বহল, ৪ ফুট উচ্চ শালগ্ৰাম শিল আছে। তাৰ ওপৰত জগন্নাথ, বলৰাম আৰু সুভদ্ৰা আছে। তাতে সোণেৰে নিৰ্মিত সুদৰ্শন চক্ৰ আছে। তাত ভোগ মন্দিৰ অৱস্থিত। প্ৰথমে মন্দিৰত প্ৰৱেশ কৰি তেওঁক প্ৰণাম কৰি আলিঙ্গন কৰিব লাগে। তাতে পুৰোহিতে নিৰ্মালি দিয়ে, আৰতি দিয়া চাকিৰ তাপটো মূৰত ল'ব লাগে আৰু নিজ ইচ্ছামতে দক্ষিণা কৰিব লাগে। মন্দিৰ দৰ্শন কৰি ওলাই অহাৰ পিছত পাণ্ডাই ভোগ আনি দিয়ে।

এইখিনি হৈ যোৱাৰ পিছত আমি ভূৱনেশ্বৰলৈ ঘূৰি আহিলো। সেইদিনা ৰাতি তাতে থাকি পিছদিনা পুৱাই চিল্কা হ্ৰদ, ৰাম মন্দিৰ, সূৰ্য মন্দিৰ, নন্দন কানন চালো। এইখিনি চাই বৰ ভাল লাগিল। এক মধুৰ স্মৃতি লৈ পিছদিনা পুৱা ৬ বজাত গুৱাহাটীলৈ ৰাওনা হ'লো।

এক সুন্দৰ স্মৃতি: শিৱসাগৰত এভূমুকি

বহুদিনৰ আগৰে পৰাই শিৱসাগৰৰ প্ৰতি মোৰ এক বিশেষ আকৰ্ষণ আছিল। কিতাপ-পত্ৰ, বাতৰি-কাকত, আলোচনীত পঢ়িবলৈ পাইছিলো-- শিৱসাগৰৰ অতীত কাহিনী। ইয়াৰ ৰংঘৰ, তলাতল ঘৰ, কাৰেংঘৰ, শিৱদ'ল, জয়দ'ল, শিৱসাগৰ পুখুৰী আদিয়ে মোক বাৰুকৈয়ে আকৰ্ষণ কৰিছিল। তেতিয়াৰ পৰাই শিৱসাগৰখন নিজ চকুৰে চোৱাৰ হেঁপাহ মনতে পুহি ৰাখিছিলোঁ। সৌভাগ্যবশত: সেই শিৱসাগৰ চোৱাৰ সপোন মোৰ দিঠকত পৰিণত হ'ল।

যোৱাবছৰৰ কথা, আমাৰ বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে শিৱসাগৰলৈ ভ্ৰমণৰ বাবে যোৱাৰ কথা পাতি আছিল। তেওঁলোকে আলোচনা কৰি আমাক শ্ৰেণীত কৈছিলহি যে, তোমালোকৰ নৱম আৰু দশম শ্ৰেণীৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক এইকেইদিনৰ ভিতৰত শিৱসাগৰ দৰ্শনৰ বাবে নিয়া হ'ব। তেওঁলোকৰ কথা শুনি মোৰ আৰু বন্ধু-বান্ধৱীৰ মন উলাহেৰে ভৰি পৰিছিল। বিদ্যালয় খোলাৰ এমাহ মানৰ পিছৰ কথা --- নতুন বছৰ মই নৱম শ্ৰেণীত পঢ়ি আছিলো। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে আমাক ভ্ৰমণৰ বাবে প্ৰস্তুত হ'বলৈ কৈছিল। লগতে ভ্ৰমণৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় টোকাবহী, কলম লগত লৈ ল'বলৈ কৈছিল। কাৰণ তাত আমি যি যি কথা শিকো সেয়া টোকাবহীত অন্তৰ্ভুক্ত কৰিব লাগিব আৰু তাৰ ওপৰত আমি প্ৰত্যেকেই আমাৰ ভ্ৰমণ কাহিনীটোৰ পৰা কি কি শিকিলো সেয়া বিদ্যালয়ৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ হাতত জমা দিব লাগিব।

দুদিনৰ পিছৰ কথা, আমি সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী ভ্ৰমণৰ বাবে সময়মতে বিদ্যালয়ত উপস্থিত হ'লোহি। সকলোৰে মনত আনন্দ। শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী সকলো সাজু হ'ল। সময়মতে গাড়ী আহিল। এখন ট্ৰেভেলৰ ৭ খন মেজিক। দুয়োটা শ্ৰেণীৰে মিলাই ১৬০ জন মান ছাত্ৰ-ছাত্ৰী হ'ল।

৯-৩০ বজাত আমি গাড়ীত উঠিলো; আৰু আনন্দ-উছাহৰ মাজেদি আমাৰ গাড়ীকেইখন আগুৱাই গ'ল। কেতিয়ানো শিৱসাগৰ পালোগৈ গমেই নাপালো। প্ৰায় ১১- ৩০ বজাত আমি তলাতল ঘৰৰ সন্মুখৰ ফিল্ডত নামিলোগৈ। সকলোৱে গৈ পাই পাতলীয়া আহাৰ গ্ৰহণ কৰিলো। পাতলীয়া আহাৰত আছিল ব্ৰেড, কণী আৰু চাহ। তাৰপাছত শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীসকলে টিকট কাটিছিল আৰু প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ- ছাত্ৰীয়ে নিয়ম-শৃংখলা বজাই ৰাখি শাৰী পাতি তলাতল ঘৰত প্ৰৱেশ কৰিছিল।

তলাতল ঘৰটো সজোৱা হৈছিল ১৭৫৭ - ৬৯ খ্ৰী. স্বৰ্গদেউ ৰাজেশ্বৰ সিংহৰ দিনত। এই তলাতল ঘৰটোৰ পৰা দিখৌ নদীৰ পাৰেৰে গড়গাঁওৰ ৰজা কাৰেংঘৰলৈ ওলাব পাৰিছিল। শত্ৰুৰ আক্ৰমণত ৰজাই যাতে ততালিকে শত্ৰুক প্ৰতিহত কৰিব পাৰে তাৰ কাৰণেই এই ব্যৱস্থা কৰা হৈছিল। তলাতল ঘৰলৈ সোমোৱা সুৰংগটোৱে আমি ১৮ খন দুৱাৰ পাৰ কৰিছিলো। ভিতৰখন আন্ধাৰ আছিল।

ইয়াৰ পিছত আমি চাবলৈ গৈছিলো শিৱসাগৰ পুখুৰী। শিৱসাগৰ পুখুৰীটো বেছ আহল-বহল আছিল। এই শিৱসাগৰ পুখুৰীটো খন্দাইছিল স্বৰ্গদেউ শিৱসিংহই। শিৱসাগৰ পুখুৰীৰ চাৰিওফালে ১০৪ হেক্টৰ মাটিৰে আগুৰি আছে আৰু ৬৪ ফুট দ'। আকৌ আমি সকলোৱেই শিৱদ'ল চাইছিলো। এই শিৱদ'লটো স্বৰ্গদেউ শিৱসিংহই নিৰ্মাণ কৰিছিল। দ'লৰ একেবাৰে ওপৰৰ মুকুটটো সোণেৰে তৈয়াৰী। এই মুকুটটোৰ উচ্চতা প্ৰায় দহ (১০) মিটাৰ মান হ'ব।

ইয়াৰ পিছত আমি যাদুঘৰ চাবলৈ গৈছিলো। যাদুঘৰৰ তলৰ মহলাত সোমাইছিলো আৰু তাত বস্তুবোৰ চাই ওপৰৰ মহলালৈ উঠিছিলো। ওপৰৰ মহলাত আমি আহোম যুগৰ পুৰণি বিভিন্ন আ-অলংকাৰ, লিপি, পাটৰ বস্ত্ৰ, কুলা-চালনী, মাছ ধৰা সঁজুলি আদি পৰ্যবেক্ষণ কৰিছিলো আৰু লগতে যাদুঘৰৰ তলত থকা পাৰ্কখন দেখিছিলো।

শিৱসাগৰৰ আন এক ঐতিহ্যমণ্ডিত ক্ষেত্ৰ হ'ল ৰংঘৰ। ৰংঘৰটো ৰাস্তাৰ পৰা চালে চাপৰ যেন দেখি। কিন্তু আমি যেতিয়া ইয়াৰ ওপৰত উঠিলো, তেতিয়া দেখিলো যে আমি ভবা ধৰণে ঘৰটো চাপৰ নহয়। এই ঘৰটোত উঠিয়েই আহোম স্বৰ্গদেউসকলে কুকুৰা-যুঁজ, ম'হ যুঁজ আদি বিভিন্ন খেল বা ৰং চাইছিল। ৰংঘৰটো সজোৱাইছিল স্বৰ্গদেউ প্ৰমত্ত সিংহই। ঘৰটো ঘূৰণীয়া ধৰণৰ। ভিতৰখন বেছ আহল-বহল।

শেষত, আমি তাৰ পৰা উভতি আহিলো আৰু তলাতলঘৰৰ পথাৰখনত আমি সকলোৱে বহি বনভোজ খালো। সময় ক্ৰমে গতি কৰি আছিল। লাহে লাহে সন্ধিয়া হৈ আহিছিল। সেইবাবে সকলোবোৰ ঠাই আশা কৰা ধৰণেৰে পৰ্যবেক্ষণ কৰিব নোৱাৰিলো। সকলোৱে বস্তু-বাহানি সামৰি লৈ গাড়ীত ভৰালো। তাৰপিছত 'শিৱসাগৰ' নামৰ এখন কিতাপ কিনিলো আৰু এখন ফ'টো' (অসমৰ পৰ্যটন ঠাই সমূহ) কিনি লৈ বেগত ভৰাই ৩-৩০ মিনিটত ঘৰলৈ উভতিলো আৰু প্ৰায় ৪-৫০ মিনিটত ঘৰ পালোহি।

এইদৰে শিৱসাগৰৰ প্ৰায়বোৰ ঐতিহাসিক, তথা আহোম ভাস্কৰ্যৰ নিদৰ্শনবোৰ চাই আমি খুব আনন্দ মনেৰে উভতি আহিলো। সঁচাকৈয়ে আমাৰ বাবে সেই দিনটো এটা স্মৰণীয় দিন হৈ ৰ'ব।

গায়ত্ৰী কলিতা

জাঁজীমুখ জনজাতি উচ্চ-মাধ্যমিক বিদ্যালয়

Fresh Ink
নতুন চিয়াঁহী

**Samridhi Baruah
Guwahati**

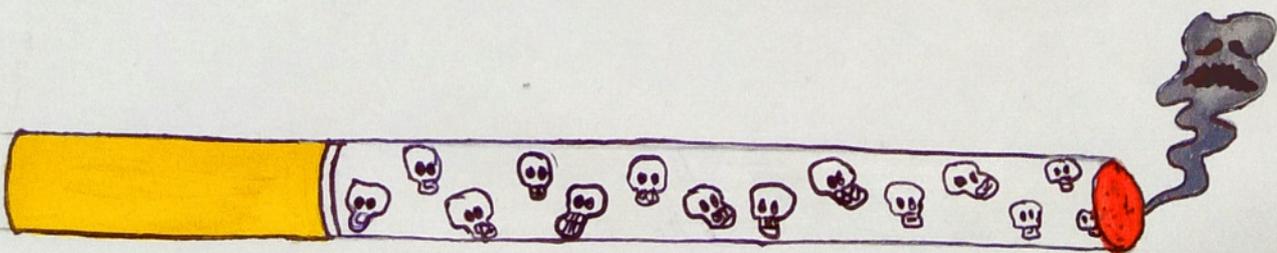
Jagritee Das
Guwahati

Jubismita Bora
Nagaon

FIGHT FOR REALITY, FIGHT AGAINST DRUGS

AT
THE
FIRST
GLANCE
DRUGS
SEEM
COLOURFUL
BUT ITS
NOT AS
COLORFUL
AS IT
SEEMS

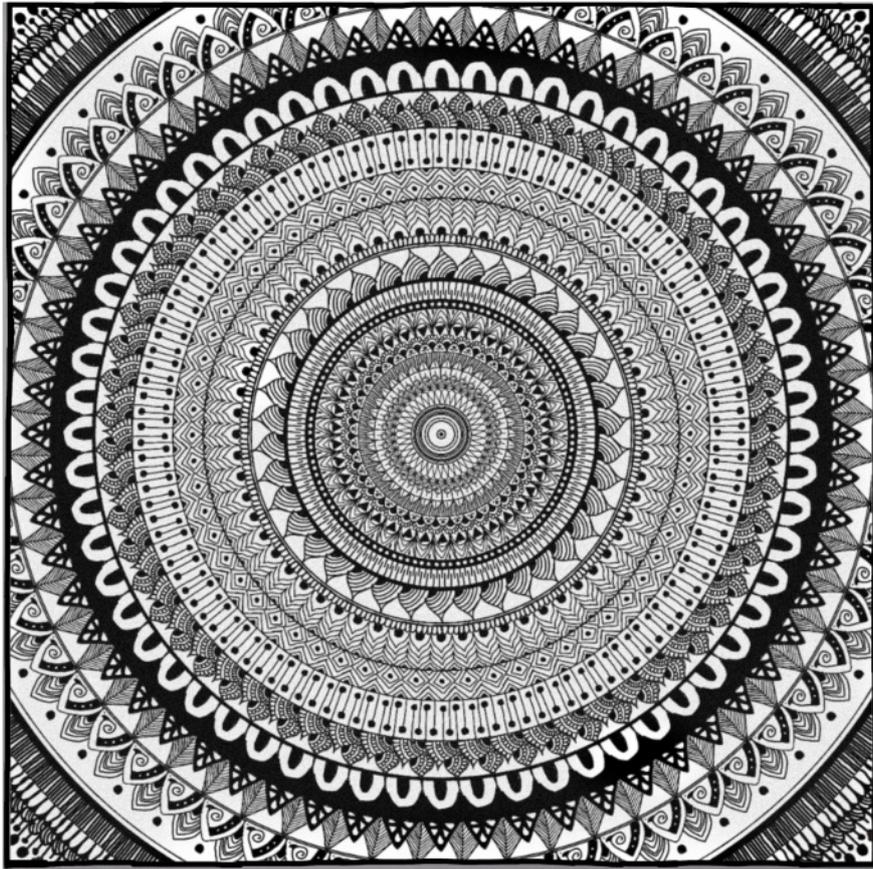
Jiya Deka
Guwahati

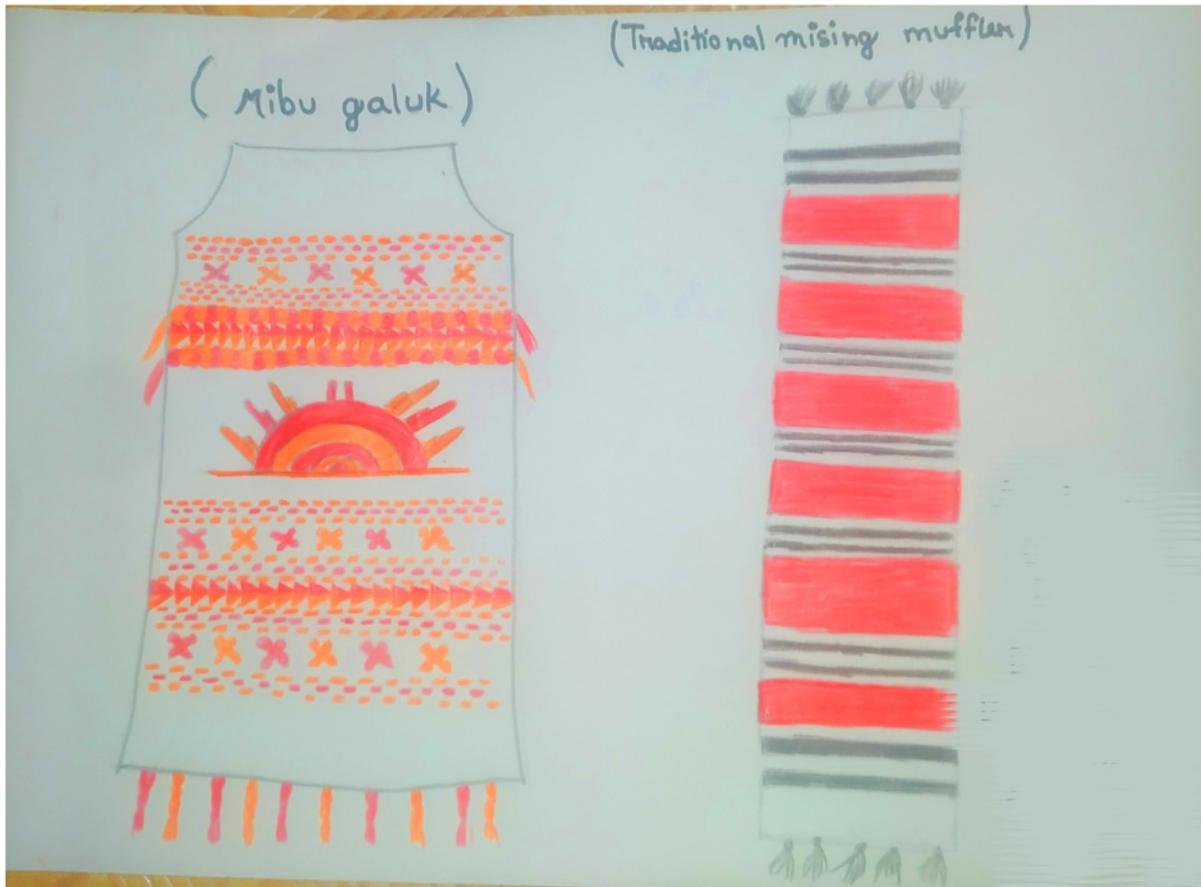
**Priyakshi Gogoi
Bokakhat**

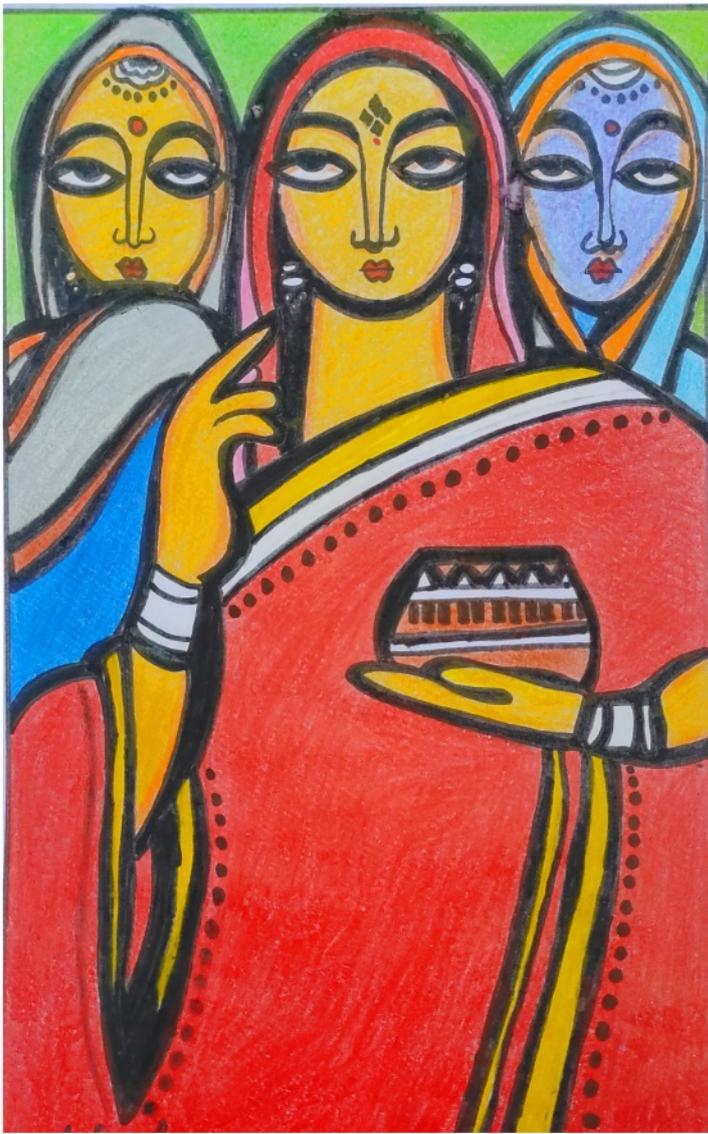
**Galiba Sahin
Nagaon**

**Bhairobi Gogoi
Golaghat**

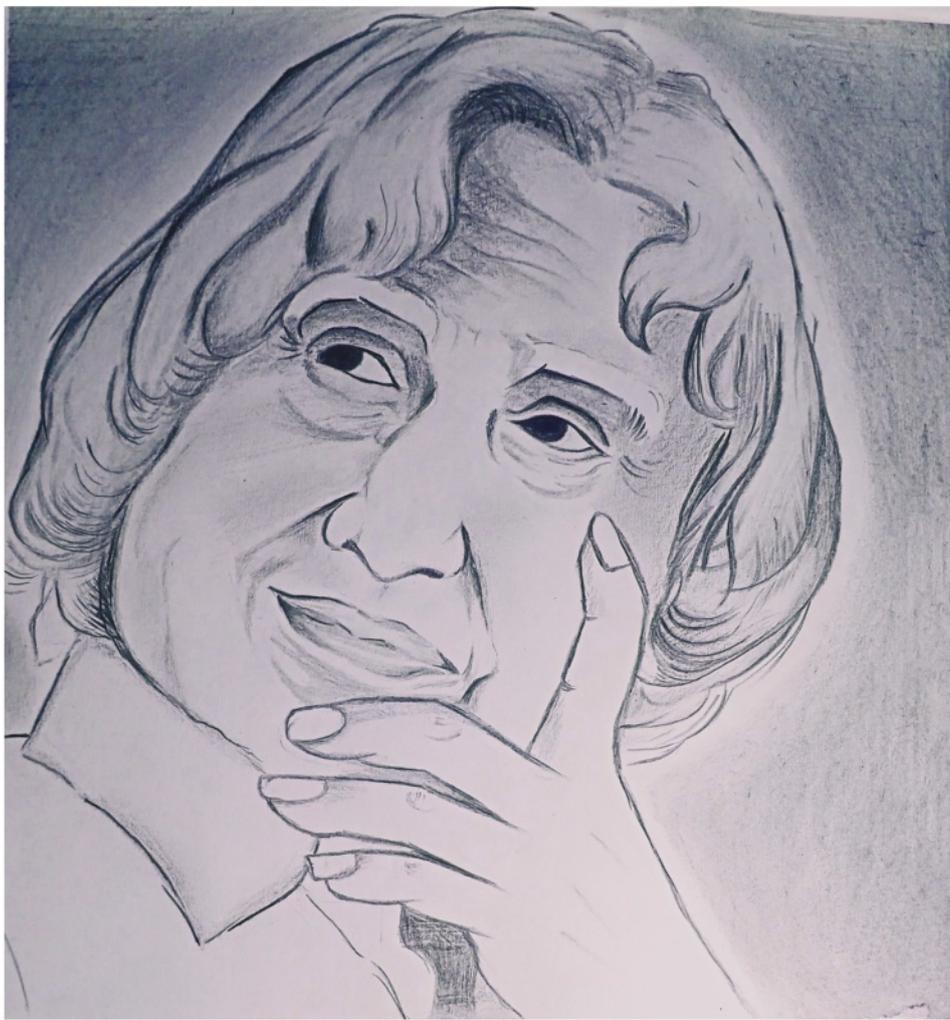
**Dipanki Doley
Dhakuakhana**

**Bipanshi Chekonidhara
Golaghat**

**Brishti Hazarika
Golaghat**

Hema Chetry
Karbi Anglong

Shresthajita Dowarah
Bokakhat

Knowledge

জ্ঞানমূলক

ভাৰত ত্যাগ দিৱস ৯ আগষ্ট

ভাৰতবাসীৰ বাবে ৯ আগষ্ট এনে এটি তাৎপৰ্যপূৰ্ণ দিন -- যি দিনাই ভাৰতবৰ্ষই স্বাধীনতাৰ দাবী উত্থাপনেৰে বিদেশী ব্ৰিটিছ শাসকসকলক ' ভাৰত- ত্যাগৰ' প্ৰস্তাৱ আগবঢ়াইছিল। লগতে ভাৰতৰ স্বাধীনতা সংগ্ৰামৰ বিয়াল্লিছৰ গণ - বিপ্লৱৰ শংখধ্বনি সেইদিনাই হৈছিল।

আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষৰ গৌৰৱময় সোণালী দিনৰ কথা ইতিহাসে যিদৰে সোঁৱৰাই, তেনেদৰেই বিপদ সংকুল দিনবোৰৰ কথাও অতীতৰ সত্য ঘটনা হৈ ৰয়। প্ৰায় দুশ বছৰ কাল ভাৰতত ইংৰাজৰ দৰে বিদেশী শক্তিয়ে কৰা শোষণ - শাসনৰ কথাও ইতিহাসৰ সত্য ঘটনা।

দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধৰ সময়ত ১৯৪২ চনৰ প্ৰথম ভাগত জাপানে ভাৰত আক্ৰমণ কৰাৰ পূৰ্বানুমান কৰা হৈছিল। যুদ্ধত ভাৰতবাসীৰ পূৰ্ণ সহযোগিতা লাভৰ বাবে ইংলেণ্ডৰ মন্ত্ৰীসভা অতিশয় আগ্ৰহী হৈ পৰিছিল। সেইবাবে প্ৰধানমন্ত্ৰী চাৰ্চিলে মন্ত্ৰীসভাৰ সদস্য ছাৰ ষ্টেফৰ্ড ক্ৰীপচক শাসন সংস্কাৰৰ কিছুমান প্ৰস্তাৱ দি ভাৰতলৈ পঠায়। কিন্তু ক্ৰীপচৰ এই প্ৰস্তাৱত ভাৰতৰ স্বৰাজৰ কোনো কথা উল্লেখ নথকা বাবে কংগ্ৰেছে এই প্ৰস্তাৱ প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে। পাকিস্তানৰ কথা উল্লেখ নথকা প্ৰস্তাৱ মুছলীম লীগেও গ্ৰহণ নকৰিলে। ফলস্বৰূপে ক্ৰীপচৰ প্ৰচেষ্টাৰ সুফল নেপালে।

১৯৪২ চনৰ ৮ আগষ্টত বোম্বাইত অনুষ্ঠিত হোৱা কংগ্ৰেছ অধিবেশনত গান্ধীজীয়ে ব্ৰিটিছক ভাৰত ত্যাগ কৰিবলৈ আহ্বান জনাই আৰু যুক্তিসহ উল্লেখ কৰে যে ইংৰাজসকল ভাৰতত থাকিলেহে জাপানে ভাৰত আক্ৰমণ কৰিব। গতিকে তেওঁলোকে ভাৰত -ত্যাগ কৰা উচিত। সৰ্বসন্তুষ্টিক্ৰমে ' ভাৰত- ত্যাগ' প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰা হয়। কিন্তু ১৯৪২ চনৰ ৯ আগষ্টৰ দিনা ব্ৰিটিছে এই প্ৰস্তাৱ প্ৰত্যাখ্যান কৰিলে আৰু কংগ্ৰেছকো ' বে - আইনী ' বুলি ঘোষণা কৰে। লগতে মহাত্মা গান্ধী, জৱাহৰলাল নেহৰু, মৌলানা আজাদ আদি আগশাৰীৰ নেতাসকলক বিনা বিচাৰে কাৰাবাস দিলে।

ইতিমধ্যে কংগ্ৰেছেও অহিংস আইন অমান্য আন্দোলনৰ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰি তাক আৰম্ভ কৰিবলৈ সুযোগেই নেপালে। ভাৰতৰ নেতৃস্থানীয় লোকসকলক হঠাৎ কাৰাবন্দী কৰা, নিৰীহ লোকক কৰা অত্যাচাৰৰ প্ৰতিবাদত ভাৰতৰ জনতা উত্তেজিত হৈ পৰে। হাতত ত্ৰিৰংগ পতাকা লৈ লাখ লাখ জনতা ৰাজপথলৈ ওলাই আহিল। বিদেশী চৰকাৰৰ দমন নীতিৰ বিৰুদ্ধে বাজি উঠিল ৰণশিঙা, আৰম্ভ হ'ল গণ- বিপ্লৱ। ব্ৰিটিছে নিৰ্মমভাৱে এই গণ- বিপ্লৱ দমনৰ চেষ্টা চলালে। শ্বহীদৰ তেজেৰে ৰাঙলী হ'ল ভাৰতভূমি। অসমতো প্ৰাণাহুতি দিয়ে কুশল কোঁৱৰ, কনকলতা, ভোগেশ্বৰী ফুকননী আদি বহুজনে। অহিংসা নীতিত বিশ্বাসী গান্ধীজীক আৱদ্ধ কৰি ৰাখিলে পুনাৰ আগা খাঁ প্ৰামাদত।

বিয়াল্লিছৰ গণ বিপ্লৱে ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্য কঁপাই তোলে। এই আন্দোলনৰ ফলস্বৰূপে ভাৰতে ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টৰ দিনা বহু আকাংক্ষিত ভাৰতৰ পূৰ্ণ স্বাধীনতা লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয়। প্ৰতি বছৰে ৯ আগষ্ট দিনটো আহে, 'ভাৰত ত্যাগ দিৱস'ৰ স্মৃতি সোঁৱৰায়। আমাৰ জাতীয় জীৱনত দেশ প্ৰেমৰ লগতে কৰ্ম প্ৰেৰণা জগাই তোলে। আত্ম মৰ্যাদা প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে কৰা অমৰ শ্বহীদসকলৰ ত্যাগ আৰু বীৰত্বৰ প্ৰতি সশ্ৰদ্ধ সেৱা আগবঢ়াইছোঁ।

সুধাকৰ্ণ ড° ভূপেন হাজৰিকা দেৱৰ গীতৰ ভাষাৰে__

"সংগ্ৰাম আন এটি
নাম জীৱনৰে
ইতিহাসে চিঞৰে
জয় জনতাৰে...।"

অমিয়া গগৈ কোঁৱৰ
অৱসৰপ্ৰাপ্ত গাণনিক অধীক্ষক
অসম কৃষি বিশ্ববিদ্যালয়, যোৰহাট

“We do not need magic to transform our world. We carry all of the power we need inside ourselves already.”
J.K. Rowling

Art by ANGELINA PARASAR

জানানে?

পৃথিবীখন হৈছে জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰ। যিমনেই আমাৰ জীৱনটো আঙুৱাই গৈ থাকে সিমনেই আমি নতুন নতুন কথা শিকিবলৈ পাওঁ। কিছুমান পঢ়ি শিকো, কিছুমান দেখি শিকো আৰু কিছুমান শুনি শিকো। নহয় জানো?

আহকচোন আজি আমি কিছুমান সৰু সৰু কিন্তু জানিবলগীয়া কথা জানি লওঁ।

- ★ কাছৰ (Turtle) চকুপানীত প্ৰচুৰ পৰিমাণে ছড়িয়াম থাকে। ইয়াৰ ওচৰে-পাজৰে ঘূৰি ফুৰা পখিলাবোৰে কাছৰ চকুপানী গ্ৰহণ কৰে।
- ★ পৰুৱাৰ দুটা পেট থাকে। এটাত সিহঁতে নিজৰ কাৰণে খাদ্য সংৰক্ষণ কৰি ৰাখে আৰু আনটো পেটত থকা খাদ্যখিনি সিহঁতে আনবোৰ পৰুৱাৰ লগত ভগাই খাবলৈ ব্যৱহাৰ কৰে।
- ★ আমাৰ মুখমণ্ডলত প্ৰায় ছয় বিলিয়নতকৈ (ছয়শ কোটি) অধিক বেক্টেৰিয়া জমা হৈ থাকে।
- ★ এতিয়ালৈকে হোৱা পৃথিবীৰ সকলোতকৈ দীঘল ট্ৰেফিক জামটো হৈছিল চীন দেশত ১৯১০ চনৰ ১৪ আগষ্টত। গাড়ীসমূহ ১২ দিনলৈ একেদৰেই আৱদ্ধ হৈ ৰৈ আছিল।
- ★ চাউল হৈছে পৃথিবীৰ সকলোতকৈ পুৰণি উৎপাদিত শস্য।
- ★ এটা শামুকে প্ৰায় চাৰি বছৰ একে লেথাৰিয়ে শুই থাকিব পাৰে।
- ★ চকুৰ কৰ্ণিয়া আমাৰ শৰীৰৰ এনে এটা অংশ য'ত তেজৰ চলাচল নহয়।
- ★ এটা মকৰাই দহ বছৰলৈকে একো নোখোৱাকৈয়ে জীয়াই থাকিব পাৰে।
- ★ ১৯৬০ চনত মহাকাশলৈ যোৱা কুকুৰদুটাৰ নাম আছিল বেল্কা(Belka) আৰু ষ্ট্ৰেল্কা(Strelka)।
- ★ হীৰা এডোখৰ কেতিয়াও এছিডত দ্ৰৱীভূত নহয়।

নজনা কথা যে কিমান আছে পৃথিবীখনত! আমি যদি দিনে দহটাকৈ হ'লেও এনেকুৱা সাধাৰণ জ্ঞানৰ প্ৰশ্ন মনত ৰাখিব পাৰো তেনেহ'লে আমাৰ জ্ঞানৰ ভাণ্ডাৰটো দিনে দিনে চহকী হৈ নাযাবনে? প্ৰতিদিনে অভ্যাস কৰো আহক কিবা এটা নতুন শিকিবলৈ, জানিবলৈ। ইয়ে আমাক ভৱিষ্যতে আমাৰ লক্ষ্যত উপনীত হোৱাত যথেষ্ট সহায় কৰিব। সকলোৱে ভালে থাকক। সুৰক্ষিত থাকক।

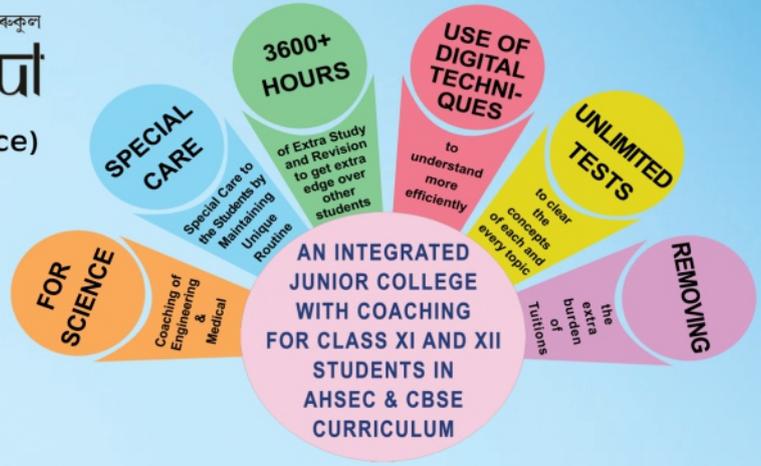
স্পেকট্রাম গুৱাহাটী

SPECTRUM

(A Co-Educational Jr. College for Science)

ADMISSION OPEN
LIMITED SEATS ONLY

H.S. 1ST YEAR (SCIENCE)
H.S. 2ND YEAR (SCIENCE)

BRILLIANT RESULTS 2020

GMC
NIBIR ROY MEDHI

GMC
PRERONA MALAKAR

GMC
SAURAV SARKAR

GMC
THOMAS RONGCHON

AMC
JAVED CHOUDHURY

AMC
ABDUL LATIF

AMC
HARSHITA SINGH

AMC
DEWAN SHAHABUL ISLAM

SMC
PAROMITA SAHA

TMC
KRITTICA BHARADWAJ

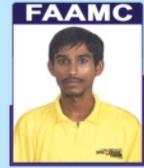
TMC
AMBIA AHMED

TMC
LIZU SAHA

TMC
MADHUSMITA GOSWAMI

FAAMC
MAHMADUL HASSAN PRODHANI

NIT SILCHAR
SIDDHARTHA UPADHYAYA

NIT SILCHAR
HANNAN AFRIDI

NIT SILCHAR
SWAGAT CHOUDHURY

NIT SILCHAR
KANKAN JYOTI KALITA

NIT SILCHAR
DHRITIMITA DEHENGIA

NIT SILCHAR
JADAB KRISHNA BORAH

AND MANY MORE

OUR COURSES

CRASH COURSE
For class 12th appearing/appeared students

NURTURE COURSE
For class 11th & 12th students

OPTIMA COURSE
For class 12th passed students

RAPID FIRE COURSE
For class 12th moving students

CAPSULE COURSE
For class 12th appearing & passed students

PRE-FOUNDATION COURSE
For class 8th, 9th & 10th students

GUWAHATI
8876933319

NALBARI
6901349308

BARPETA
8876903238

DIBRUGARH
8486655812

SIVASAGAR
9854018269

BISWANATH
9957479468

SILCHAR
9859416814

www.spectrumduventures.in

Spectrum Eduventures

Spectrum Eduventures

spectrumduventures

দ পৰ্বতীয়া মন্দিৰ আৰু বামুণী পাহাৰৰ স্থাপত্য আৰু ভাস্কৰ্য

স্থাপত্য কলা হৈছে স্থপতিবিদে শিল, বালি, ইটাৰ উপৰিও থলুৱা ভাৱে উপলব্ধ বিভিন্ন সামগ্ৰীৰে দ'ল দেৱালয় প্ৰসাদ, দুৰ্গ, মঠ মন্দিৰ ইত্যাদি নিৰ্মাণ কৰাৰ প্ৰণালী। স্থপতিবিদে নিৰ্মাণ কৰি উলিওৱাৰ পাছত সেই নিৰ্মাণ সমূহৰ বেৰত যেতিয়া বিভিন্ন নক্সা, মূৰ্তি, আদি খোদিত কৰা হয় সেয়াই হৈ পৰে ভাস্কৰ্য। প্ৰাগ আহোম যুগৰ স্থাপত্য আৰু ভাস্কৰ্য কলাৰ সুন্দৰ নিদৰ্শন দ পৰ্বতীয়া মন্দিৰৰ বিষয়ে সম্যক ভাবে আলোচনা কৰা হ'ল।

অসমৰ প্ৰাচীনতম স্থাপত্যৰ নিদৰ্শন হৈছে তেজপুৰৰ পৰা প্ৰায় পাঁচ কিল'মিটাৰ পশ্চিমে দ পৰ্বতীয়া নামৰ গাঁৱত উদ্ধাৰ হোৱা দ পৰ্বতীয়া মন্দিৰ। ১৯২০-ৰ দশকত ভাৰতীয় পুৰাতত্ত্ব জৰীপ বিভাগৰ খনন কাৰ্যৰ দ্বাৰা এই দ পৰ্বতীয়া মন্দিৰ উদ্ধাৰ হয়। এই মন্দিৰটোৰ স্থাপন কাল আনুমানিক পঞ্চম ষষ্ঠ শতাব্দীত গুপ্ত যুগৰ প্ৰায় শেষৰ ফালে হোৱা বুলি বহুতে ক'ব খোজে। খনন কাৰ্যৰ দ্বাৰা উদ্ধাৰ হোৱা এই মন্দিৰৰ কেৱল ভেটিটোহে পোৱা গৈছে। অৱশ্যে মন্দিৰৰ তোৰণখন অক্ষত অৱস্থাত আছে। তোৰণখন গুপ্ত স্থাপত্যৰ আৰ্হিত শিলেৰে নিৰ্মিত হৈছিল। তোৰণখনৰ দুকাষে দুটা দ্বাৰ আৰু ওপৰত শিৰ পত্ৰী আছে। দুয়োটা দ্বাৰৰ তলৰ ফালে দুটা নাৰী মূৰ্তি আছে। গঙ্গা আৰু যমুনাৰ এই মূৰ্তি দুটাই হাতত ফুলৰ মালা লৈ নৃত্যৰত ভংগীত থিয় হৈ আছে। গঙ্গা আৰু যমুনাৰ মূৰত পিছ ফালে ঘূৰণীয়া প্ৰভা মণ্ডলী অংকিত হৈছে। কাষতে উৰি থকা ভংগিমাৰ দুটা ৰাজহাঁহ আছে। এই মূৰ্তি দুটাৰ লগত কেইবাটাও সৰু সৰু মানুহৰ মূৰ্তি দেখা যায়। শিৰ পত্ৰীত থকা পাঁচটা চন্দ্ৰশালাৰ প্ৰতিটোত দেৱতাৰ মূৰ্তি অংকিত হৈছে। সোঁমাজৰ চন্দ্ৰশালাত শিৱৰ অৱতাৰ বাওঁ আৰু সোঁফালৰ দুটাত গণ আৰু সূৰ্যৰ মূৰ্তি, আন দুটাত কিন্নৰ আৰু সুপৰ্ণৰ মূৰ্তি আছে। ইয়াৰ উপৰিও নাগ-নাগিনীৰ মূৰ্তি, লতা পাত ফুল ইত্যাদি আছে। এই ভাস্কৰ্য স্থাপিত পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ শতিকাৰ বেনাৰস আৰু পাটলিপুত্ৰৰ ভাস্কৰ্যৰ সৈতে মিল আছে। ইয়াক ভাস্কৰ বৰ্মাৰ কোনোবা উপৰি পুৰুষে নিৰ্মাণ কৰা বুলি অনুমান কৰা হয়।

বামুণী পাহাৰ

তেজপুৰ নগৰৰ দক্ষিণ পশ্চিম কোণত থকা বামুণী পাহাৰতো মন্দিৰৰ ভগ্নাৱশেষ উদ্ধাৰ হৈছে। প্ৰত্নতাত্ত্বিক সকলে এই ভগ্নাৱশেষবোৰক অষ্টম নৱম শতিকাৰ বুলি অনুমান কৰিছে। ইয়াত আঠপহীয়া শিলৰ মূৰ্তি, নৰসিংহৰ হিৰণ্যকশিপুক বধ, অক্ষৰা ইত্যাদিৰ মূৰ্তি পোৱা যায়। বামুণী পাহাৰক উষা পাহাৰ বুলিও বহুতে কয় কিয়নো ইয়াত উদ্ধাৰ হোৱা লতা ফুল দীঘলীয়া শিল, খুঁটা সমূহে উষাৰ তাঁতশালৰ দোপতি, টোলোঠা আদিক বুজায়।

মণিকপা মিশ্ৰ
জালুকবাৰী, গুৱাহাটী

ভাৰতৰ কিছুমান পুৰণি চিত্ৰকলা

সুকুমাৰ কলাৰ ভিতৰত চিত্ৰকলা অন্যতম। ই এক প্ৰকাৰৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ দৃশ্যকলা। শিক্ষাৰ্থীসকল অংকন প্ৰিয়। পিছে চিত্ৰকলাৰ বিকাশ অতি সম্প্ৰতি নহয়। মানৱ সভ্যতাৰ বিকাশৰ পৰাই চিত্ৰকলাৰ বিকাশ। ভাৰতৰ পুৰণি চিত্ৰকলাৰ বিষয়েও শিক্ষাৰ্থীসকলে জনাতো উচিত।

কেইটামান পুৰণি চিত্ৰকলাৰ বিষয়ে তলত উল্লেখ কৰিলো

১. মধুবনী (Madhubani) চিত্ৰকলা: মধুবনী চিত্ৰকলা (মিথিলা চিত্ৰকলা) ভাৰতীয় চিত্ৰকলাৰ এটা শৈলী, যি বিহাৰৰ মিথিলা অঞ্চলত বিকাশ হৈছিল। এই চিত্ৰকলাৰ উৎপত্তি বহু পুৰণি। ৰামায়ণত উল্লেখ থকা মতে ৰজা জনকে ৰাম সীতাৰ বিবাহৰ সময়ত গোটেই নগৰক মধুবনী চিত্ৰৰে সজাবলৈ আদেশ দিছিল। এই চিত্ৰকলা অংকনৰ মূল বিষয় হ'ল জীৱ-জন্তু, দেৱ-দেৱী, মানুহ, নানা উৎসৱৰ চিত্ৰ আদি।

২. গন্দ (Gond) চিত্ৰকলা: এই চিত্ৰকলাৰ বিকাশ মধ্যপ্ৰদেশত। ভাৰতৰ সকলোতকৈ বৃহৎ জনজাতি গন্দ (Gond) জনজাতিয়ে এই চিত্ৰ অংকন কৰে। এই চিত্ৰকলাৰ বিষয়বস্তু প্ৰধানত প্ৰকৃতি বিষয়ক। ইয়াৰ অধিকাংশ চিত্ৰই গছ-গছনি, জীৱ-জন্তু বিষয়ক। এই চিত্ৰকলাৰ অংকন পদ্ধতি অতি সহজ। ৰেখা আৰু বিন্দুৰ সহায়ত ইয়াক অঁকা হয় বাবে ইয়াক ৰেখা আৰু বিন্দু চিত্ৰকলা বোলে।

৩. ৱাৰ্লি (Warli) চিত্ৰকলা: এই চিত্ৰকলাৰ বিকাশ হৈছিল মহাৰাষ্ট্ৰত। এই চিত্ৰ ঘৰৰ দেৱালত অংকন কৰা হৈছিল। ই এক প্ৰকাৰৰ আদিবাসী কলা। প্ৰধানকৈ ত্ৰিভুজ, বৃত্ত, ৰেখা আদিৰ সহায়ত এই চিত্ৰ অঁকা হয়।

Gond Painting by Indrani Sarmah

Mural Painting by Indrani Sarmah

৪. কালিঘাট (Kalighat) চিত্রকলা: কলিকতাৰ কালিঘাট মন্দিৰত ১৯ শতিকাত এই চিত্রকলাৰ বিকাশ হৈছিল বুলি জনা যায়। এই চিত্রকলাত প্ৰধানকৈ দেৱ-দেৱীৰ চিত্ৰই প্ৰধান।

৫. কলমকাৰী (Kalamkari) চিত্রকলা: অন্ধ্ৰপ্ৰদেশত বিকাশ লাভ কৰা এই চিত্রকলা প্ৰধানকৈ কাপোৰত কলমেৰে অংকন কৰা হয়। নানা ৰং এই চিত্ৰত ব্যৱহাৰ কৰা হয়। এই চিত্রকলা বহু বছৰ পুৰণি। ৰামায়ণ, মহাভাৰত আদিৰ চিত্ৰ অংকন কৰা হৈছিল।

৬. পটচিত্ৰ: ই উৰিষ্যাৰ পাৰম্পৰিক চিত্রকলা। ইয়াত পট মানে কাপোৰ। অৰ্থাৎ কাপোৰত অঁকা চিত্ৰ। ই এক জটিল আৰু কুশল চিত্ৰ কলা। দেৱ-দেৱীয়েই ইয়াৰ মূল বিষয় বস্তু। ইয়াৰ উপৰিও ভাৰতৰ চুকে-কোণে আৰু বহুতো চিত্রকলাৰ বিকাশ ঘটিছিল। ইয়াৰ ভিতৰত টানছৰ চিত্রকলা, মূৰল (mural) চিত্রকলা, পাহাৰী চিত্রকলা আদিও অন্যতম। শিক্ষাৰ্থীসকলে যাতে এই চিত্রকলাসমূহৰ বিষয়ে ডাঙৰৰ সহায়ত ইণ্টাৰনেটত আৰু জানিবলৈ চেষ্টা কৰে।

ইন্দ্ৰানী শৰ্ম
কটন বিশ্ববিদ্যালয়

অনলাইন শিক্ষা শিক্ষার্থী আৰু অভিভাৱক

সকলো জীৱ পৰিস্থিতিৰ দাস। সময়ক মানুহে যিমানৈই পিচ পেলাই আগবাঢ়িব বিচাৰে সময়ে আকৌ ওভতাই আনি সেই স্থানতে ৰাখে।

মানৱ জীৱনৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশটোৱেই হৈছে শিক্ষা। শিক্ষা অবিহনে মানৱ জীৱন অন্ধকাৰময়। শিক্ষাই মানৱ জীৱনৰ ৰুদ্ধদ্বাৰ সমূহ মুকলি কৰি দিয়ে।

শিক্ষক, শিক্ষার্থী আৰু অভিভাৱকৰ সম্পৰ্ক এটি এৰাব নোৱাৰা সমবাহু ত্ৰিভুজৰ দৰে। এটা আনটোৰ পৰিপূৰক। এটা বাহুত ঘূৰে ধৰিলে গোটেইকেইটা বাহুতে ঘূৰে ধৰিব।

বৰ্তমান সমগ্ৰ বিশ্ব কৰ'না মহামাৰীৰ কবলত পৰি জন-জীৱন স্তব্ধ হৈ পৰিছে। কৰ'নাৰ ভয়াৱহতা আৰু গণসংক্ৰমণৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সমগ্ৰ বিশ্বই লকডাউন প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰিলে। আমাৰ দেশতো শেহতীয়াকৈ কৰ'না সংহাৰী ৰূপ ধাৰণ কৰাৰ ফলত জীৱনযাত্ৰা ব্যাহত হোৱাৰ লগতে শৈক্ষিক দিশতটো বেয়াকৈ প্ৰভাৱ পেলাইছে।

শৈক্ষিক প্ৰয়োজনীয়তাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি চৰকাৰে ডিজিটেল(অনলাইন) মাধ্যমৰ জৰিয়তে শিক্ষার্থীক শিক্ষা দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত অনলাইন শিক্ষাদান আমাৰ দেশৰ বাবে একেবাৰে নতুন নহয় যদিও আমাৰ বহুতো লোকৰ বাবে নতুন শিক্ষা ব্যৱস্থা ৰূপে পৰিগণিত হৈছে। কৰ'না মহামাৰীৰ প্ৰকোপৰ বাবে আমাৰ দেশৰ শৈক্ষিক পৰিৱেশ অধিক পিচপৰি যাব বুলি চৰকাৰে অনলাইন শিক্ষা ব্যৱস্থা প্ৰণয়ন কৰিছে।

নিজৰ সন্তানক অভিভাৱকে মোবাইল ফোনৰ কু-প্ৰভাৱৰ পৰা নিলগাই ৰখাৰ পৰিৱৰ্তে সন্তানৰ হাতত মোবাইল ফোন তুলি দিবলৈ বাধ্য হ'ল। এয়া অভিভাৱকৰ মাজত নিশ্চয় চিন্তনীয় বিষয়। অভিভাৱকসকলৰ দায়িত্ব এতিয়া বাঢ়িব। তেওঁলোকে অনলাইন পাঠদানৰ বাবে মোবাইল ফোন সন্তানৰ হাতত তুলি দি সন্তানৰ ফালে পিঠি দিলেও কিন্তু সন্তানৰ বাবে আশংকা নোহোৱা নহয়। সন্তানে পঢ়াত মনোনিৱেশ কৰিছেনে নাই সেই দিশটোৰ ওপৰত চকু ৰখাটো অতিশয় গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা।

এইখিনিতে এটি প্ৰশ্ন অৱতাৰণা হয় যে অনলাইন মাধ্যমৰ শিক্ষা গতানুগতিক শিক্ষাৰ সম্পূৰ্ণ বিকল্প হ'ব পাৰিবনে? আমাৰ ধাৰণা মতে এই শিক্ষা কেতিয়াও গতানুগতিক শিক্ষাৰ বিকল্প হ'ব নোৱাৰে। কিয়নো গ্ৰাম্যাঞ্চলৰ অধিকাংশ লোকেই ইণ্টাৰনেট ব্যৱহৃত স্মাৰ্টফোন ব্যৱহাৰ নকৰে। বহুতো অভিভাৱক সন্তানক অনলাইন পাঠদান কৰাব পৰাকৈ ডিজিটেলি শিক্ষিত নহয়। উপযুক্ত অনলাইন সেৱাৰ পৰিৱেশ থাকিলেও এইক্ষেত্ৰত অভিভাৱক সকলৰ সুবিধা অসুবিধাৰ কথাটোও আছে। এইবোৰৰ পৰা দেখা যায় যে, অনলাইন মাধ্যমৰ শিক্ষাৰ পৰা বহুতো শিক্ষার্থী বঞ্চিত হৈছে। ফলত শিক্ষার্থীসকল শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত ব্যাপক ক্ষতিৰ সন্মুখীন হৈছে।

অনলাইন মাধ্যমৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাত বিদ্যালয়ৰ দৰে পাঠদান পোৱাৰ আশা কৰা নাযায় যদিও পৰিস্থিতি ভাললৈ নহালৈকে এই পাঠদানক আন্তৰিকতাৰে আদৰি লোৱাৰ বাহিৰে অন্য গতান্তৰ নাই।

Good Wishes
শুভকামনা

Dear All,

It gives me immense pleasure to know that Assamese Unlimited is going to publish their e-magazine for the very first time. I am confident that they will come up with innovative ideas.

I wish the Assamese Unlimited fraternity a great and wonderful journey ahead. Also I would like to thank Mrs Khem for her dedication and bearing every kind of pain and also showing her love, especially, towards girls.

Wishing you all the success.

Nibha Gogoi (Asstt. Teacher)
Kristo Jyoti High School, Bokakhat.

আমাৰ কথাৰে "আমি"

তুমি, মই, তেওঁ, সিহঁত সকলোবোৰ মিলি "আমি"। এক আমাৰ কথাৰে "আমি"

তুমি, মই, তেওঁ, সিহঁত সকলোবোৰ মিলি "আমি"। এক ধনাত্মক আড্ডাৰ প্ৰতিফলনত গঢ়ি উঠা সুন্দৰ যাত্ৰাৰ প্ৰাৰম্ভিক পদক্ষেপ। ক'ৰবাত পঢ়িবলৈ পাইছিলো যি জাতিৰ আড্ডা সংস্কৃতি আছে তেওঁলোকে সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰত চহকী কৰি থৈ গৈছে। বাংলা জাতিটো তাৰেই এক প্ৰমাণ। আড্ডাত অনেক বসাল গল্পৰ লগতে বিনিময় হয় ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতা। সুখ-দুখৰ কথা, ভাব- অনুভূতিবোৰ সময়ত এখন সমাজৰ সাংস্কৃতিক দলিল স্বৰূপ হৈ পৰে। পৰৱৰ্তী, কালত তাতেই জন্ম হয় অনেক কবি, সাহিত্যিক, গায়ক, চিত্ৰকৰ আদি বিভিন্ন শিল্পী অথবা গুণী-জ্ঞানী ব্যক্তিৰ।

কিন্তু আজিৰ এই মহাশয় দিনত মানুহৰ আড্ডাৰ সময়ে বা ক'ত! সৌ-সিদিনালৈ মানুহবোৰ ব্যস্ত আছিল জীৱনৰ নিগনি দৌৰত। হঠাতে অতিমাৰী আহি সকলো খেলিমেলি কৰি পেলালে। স্তব্ধ হৈ গ'ল জনজীৱন। চলচ্চিত্ৰ এখন হঠাতে যেন স্থিৰ ছবিলৈ ৰূপান্তৰিত কৰি পেলালে কৰ'না মহামাৰীয়ে।

সময় গতিশীল। ই নদীৰ দৰে বোঁৱতী ধাৰা, কাৰোবাবে এপলক বৈ নাযায়। এই চিৰন্তন গতিকে বন্দী কৰাৰ প্ৰয়াস আছে আমাৰ। "আমি" তাৰেই প্ৰস্তুতি। এখন সৰু চহৰৰ সাধাৰণ গাঁৱত ডাঙৰ হৈ অসাধাৰণ ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী মহিলা 'ক্ষেম ছেত্ৰী'। যাৰ প্ৰচেষ্টাত সংগঠিত হৈছে 'আমি' আলোচনী। সুদূৰ দিল্লী চহৰত বাস কৰিও ওপজা মাটিৰ হকে কাম কৰাৰ বাসনাৰে তেওঁ ইণ্টাৰনেটৰ যোগেদি গঢ়ি তুলিছিল "ডিজিটেল আড্ডা"। য'ত কণ কণ শিশুৰ পৰা প্ৰাপ্তবয়স্কলৈ সকলো সদস্যক অন্তৰ্ভুক্ত কৰিছে। তেওঁৰ এই প্ৰচেষ্টাই দৈহিক দূৰত্ব আঁতৰাই অন্তৰক ওচৰ চপাই আনিলে। স্থান-কালৰ সীমাৰহিতাক, একতাৰ সোণালী সুতাৰে গাঁঠিলে।

সময় বালিত খোজৰ চিহ্ন ৰখা অতি কঠিন কাম। তেনে কাৰ্যক বাস্তৱ ৰূপ দিয়াতো নিচিন্তে প্ৰশংসনীয়। আলোচনী হিচাপে "আমি" সমল আৰু দীৰ্ঘম্যাদী হওঁক; আমাৰ শুভকামনা আছে। 'আমি' ৰ সকলো সদস্যলৈ শুভবাৰ্তা আৰু আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিছোঁ। বিশেষকৈ ক্ষেম ছেত্ৰীৰ প্ৰচেষ্টাক শলাগৰ শৰাই দি আমাৰ কথা সামৰিলোঁ।

পাঞ্চালী দাস
গনেশগুৰি, গুৱাহাটী

*HEY GIRL! YOU HAVE THE POWER
TO WIN!*

**FREE COURSES FOR ALL
GIRLS AND WOMEN**

**CONFIDENCE BUILDING | SPOKEN ENGLISH
PERSONALITY DEVELOPMENT | CREATIVE THINKING**

assameseunlimited.com

 **Assamese Unlimited
Group**

 9971827821

 @assameseunlimited